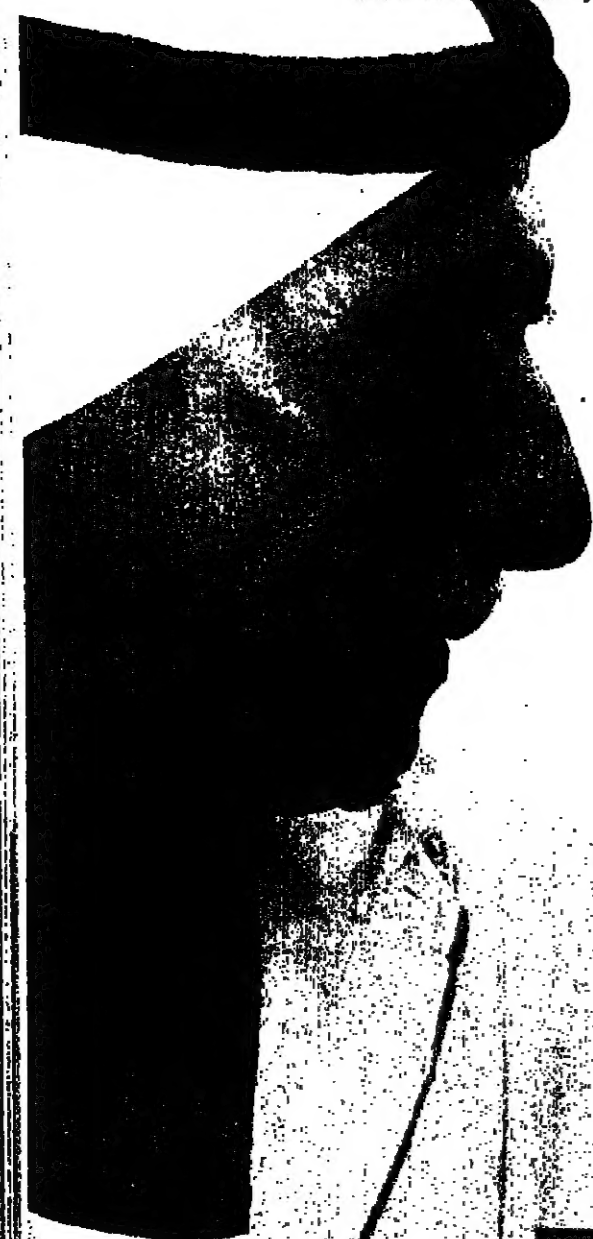

סופסקו

ה' באייר, תשמ"ד 22.4.1984

מעריב

עלי האבד אמר

הארץ

האבד אמר

לגוף שלד מעט תנובה

האבד אמר

כל מה שיופייך זקוק לו בבקבוק אחד

 לדבר העור	 לעידן העור	 לחסידי העיניים	 לאחר שיוף
 לזילוח	 כתוספת לאמבט	 לדבר עור הצפורניים	 לטיפול כללי בעור
 לטיפול כללי בעור		 שמן טיפוח רב-תכליתי	

Johnson's Johnson's

מדהים!
כל התכונות
בבקבוק אחד.
את כל דרישות
הטיפול והטיפוח
בעור תמצאי
בשמן לתינוק
ג'ונסון. מגע אחד
והעור רך
וחלק.

היצרן: ג'ונסון אנד ג'ונסון, אונגלי
חברת ורדי ביט, ירושלים 148
תל אביב 200115

24.4 - 29.4.88

השבוע

במשביר לצרכן

מערכת 18 צלחות
מורצלן
תוצרת איטליה
רק 55 ש"ח
כל הקודם אוכל - ערובות לך

קניית
השכס
בחצי
המחיר

תיקים
אופנתיים
לנשים
15% הנחה

כסא לים
זוג "סופר"
רק 29.90

מבחר
מזוודות
ותיקי
נסיעה
15% הנחה

רהיטי גן ומרפסת
4 תשלומים ללא ריבית
כל תשלום - מינימום 50 ש"ח

יום המוצר
יום ראשון
25.4.88

בגדי ים וחוף
לנשים, גברים וילדים
20% הנחה
מרט לחצעות מיוחדות

יום המוצר
יום ראשון
24.4.88

בגדי ים וחוף
לנשים, גברים וילדים
20% הנחה
מרט לחצעות מיוחדות

מ-500 ש"ח עד 2000 ש"ח
מ-2000 ש"ח עד 7500 ש"ח
חלואה
לרכישת מוצרים
ללא ערבים
(עם חובת תשלום מוטלת)
באמצעות ימיני
מסרים בבתי הכס - 10

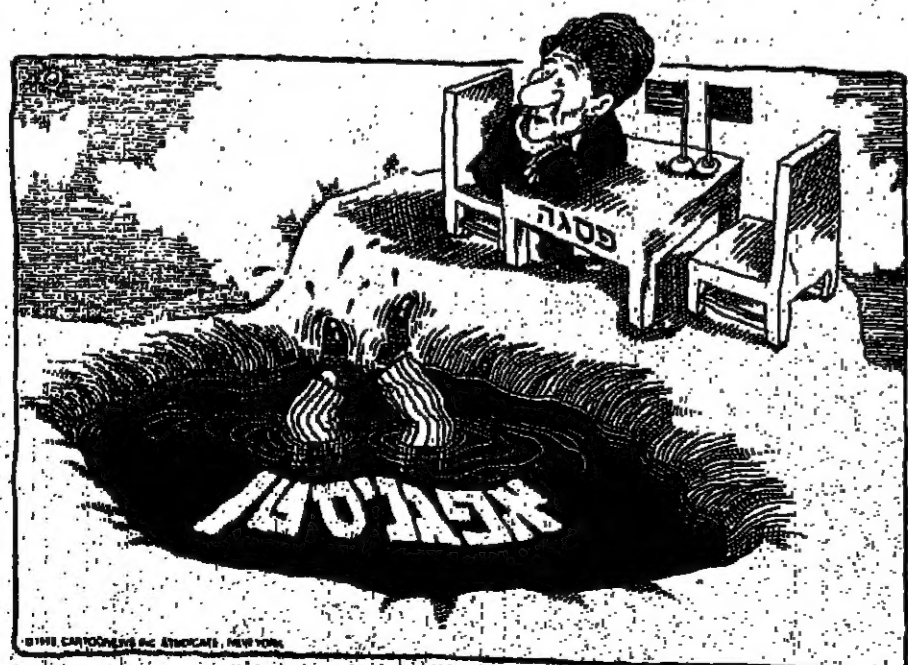
אשראי גמיש
עד 12 תשלומים

היכוננו למבצע השנתי - כחול לבן במשביר לצרכן

הכלל של מלך

מגדש השדים

המפגה הזמקורפית

סוכסו

ה' באייר, תשמ"ח 22.4.1988

כל הזכויות שמורות ל"מערב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

8	רגע גולדי אלן כבי
12	אברעלי ואבראמיר. חברים עמוס לבב
16	כמו שאני זקן אצא שוב לקרב חלמה ארמון
21	שמאלן בודד בשמח יהונתן גפן
26	טיול "סופשבוע", בין אילות ומטולה גילי מירדלנד
28	הארומה, ליבו החמקמק של היין ישראל עשהאל
30	הקרב על הארץ. בלי גולן יצחק כרמל
32	שטח פרטי, ד"ר ראובן הכט טויה ברצק
36	הכי טוב למבור במיקוה מיכל קפרא
40	שופט ללא השקפת עולם הוא מרובע גבריאל שטרסמן
44	השמים כבר לא הגבול יהודית ורנר
47	שיפורים מאיר עזריאל
49	חיים ואהבים חבר אביר
50	הדוסקום רליה מור
51	מטהאז יגאל לב
54	מערב לילדים

מערב חנו ביבליק וסלימן חוטין שיבלי.
תוצר במסד 12. צילמה: אורית זילברמן

סוף עמי דוריאן
סוף עורך דמיאל בוקשטיין
סוף עורך: אורית דוראל
סוף עורך: יורם זאמן
מחברות: אורלי אשל, שר אנסקי, נטע גרינשפן
מחברות: אורי דגן

חדש!

הקדם חפיפה לנעירה

חזק את שערך בחפיפה וגילה
עם שומי בולטן -

היחיד שגם מחזק את שורשי השיער.

שומי בולטן
בשומי, קר וזוח

לנעך כך לחשתמש בשמפו רגיל כשיש לך
אפשרות לחשתמש בשמפו פולטן - חשמפו
הטוב ביותר לשערך.
מכיל טרכוסכריד - חומר טבעי המחזק את
שורשי השיער.
מגן על שר הקרקפת.
מנטה חיונרת שומים.
שמפו אידיאלי לשימוש יומיומי.

עבור לשמפו פולטן - להשיג רק בבתי מרקחת.

אביק וזה עובר.

על שירות חיוני של הביטוח הלאומי

שירותי סיעוד לזקן בביתו

"גמלת סיעוד"

גמלת סיעוד ניתנת על-פי חוק ביטוח סיעוד לגברים בני 65 ומעלה ולנשים בנות 60 ומעלה שגרים בבית, ונוקטים להשגחה או לעזרה רבה של אדם אחר בפעולות היום יום (להתלבש, להתרחץ, לאכול, להתהלך בבית וכיו"ב). הגמלה - לרוב גמלת שירותים ולא גמלת כסף - נועדה לסייע לזקן בפעולות היום יום ובעבודת משק הבית, ולהקל על משפחתו את הטיפול בו. זאת, ההשגחה עליו.

* את מידת העזרה או ההשגחה שהזקן זקוק לה יקבע המוסד לביטוח לאומי לאחר בדיקה מקצועית בבית הזקן.

* כדי לקבל גמלת סיעוד יש להגיש תביעה לגמלה בסניף המוסד לביטוח לאומי שבמקום המגורים.

טופסי תביעה וחברות הסברה יינתנו במקום.

כל ישראל ערבים זה לזה

שירותים להפעלת חוק: משרד העבודה והרווחה, משרד הביטחון, השליטון המקומי וקופות החולים.

המוסד לביטוח לאומי המחלקה להסברה וליתסי ציבור

כמעט לכל אדם יש איזושהי בעיה בכף הרגל - אקילן פותר אותה.

לכף רגל יבשה וסדוקה
אקילן באריזה הכחולה

סדוקה זו נגרמת לסדרת עור יבש סדוק ולחשיפה לטמפרטורות קרות. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור.

לכף רגל עייפה ומאומצת
אקילן באריזה האדומה

סדוקה זו נגרמת כתוצאה מלחץ העבודה. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור.

לכף רגל מזיעה או מדיפה ריח רע
אקילן באריזה הירוקה

סדוקה זו נגרמת כתוצאה מלחץ העבודה. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור.

לכף רגל לפני ואחרי פעילות ספורטיבית
אקילן באריזה הכתומה

סדוקה זו נגרמת כתוצאה מלחץ העבודה. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור. אקילן פותר את הבעיה על ידי חימום העור וריכוך העור.

אקילן
סדרה לטיפול בכף הרגל

דג עגורלי

מאת אילן בנד

רבין יטן והמד רץ לסכר להורים, נסים היה בפיגמה ובח המסיה, נבן כבר הדגיש את השמויות באות והורובין לא זוכר מאש, שמיד היה בצרפת וקצב שיחק בארג חול, דשימה חסר חשבות שרים, לשאלה המסקרנת איפה היית ומה עשית ברגע ההוא, לפני 40 שנה, כשהוקן אמר, "ובזאת אנו מכריזים על מדינת ישראל, היא מדינת ישראל".

[illegible]

דב'ן: "ישנות"...

[illegible]

לשון ימי לחימה קשה. הם התמקמו באולם הגדול, מותשים ומתעור על הרפת לישון.

באולם זה רדיו. מישור פתח אחד ושמיני את קולו של רוד בן גוריון במדויק ולקמת המריצה. היללים היו צעירים וקולו הרדיו נפוצר להם לישון. הם צעקו, לארחו חיל, שעתה את הרדיו לקחו את ולחם לישון. הרדיו נצמד מרד. רבני חזרו לישון.

כך קמה לנו המדינה, החסיכה סמכה אברות רבות וכולנו חיינו
שקטם בלחיים, מבלי שמשמעות החברה חדרה באותו יום לתודעה
שלנו. כמובן שלאחר מכן הבינו, שאותו יום היה בעל משמעות
הסגורה מיוחדת במינה – מעבר מישוב יחסי למדינה.

נסים - בפי ג'מל

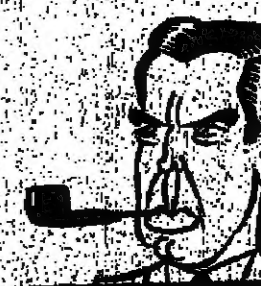
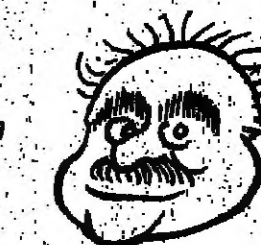
[illegible]

ואחריהם, משה, לשמוע בדיווריהם את קולו של שרד בן גוריון.
הדעתי ליתב כמאן ושאם כן התקצבו ביניהם אהבה, שילי, נשם ללחם
לא היה דהי, ש'פעמנו' התקצבו רבה אמר: והנהיה חקר
לעבודתי. חי מחמתה וגם להשתייך' של דרזי מנימן, שבידן ששם
מלכות. חי מן מלגה גם כשהי, של שולמן, שרד אהרן
התקצבו מן שרד 29 בנובמבר 1947, באחרון שליל ששעני דרזי כשכר
היה רחם דרזי שרדו בארץ, וזהו רחם דרזי למען מדינתה. אמר אינא
למספסת התקצבו בשרדו ב' יארם אהרן אהרן, שולמן וזהו רחם דרזי
מן שרד, מדינת מדינת שרד ואין ילד שרד, שם ש'מדינת' יחא
על מלחמת: מדינת מדינת.

גבון - 'התעניינתי במה שמועדים הערבים...'

באותם ימים הייתי ראש המחלקה הערבית של ההגנה, ראש המדעני, אותו הם לא היה שונה שישים אחרים. אחי עניין לדעת מה עושים הערבים? לא מה עושים היהודים. אני עסקתי כל הזמן באיסוף ידיעות כדי לדעת איך נעמוד בפני התגליש. לא חיטשתי שדורס עומדים להכריז על המדינה או לא, זה בכלל לא היה במחשבותי (המשמר בעמוד תנאי)

אִירִים: זאב
סלמבו 9

အခြေခံ

فلا تفرحوا به

אִירִים: זאב
סלמבו 9

זוגלובק וה"זרבובים" במבצע עולמי

בכל אריזה של נקניקיות "גוליבר" תמצאו מדבקת "זרבובים"

מי לא אוהב ארוחה עם נקניקיה עסיסית, וציפס וקטשופ או חרדל... כולם אוהבים!
ומי לא אוהב את ה"זרבובים" מהטלוויזיה... כולם אוהבים!
ולכונות בפרסים... כולם, כולם אוהבים!
אז עכשיו זוגלובק מצרפת בשבילכם את כל הכיפים האלה במבצע פרסים עולמי.

ועוד המון פרסים בהגדלה

- מחשב חום IBM-PC
- 20 מצלמות פוקט
- 6 מצלמות אפיליה מן הדור החדש
- 6 זוגות אופני BMX
- 3000 משחקי תשבצות
- 300 מערכות שידור סטריאו
- 600 בובות ברוי

רק רגע! קודם זוכים בפרס מיידי! כתוך כל אריזה של נקניקיות גוליבר וזוגלובק תמצאו מדבקת "זרבובים" אחרי הסרת המדבקת נשאת בידכם תזית לבנה עם סמל זוגלובק באדום. איסוף 6 תוויות, ושמו את פרסיכם, השלימו את הסיסמה "נקניקיות... זוגלובק, בשר עולמי" ושליחו במעטפה אל ת.ד. 50239 ת"א, מיקור 1500, עובר "מבצע עולמי". מי שישלח יותר מעטפות יגדיל את סיכויי לזכות!

המון פרסים נפלאים מחכים לכם בהגדלה. הורדו! בהגדלה ישתתפו כל המעטפות שישלחו עד 30.6.88. בהצלחה! בתאבון!

זוגלובק
נהריה

נקניקיות גוליבר
נקניקיות גוליבר
נקניקיות גוליבר

שקית גוליבר זוגלובק
שקית גוליבר זוגלובק

נקניקיות גוליבר
נקניקיות גוליבר
נקניקיות גוליבר

המטבחני ברובות תל אביב עם תולדה כחולה ותגנתי בידו עם חברי.

קצב: "בן שנחיים חצי, עוד לא הקשבתי לחדשות"
אני מצטער אך לא האנתי לחדשות ביום הכרות המדינה הייתי בגלות באיראן, לא היה זמן להתפנות לשמוע חדשות...

ברלב: "עם הקלע בימינו על קידור חיים"
היינו מפקד גדוד 8 במסגרת הגב, הגדוד הדרומי ביותר מול החזית המצרית והפולש המצרי. הגדוד שלי היה אחראי לתורם ישיבים בום ישוב כ-550 לחומים.

15 במאי החלה המלישה המצרית, הידיעה על הכרות המדינה והעברת, אם תעברה, בנתיבי המיקור. אלא הראש כבר בתוך הפלמחה המצרית והקטנים את נירם, הנקודה הקרובה ביותר בבני ברק ושם עזה וכוונתם להמשיך צומחה בגלל וברכב, לכיוון רצועת עזה המצרית ואז בגינים איום על ציר התנועה ועשו מאמצים לכבוש אותה. 30 חודשים צעירים, בנים ובנות מבשרה של הפלמחה, הם היו חמושים בנשק קל, מקלע בינוני אחד, שעבר על קידור מים ומרגמה אחת שלושה אינצ'ים. "פעמיים תקפו המצרים באותו יום את נירם והחבר'ה שם עמדו בהתקפה הזאת חזרות לכיבורים, תעלות ולבונקרים שבנו. כל אחד בתוספת הנחישות שלהם, מנעו מהמצרים לכבוש את המקום. המצרים תקפו את נירם מהאוויר, בהפגזה ארטילרית, שריון וחיל רגלים כשנפסקו ההפגזה, הם מיהרו לצאת מהבונקרים ולהשפך לתעלות שתי ההתקפות המצריות בשכר, אני, במפקד הגדוד, יושבו ב"גבולות" הראיתי משם את ההפגזות וההתקפות על נירם. הקשר בינם לבני נקטע הראיתי את נירם, נקודה בגודל של 100 מטר על 100 מטר, מכוסה בעשן כבד ואבק.

שחור: "בנייה בצרפת, חיים על אלה בריטניה"
ע"י כמה שוכר לי חיות באותו יום בעיירה גירדת בארמ, על הגבול הצרפתי-ספרדי, הסיבה הייתה פשוטה: באותם ימים בויק הניעה מלכת בריטניה לשרים, הבריטים, מהם ברחתי, כעסו מאוד על שהצרפתים נתנו לי מקלט מדיני והביאו אותי במסגרת מלחמה בג'יברלטר. הם באו לשלשנות הצרפתים וטענו באונדווה שיש להם ידיעה שחיי מחבנו ותגששות במלכת אנגליה. מבין שזה היה אבסורד, זה לא היה מראש באותם ימים, כל שרציתי היה ללמוד לארץ.

אבל הצרפתים, כדי לרצות את הבריטים ולהצביע אותם, גישו ממני, באמצעות ידידים, שאעדר מארסי באותם ימים בום נחית המלכה במקום. הם הציעו שאכלה יומיים בנקודה רחוקה מאוד מארסי, באגרי, ושם הייתי.

עקבי: "חשש נשק בחולצות"
"קיצוץ" את החבריה בבשר ותיקן, על גדות נהר אלכסנדר, נהר כ-13 הייתי, וחזר ונרשע והראיתי של עשיית הסטוריה. אגב, מה לא חזר אלי תחושה הזאת. ליד הכפר היה מתנה בריטי גדול של הכלכלית הבריטית, שנטשו את המטרה באותם ימים. יצאנו לחולץ לחשש כלי נשק שהוקטנו בדיונות, ואמנם מצאנו מאות רימונים עשורת רובים ותחמושת רבה. אספנו הכל והעברנו את החזית ויש לידי כוחותינו ששיעורו לנשק.

חבריה: "לא חזר"
אני לא חזר מה עשיתי בויק באותו יום. אני יודע שבאותה תקופה הייתי מפקד מולקה בבאר מוביה.

שרי: "באותו יום 'גלגלתי' את כל החברים"
היינו אז בן 15, חזר בנודע הטיב בשכונה ברוכוב בבנימינה.

המשך מהעמוד הקודם
מה שדראג אותו היה שגשג עיצון גומר את חייו. ב'2 במאי הייתה התקפה מוחצת וב'14 במאי נגמר הסיפור. היינו אז גוש עציון באופן מאוד אינטנסיבי. היו ידיעות על הלגיון שנכנס ומה שאותו, כראש המודיעין, מאוד הדאיג והעסיק, זה מה יקרה מה בירושלים. כשאתה חושב על בעיה קיומית של עיר הבירה ושל מאה אלף יהודים שיש כאן, אז זה בכלל לא מטריד אות מה עושים והיה זה בתל אביב.

בבקר דה: 14 במאי כבר נכנסו חיילי הלגיון הידני לעיר העתיקה והתחילה התקפה על רמת רחל. הם אמרו: אם לא תכנסו, מוטבם יהיה כסופם של תושבי גוש עציון. ישבתי באותו יום בסוכנות היהודית, שם הייתה המפקדת של ההגנה כאשר הכריזו על הקמת המדינה, לא ידעתי על כך וזה לא העסיק אותי. מה שמענו את הוש והעשן והידות, וזה מה שהעסיק אותנו. ההפגזה הגדולה הייתה ביום ראשון. פתחתי עתון וראיתי שבתל אביב הכריזו ביום שיש על הקמת מדינה יהודית.

החל - סיכור לחיים
היינו בבית בושה הייתי ילד בן 12 בערך. רדיו לא היה. על הטלוויזיה לרוץ מופעם לפעם לשכנים, להאזין לרדיו ולחזור הביתה לרוח. כך היה גם ביום הכרות. רצתי לשכנים וסדר עם סיום טקס ההכרות מידותי וביתא. הקרבות בחזית כבר החלו, והשמועה על הכרות המדינה נמלחה בעצב וראגה לבחורים העלומים בחזית.

צור: "מרחקוים באמה ההמה"
היינו כבר 11. ליד הכית שלנו, בנה שאנו בושה, שכן מסה ההגנה. יום שיש היגע ועל מסה ההגנה חלו מרחקים גדולים ומהם שמענו, אנונו חצי חופה את דוד בן גוריון מכריז על הקמת מדינת ישראל. בבית הייתה רגעה נוראה אחי עמיתי נלחם באותה שעה בבנגב, במסגרת הגב.

פח - יחושם על כי הובאים
היינו בבית שלנו אז ברחוב המעלות 8 בירושלים. הייתי גער בן 14 והשתתפתי עם בני גלי בהקמת מחסומים והעברתי אמצעי לחימה ממקום למקום.

מורטי: "אשעתה קצו, וחזרה לאחזקה"
היינו בן 20. לחמנו באזור לטרון. הקרבות היו קשים ביותר. חזרנו לבסיס בתום משימת כלשהי. ושמענו שהכריזו על מדינה. עשינו משהו קצר וחזרנו לאחזקה.

שבידא: "אני בחיפה וליב' במש עציון"
היינו חבר בקיבוץ עין גורים בגוש עציון. נשלחתי מטעם הקיבוץ לוחמה במרדכי בלמליה, להבטיח המשך הגיוס לפלמחה.

הרובין: "לא חזר"
אני לא חזר מה עשיתי בויק באותו יום. אני יודע שבאותה תקופה הייתי מפקד מולקה בבאר מוביה.

שרי: "באותו יום 'גלגלתי' את כל החברים"
היינו אז בן 15, חזר בנודע הטיב בשכונה ברוכוב בבנימינה.

הלל בן שלום

דו"קיום בין יהודים לערבים. כולם מדברים על זה. מעטים חיים את זה. חנו גיבליק מכפר תבור וסלימן חוסיין שיבלי מערב אישיבלי הסמוך, צמחו האחד בצד השני כמעט 70 שנה בלי לעשות מזה עניין. השכנות הנפלאה שורקמה למרגלות ההר ידעה חילומי מישטר ומלחמות, אבל כשיבלי מנסה ללא הצלחה למנות את שמות יוצאי חלציו, הוא משתתק מתאום, וכל הנוכחים מסכימים: לחנו יש שמונה נכדים. לשיבלי - מאה. זהו שורש הבעייה.

חנו גיבליק, איכר בן איכר ממסחה וסלימן חוסיין שיבלי, המוכתר של הכפר הסמוך ערב אישיבלי - והלו שניהם כמעט מאותה נקודת זינוק. לחנו יש היום שמונה נכדים, ולשכנו - עשרות. "אולי מאה", צוחק שיבלי. "לא ספרתי. בטח שאינני מכיר את כלם. יש לי 22 ילדים ועשרות נכדים. איך איכר את כולם?" שני החברים יושבים על מרפסת ביתו של סלימן חוסיין שיבלי, צופים בעמק הסמרה שלרגליהם, ואפילו זה, המורגלים בעצמם המריחה של האביב שבא בעקבות חורף גשום - משמיעים קריאות התפעלות. לעיתונאי הגלוח אל חנו, גיבליק בכיקורו אצל שכנו הבריראי, לא נותר אלא לשרבט בפנקסו את התיאורים הגרשיים המקובלים על "הפריחה בעיצומה" ו"ריח ההרים המשכר" והעמק המלכלכלי "והיונים והזמנות בשוכך שנבנה למען על עץ האלון העתיק", ובמובן גם כמה משפטים על התיקירות העשירה שסגישות שתי בנותיו התאומות-דומות להמליא של סלימן הבריראי. אבל כאשר שיבלי, הירדני כאבו עלי חנון, ילי המ שראים אבו עמיר, זה חמיר על שם הבן והכרזי מנסה ללא הצלחה למנות את יוצאי חלציו, הוא משתתק מתאום וכל הנוכחים מסכימים: לחנו יש שמונה נכדים. לשיבלי יש מאה. זהו שורש הבעייה, ואיך ייל גמור.

ועם נחיתות מספרית כזו, אין תימה שאבו עלי כבר מומן אינו יורד עם שור (וחמשך בעמוד הבא)

צילומים: אירית זילברמן

חנו גיבליק (משמאל בצילום) וסלימן חוסיין שיבלי. "אבו עמיר, אם יהיה שלום אחת - נעשה בחדר עיול לסעודה"

אבו עמיר ואבו עמיר חברים

מאת עמוס לב

החברות
הממשל
הממשל
הממשל

(המשך מעמוד הקודם)
לעבר את שדותיו, בעוד אבו עמר מסיים קט ועובר
מוחשך עד חושך במסעיו. השבוע השנים עשר יומיו
רצף עם משאית עמוסה שום ידוק לשוק בתל-אביב.
"נאור", כך אמר טרם צאתו, "ילך - ילך, אם לא ילך,
נשאיר את השאר בשדות, שיבשילו קצת יותר".
וכשאבו עמר מקלט על מצב האיברים, על העבודה
הקשה כמעט ללא תמורה, אבו עלי שותק.

במצב עניינים זה גם לא מברכים על התבוע
היפה, גם לא מבטאים בקול את תחושת
ההתמצה ולא מוכיחים את הארץ היפהפה הו,
העמק המורה שעל בוטו מעיב סכסוך נצח
בין בני אדם. ימים השנים האלה, פרי שכנות נפלאה
שניקמה למרגלות התבור בעמל של 68 שנים, בין
מזרחים להם לדרב פוליטיקה ותשיחות, והדרים
שמשמיע אבו עמר אינם חרשים באוזני אבו עלי, וגם
הדפיק בכוף, רשימים ורשים במצב, לא בפעם ראשונה וגם
לא אחרונה, ומגיעים שוב לאותה מסקנה: "לא חשבו
מה נגיד את, הקטנים, הנדלים הם שקבעים".
אבא של תנו, מיכאל, היה חקלאי כבר ברוסיה.
רבר נדיר, אפילו זה לא ארמזה משלה, למרות שאלך
לחכות את בעלותו עליה ולרשום אותה על שם
הסריץ המקומי. סלק סוכר גידל מיכאל גיבליק
ברוסיה, עד ששטע יום אחד שישנו מקום, פלשתינה
שמו, בו מותר ליהודים לרכוש אדמה. קט ועלה עם
משפחתו לארץ. הבאי עימו אפילו את הורעים, ישב
כמה חודשים בכרכור וכשגילה כי האדמה שם אינה
מתאימה לנידול הסלק בא למרח הבור.

תנו היה אז בן שנה, עד מרחו התגבר כי אין ולא
יהיה בארץ מפעל לייצור סוכר, וכך החלה משפחת
גיבליק לגדל וייתם. היום יש לתנו ולמשפחתו מטעים
שונים, היום, כשאהל מבנים בתנו משוחזר בלבית עם
חצר הדידואי שם על הרפסת, קשה להיכנס במסדר
הרוסי. תנו מרבר ערבית שוטפת, מחבל רביו
בפיתגמים ערבים, מספר לשיבלי ורבים שאפילו הוא,
אבו עלי, אינו יודע. איבר מסואי, תנו, מתון הנדיר
שכבר אין "פיוצרים" כמותו היום.

אבו עלי מרבר ערבית קולקלת. לידיו מרברים
עברית צחה. בנו הוא היום ראש המועצה של
ערביי-שיבלי. לידיו של תנו, לעומת זאת, לא מרברים
עריכת טובה כמו אביהם. הקשר שלהם עם ילדי שיבלי
אינו תדוק כפי שהיה חוסים בין הוריהם.
תנו מספר שהוא נולד ב-1912, שיבלי לא יודע
בריק, הוא חושב שגור ב-1920. לא בטוח. "מה אהה
שואל אותו את תאריך הלידה שלך? שואל תנו
והשניים מתקפצים מצחק. "ערבי גידל לך שגור
בשנת הוצאתו הנדולה, או כאשר מה השרה האדומה.
שיבלי מספר שהוא מכיר את אבו עמר מאז נולד.
כשאתה מנסה להוציא ממנו תמיד לרש על לידות
משפחה, כמו רכיבה יחד על מוסים מעשי קונטרס מיל
קשינים ברישים או קטנה בשרות הפלחה - נכונה לך
אכונה לא כנו והיה הדידות.

שיבלי: "מסמיק ארבעים שנה מלחמה. מסמיק. עכשיו אולי לא יהיה שלום, אבל בעוד שנה-שנתיים..."

"אבל אתה יותר קרוב לתנו גיבליק מאשר אלי,
יהודי עירוני", אתה מנסה שוב, ושיבלי משיט אינו
מבין "בטח שאני קרוב לתנו", הוא מביט בו ומחייך.
"הוא שכן שלי, ממסחה. עד ארבעים בונים ממני - זה
נחשב שכן קרוב. פעם הייתה קטטה בין יהודי ממבר
תבור לבין ערבי מנצרת. אחד ממבר שלנו הערער
עוד ודאק ליהודי, כי הוא שכן.
במאמץ משותף מצליחים אנו עלי ואבו עמר
להעלות קצת תרומה. הם נוכחים ימים קשים מאוד.
היום חיים בקושי. חרשים עם סוס, עם חמור. היום
הכל מבוזבז". כשתנו מספר על המשקל-למפארת
שחקים, מוסף שיבלי שגם לו יש שני מרקסות, את
ששירותו ואחר גלגלים, "יהיה לי גם משאית, אבל

מבחינו אותה, הוא מוסף, "למה כי אני פלאח".
איש נבון, אבו עלי. גם אביו, מוכתר השבט לפני,
היה איש נבון. ודודתו לתבונתו נמצאים בני שבטו
בישראל, על ארמנם, ולא מפורים באזור כמליטים
כמו בני משת השבטים האחרים מאותו אזור.
שנולמו, אבו עלי זוכר את הרבים כאילו התרחשו
אמש. "ב-1948 הייתה מלחמה בכל הארץ, והא מלכל
ראתנו - כלנו פלאחים. כל מה שרצונו זה לעבר את
הארצה שלנו. אז כתבו מכתב לשכן שלנו, יגאל אלון.
לא נדחו".

תנו "אתה שומע מה הוא אומר לא ברוח. כלומר
- ארעים בן כחן. היו כאן שישה שבטים בראשית, אני
זוכר את כולם, ושיבלי רק אחד מהם. האחרים שכנו
מול 'כורדי' ו'בית-קשת'. השבטים שלהם פיתו אותם
לכרות. איך הם הכניסו בקר לשדות בית-קשת,
והתבואה על הצעים, שבעה אנשי בית-קשת באו לסלק
את הבקר, והערבים הרגו אותם. מבוסס! הוא שואל
את אבו עלי, והלה מתנהג 'מסמיק' נכון מאוד. כך זה
היה".

תנו ממשיך: "כל השטח נכבש, והשבטים כולם
ברחו. כולם - תנו מערב אשיבלי, אחרי המלחמה
החלו הבורחים לשוב לכאן, אבל כבר לא היה להם
לשוב על שדותיהם. ישבו קיבוצים, או זה הצטרפו
לשבט אשיבלי. היום כולם שיבלי".
שיבלי "התבואה של המכתב ליגאל אלון הייתה
שלא נגדנו בנו. ערבים אחרים ניסו לעשות מה ביטס
נגד היהודים, אבל אבא שלי, תנו, התמנהגו שלו על
הקיר, אמר להם: אל תבואו - אחרת אתכם גם כלשה".
לדוג עם מריצתו
תנו ושיבלי שוב צוחקים. מנצחין האשכנזי הות
"כלשה זה גרין, מסביר תנו באורדות.
שיבלי "כן, גרין. אבא שלי הווייך אותם שלא
יעו לבסוף בינו לבין היהודים".
לא רק היהודים ברוח. ממורה לשיבלי שכנו

המדינה כפרים גדולים, "מה גדולים? שואל תנו.
"עניים מעדי, שפרה, עולם, חרתה, שירין. הם היו
מדינה, כלומר - צמגנים. עם אחר לגמרי. קשיים
כאלה, פיקים מאוד. גם בצורתם והצנעת היו שונים
העיקר, באו אלי שני אנשים מתהנהג וביקשו ממני
שנולמו, אבו עלי זוכר את הרבים כאילו התרחשו
אמש. "ב-1948 הייתה מלחמה בכל הארץ, והא מלכל
ראתנו - כלנו פלאחים. כל מה שרצונו זה לעבר את
הארצה שלנו. אז כתבו מכתב לשכן שלנו, יגאל אלון.
לא נדחו".

תנו "אתה שומע מה הוא אומר לא ברוח. כלומר
- ארעים בן כחן. היו כאן שישה שבטים בראשית, אני
זוכר את כולם, ושיבלי רק אחד מהם. האחרים שכנו
מול 'כורדי' ו'בית-קשת'. השבטים שלהם פיתו אותם
לכרות. איך הם הכניסו בקר לשדות בית-קשת,
והתבואה על הצעים, שבעה אנשי בית-קשת באו לסלק
את הבקר, והערבים הרגו אותם. מבוסס! הוא שואל
את אבו עלי, והלה מתנהג 'מסמיק' נכון מאוד. כך זה
היה".

תנו ממשיך: "כל השטח נכבש, והשבטים כולם
ברחו. כולם - תנו מערב אשיבלי, אחרי המלחמה
החלו הבורחים לשוב לכאן, אבל כבר לא היה להם
לשוב על שדותיהם. ישבו קיבוצים, או זה הצטרפו
לשבט אשיבלי. היום כולם שיבלי".
שיבלי "התבואה של המכתב ליגאל אלון הייתה
שלא נגדנו בנו. ערבים אחרים ניסו לעשות מה ביטס
נגד היהודים, אבל אבא שלי, תנו, התמנהגו שלו על
הקיר, אמר להם: אל תבואו - אחרת אתכם גם כלשה".
לדוג עם מריצתו
תנו ושיבלי שוב צוחקים. מנצחין האשכנזי הות
"כלשה זה גרין, מסביר תנו באורדות.
שיבלי "כן, גרין. אבא שלי הווייך אותם שלא
יעו לבסוף בינו לבין היהודים".
לא רק היהודים ברוח. ממורה לשיבלי שכנו

למ התלקקם, לכל הרוחנות הוא ענה והללה צחק
לש האמיר. הבטיח לנו ככה וככה, צחק עלינו.
תנו: "למה אני מספר לך כל זאת? כי היום
עשים שדורבן הבורח מהם. נכון, היו כאלה שהורבות.
היום חיות בקרב אשיבלי 2500 נפשות. בכפר
המור הורב חתום. לא כל כך מפליא, כשגזורים
מלכנו עלי יש 22 ילדים. תנו: "הערבים טובים בזה
דגמו יותר מהיהודים". שיבלי מסכים, אומר משוח
קשיים ישנים כל מילמה".

המדינה כפרים גדולים, "מה גדולים? שואל תנו.
"עניים מעדי, שפרה, עולם, חרתה, שירין. הם היו
מדינה, כלומר - צמגנים. עם אחר לגמרי. קשיים
כאלה, פיקים מאוד. גם בצורתם והצנעת היו שונים
העיקר, באו אלי שני אנשים מתהנהג וביקשו ממני
שנולמו, אבו עלי זוכר את הרבים כאילו התרחשו
אמש. "ב-1948 הייתה מלחמה בכל הארץ, והא מלכל
ראתנו - כלנו פלאחים. כל מה שרצונו זה לעבר את
הארצה שלנו. אז כתבו מכתב לשכן שלנו, יגאל אלון.
לא נדחו".

תנו "אתה שומע מה הוא אומר לא ברוח. כלומר
- ארעים בן כחן. היו כאן שישה שבטים בראשית, אני
זוכר את כולם, ושיבלי רק אחד מהם. האחרים שכנו
מול 'כורדי' ו'בית-קשת'. השבטים שלהם פיתו אותם
לכרות. איך הם הכניסו בקר לשדות בית-קשת,
והתבואה על הצעים, שבעה אנשי בית-קשת באו לסלק
את הבקר, והערבים הרגו אותם. מבוסס! הוא שואל
את אבו עלי, והלה מתנהג 'מסמיק' נכון מאוד. כך זה
היה".

כשמונ מספר על אביו, מעדי שיבלי מבט בתמונה
אביו שלו תלולה על הקיר. תנו זוכר כיצד נטע עם
אביו את מטע היתים הראשון. אביו ליטף במבטו את
העצים והרכים, ואמר לה: "בעוד 15 שנים הם יניבו,
ומצבנו יהיה טוב יותר".
הוא צחק.

"איוה צדק המטע הזה לא נתן פרימה ולא יתן.
אבא טעה. אבל המטעליות הו. איפה אתה רואה כזה
רבר היום? מי היום מוכן להקים מטעל שיניב רק בעוד
15 שנה?"

תנו: "פעם שכנו בעמדות. חבר אמו לי: 'תנו, עכשיו זה כלום. כאשר הבנים שלנו ישכנו בעמדות - אז תהיה בעייה. והוא צדק'."

ביום הארצה "ביום השלום" לא הצטרף הבאר
ערבי-שיבלי למפגשים ולשכבות. כמה ימים פטרל
גיש בכפר, והגברים שבו מנעו בקר צעירים מלהשליך
אבנים.
למה?

אבו עלי צחק. "אתה רוצה שיוקם מה אנשים
אמריזי לך, אהתנו לא רוצים בעייה. זה לא תורם כלום.
כבר למדתי זאת מאב, ומנסינו".
יש בכפר צעירים מתוסכלים
"חששם, אם יש לך תרבה ילדים, לא לכולם יש
אחור שכל".
תנו "יש, יש מה כמה מתוסכלים. למה להתחרז
אני אישית מכיר אותם".
שיבלי "האמן לי, אלה שטויות. לא ייצא מהם
כלום. טרם אנשים שרוצים להתחבלי".
ומכאן קצרה הדרך לריון פוליטי, חר, חרין,
לעתים בטה. אבו עלי אומר שמא ומתמיד המערך
נצח בכחירות כערבי-שיבלי. "מפלגת העבודה", הוא
מסביר, ותנו גיבליק ממלכל משוח בערבות. שניהם
שוב צוחקים מקרב לב, ודוקא שיבלי מתרגם הפעם
הוא אומר שזאת מפלגת העבודה, אבל שאחרים
יעבדו, לא ראה".

במון האחרון, הוא מספר כמצפין עובדה, התמססה
הפוליטיקה בכפר. הרוב ערין מצביעים מעדי, אבל
כבר ישנם גם ארעים. כך, נכון, הקומוניסטים מתחזקים.
"כמו האחרון נעשה מה מבהר", הוא אומר ותנו
מתרגם "הנשלי, הבשיל פוליטי שלם".
יבלי מתייחס להתפתחות הזו בשוויון
נפש. "איננו יכולים לומר לאיש בעבור מי
להצביע. אתה שואל בשביל מה זה טוב,
פוליטיקה נכח, זה לא נתון כלום". עכשיו
הגיע תורו לספר קורות. הוא מתאר מקרה של חויר
משוויציה נהג לישראל, ובנו אהב לגלוש, ומור
הבור גולשים. אז לפני שנתיים הם באו לזה, ורכבם
לא הצליח לחצות את הארץ, שהיה מלא מים. אז הם
הצנו אותו לפני הארץ והמשיכו בדגל, וכששבו מצאו
לשימשה נוספה וכל התכולה נגנבה. הגיע אליו, אל
המבור, נסעים ורכים. ביקשו את עזרתו. הוא הגנה
אותם למשטרה אך תנו: "אמרו שהמשטרה מתקשה
לעזר".

יור אבו עלי לואר, תיחקר רועים, קיבל מהם
שמות של נעים שפרצו את הרב, והרוב לגנבים
כדעין, וקול מהם מנחה את הרובים הנגוב. והיטור
נמשך ומשך. הורי ילדים תולגנו. עליו במשטרה כי
היכה את לדיהם. הוא תולג למשטרה ושאל: מה אדם
רצום ממני הוא עשיתי? למענכם את העמדה וצילאל
למשפחת התייך, וחזיר לה את הרובים הנגוב וקילאל
שני כקבוק ויסקי.
תנו "אז הוא נתן לי כי הרי אסור לו לשחוח".
הוא מונה לשיבלי בערבות, ומשמיט משוח כסון
הנשמע כנצרה. השנים שוב צוחקים. שיבלי "הוא
שואל אותי איפה הבקוק השני".

כדי לקצר סיפור ארוך, נספר לכם ששומט שלום
יובה את אבו עלי. אבל מה כל הסיפור הזה קשור
לפוליטיקה?
שיבלי "בשביל להראות לך שכולם שווים בפני
החוק, ואם כולם מסכימים שהחוק חשוב, אז כולם
שוים כולם בני אדם".
אבו עלי מכיר היטב את הישית הימנית של תנו
גיבליק. זה לא מפריע לו. למה שיפריע? "הרי אנחנו
שכנים", הוא מוכר, כמו מתפלל על השאלה.
תנו: "הוא בשל, אני בשל".
ה'בשלים' של תנו גיבליק נשמע מפוי הגיוני

מאור. גם שיבלי מקשיב בשקט.
תנו: "אני רוצה מלחמה עם חולילי. מי בר דעת
רוצה מלחמה את הפליטים צריך לסדר. איך יש כסף,
צריך ליישב אותם בארצות ערב. וכל ערבי תושב
מדינת ישראל באו לכל הוביות, וצריך לכבד את כל
החובות. הוא צריך לחיות נאמן למדינת ישראל, ואז
יהיה מה מאושר".

שיבלי "אני לא מסכים איתך שתהיה סכנה
למדינת ישראל מהנהג ומעוז, אם יהיה שלום".
תנו: "מי בכך יודע שאני מכיר טוב מאוד את
העם הערבי".
שיבלי "ניתן דוגמה. מצרים. הריגום בדם המוניים.
הם הרגו בכס. היום יש שלום. יש שקט. אין גדר בין
מצרים לבין ישראל".
תנו: "אני אומר לך שהשלום הזה שווה כלליטת
השום. ובה שנה, שנתיים, כשמוכאך יתקרב שוב
למדינת לידך, לשאר מדינות ערב. לא יהיה שלום".

יבלי "אבו עמר, אם יהיה שלום אמיתי -
נעשה ביות טיול למעוריה".
תנו "אני לא מאמין. אתן לך דוגמה.
יום אחד נפגשתי במכר ערבי. סיפר לי:
'הלכתי בדרך. לא דיברתי עם איש, לא התעסקתי עם
איש. עמר ארם על מולם, ליד עמור שלטון. חיקון
משוח. פתאום הטיח בי קללות. כך מתנהגים? שאלתי
אותה: 'אתה מכיר אותו? ענה: 'לא, מימי לא ראיתי'.
שאלתי אותו: 'הוא ריבר ערבי? ענה: 'כן. ועל
פי מבטא הוא בא מארץ ערבית. אמרתי לו: דע לך,
זהו החינוך שלכם. את המנטליות הזו איש לא יגונה
עולם. ואינם מה העדיקים עשים לחיפויי, מה הוא
עושה להם. והי הצנאות כבר לא נלחמים שם. זה יורה
על העיר של זה, הוא שולל טילים על העיר של זה.
ומה קורה בלבנון? הרי שם כבר אין יהודים שאפשר
להשקים אותם".

שיבלי "סייב אבו עמר. לא עשיתי שלום. אז מה
יהיה?".
תנו "ליישב את הפליטים בארצות ערב. לנו אין
לאן ללכת".
שיבלי "סייפה שלום, וזה".
אין, אבו עלי, אין?
שיבלי "יש ראשים גדולים. שיחבשו. שיטפלו
בוה. שלום הרי כולם רוצות".
תנו "גם אני רוצה שלום. פעם שכנו בעמדות.
חבר אמו לי: 'תנו, עכשיו זה כלום. כאשר הבנים שלנו
ישכנו בעמדות - אז תהיה בעייה. והוא צדק'."

שיבלי "האמן לי, אלה שטויות. לא ייצא מהם
כלום. טרם אנשים שרוצים להתחבלי".
ומכאן קצרה הדרך לריון פוליטי, חר, חרין,
לעתים בטה. אבו עלי אומר שמא ומתמיד המערך
נצח בכחירות כערבי-שיבלי. "מפלגת העבודה", הוא
מסביר, ותנו גיבליק ממלכל משוח בערבות. שניהם
שוב צוחקים מקרב לב, ודוקא שיבלי מתרגם הפעם
הוא אומר שזאת מפלגת העבודה, אבל שאחרים
יעבדו, לא ראה".

ביום הארצה "ביום השלום" לא הצטרף הבאר
ערבי-שיבלי למפגשים ולשכבות. כמה ימים פטרל
גיש בכפר, והגברים שבו מנעו בקר צעירים מלהשליך
אבנים.
למה?
אבו עלי צחק. "אתה רוצה שיוקם מה אנשים
אמריזי לך, אהתנו לא רוצים בעייה. זה לא תורם כלום.
כבר למדתי זאת מאב, ומנסינו".
יש בכפר צעירים מתוסכלים
"חששם, אם יש לך תרבה ילדים, לא לכולם יש
אחור שכל".
תנו "יש, יש מה כמה מתוסכלים. למה להתחרז
אני אישית מכיר אותם".
שיבלי "האמן לי, אלה שטויות. לא ייצא מהם
כלום. טרם אנשים שרוצים להתחבלי".
ומכאן קצרה הדרך לריון פוליטי, חר, חרין,
לעתים בטה. אבו עלי אומר שמא ומתמיד המערך
נצח בכחירות כערבי-שיבלי. "מפלגת העבודה", הוא
מסביר, ותנו גיבליק ממלכל משוח בערבות. שניהם
שוב צוחקים מקרב לב, ודוקא שיבלי מתרגם הפעם
הוא אומר שזאת מפלגת העבודה, אבל שאחרים
יעבדו, לא ראה".

כמו שאני זקן אצא שוב לקרב

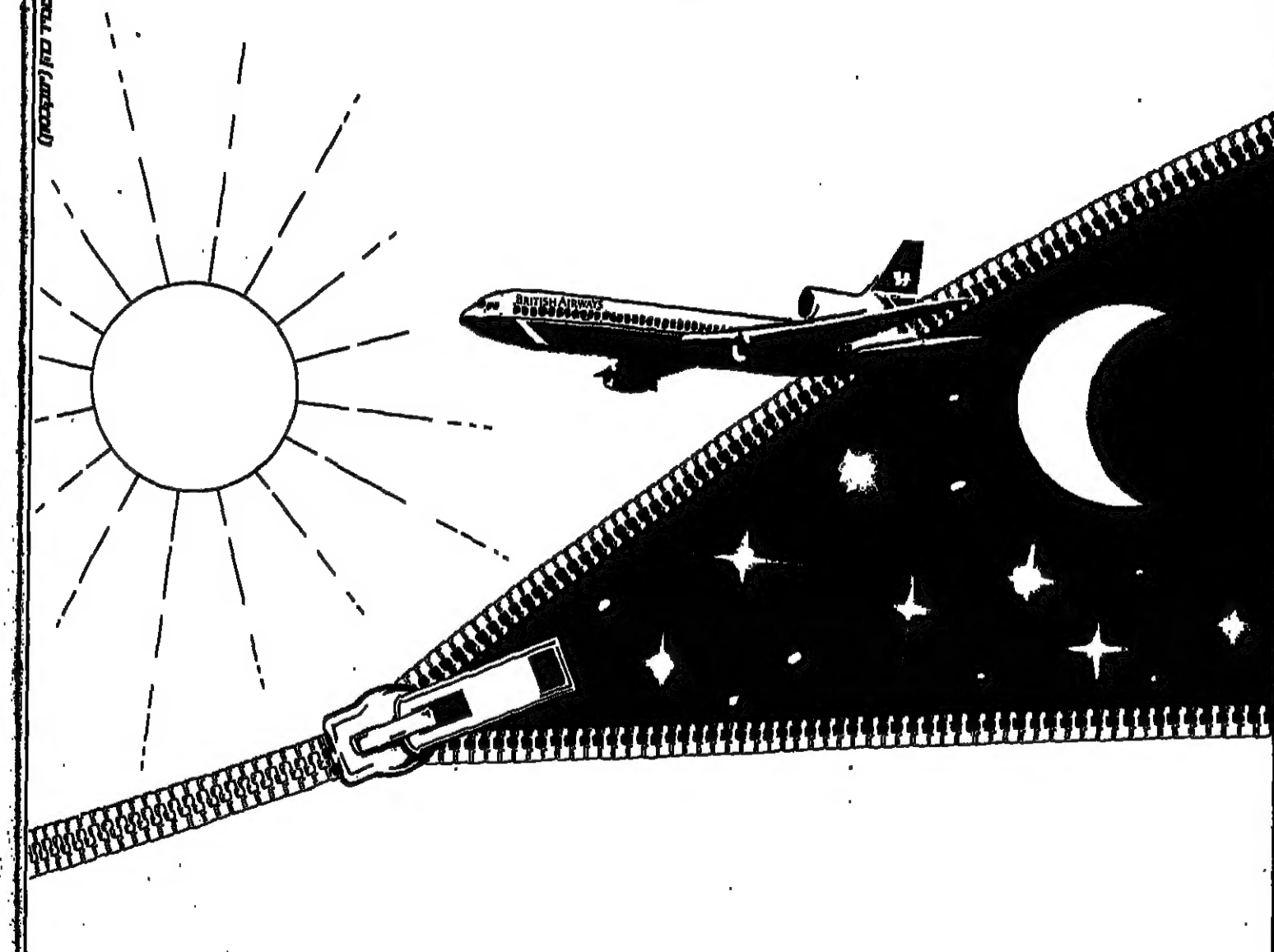
הוא חתם את דבריו בסיפור של אביו, שגם הוא היה חסיד, וזוהי הסיבה לכך שגם הוא חתם את דבריו בסיפור של אביו. הסיפור של אביו הוא סיפור של אהבה, של חיים, של מוות, של חיים אחרים. הסיפור של אביו הוא סיפור של אהבה, של חיים, של מוות, של חיים אחרים.

הרגולות בחצר, אחרי כן בית גדול בלונדון, ומשך היו והנחמה שאמא שלו סיפקה שם. וזה, דוד שכיני בארץ מצר אימו, היה שנים כרי לזמאמן בירי. כמה שנים קורם לכן יצא עם חברים לשחרר כלב שגילק להטני בקרנטינה. בשמחה גדולה שיחרר את כל הכלבים שניכלאו שם אותו לילת, גם אלה עם כלבת ומחלות עור. ההורים היו צריכים לשחרר אותו מן המעצר הלילי במשטרה. במשטרה שלו, שלוש בנות וכן, אהבים לשמוע את הסיפורים על הסיולים לשפת הירקון. והרפתקות המסעירות בין בני העיר הגבוהה למרדסים ולתעלות המים, לטכע שעריין וה מראי וסבך מביח השכונות והעדרות והערכיות. לאניו חיתה חנות בלונדון. כפרעות 99, כשפרץ והמון לחנות, חנן עליו חבר ערבי שצחק (המשך בעמוד 19)

החלום שלו היה לצעוד עם נשק דוד בית און (כיסוף) מחבב ער היום תמונה זעירה שהנציחה אותו ברחובות, צועד בראש מחלקת הנשק, חובה צ'כי, צמוד לצלעו וקשיח כמו עמוד השדרה שלו. כששאל אותו יובל נאמן, הסג"ד בחטיבת "נבעתי", מה הוא רוצה להיות בעתיד, ענה לו דוד בלי היסוס: "החיל הכי טוב במחלקה" הוא היה חייל טוב, נשאר כזה. "אני מרגיש היום שהארץ שגילחתי עליה מתמססת בין ידיים, אבל אני לא מיואש. אם יהיה צורך, אני מוכן והיום מוכן, מודרניים, לעשות מה שעשיתי אז". אז - ב'48, בשנה שלגברים היה קל לפרוץ בית'און היה חניך בהגנה. כבן תל-אביב, שרת ב"נבעתי", ואחרי כן בהג"ל, במג"ד בצנחנים, ועד היום הוא חוזר אמונה ולחם כנגדו. הילדות החל-אביבית שלו כוללת תמונות של אהבה חצר מנחה ליד גימנסיה ורצליק, הבית הגדול של סבא

החלום של אביו

טיסת לילה מלונדון בבריטיש איירווייז עושה לך את היום

רוח של יום נוסף בלונדון
טיסת הלילה מאפשרת לך לנצל את היום בלונדון לעסקים, לקניות, לבילוי בהצגה ויסית ואפילו להנאה ממשחק כדורגל. ברוכזי המלון תוכל להשאיר את המזוודות, כלי חיוב נוסף, עד סמוך לשעת הנסיעה לשדה התעופה, "היתר" בלונדון.

לעבור בשדה התעופה בשעת רגיעה כשאתה מגיע ל"היתר", נמל התעופה שקט ורגוע יחסית, ואפילו חנות ה"רייטי פרי" אינה עמוסה. גם בהגיעך מוקדם בבוקר לנתיב מצפה לך אותה אירעה רגועה, ועל כן התהליכים מורידים יותר מאשר בשעות העומס במשך היום. לפרטים נוספים אנא פנה לטוכן הנסיעות שלך או למשרדי בריטיש איירווייז.

BRITISH AIRWAYS
The world's favourite airline.

דוד בית-און

(המשך מעמוד 17)
לכך המורע: "אחרון אתכם, ולא תהרגו את הערבי. זהו המישה אולם וארבע אחיות. כל הבנים לחמים. אמא חיתה משלחת אותנו לדרבנו עם המלים: 'תלכו, תכו באויב, ותחזרו בשלום לבטיסכם בתי'. שלמו, הוא הטיס, נהרג במלחמת ששת הימים נמל הגלן.

בקרע הגירול של הגבר הזה יש כל החומרים המרנים אדם ארץ-ישראלי מוצק. בית-און הוא בריוק האיש שהיית מצפה לפגוש אחרי ארבעים שנים למרגה החוכמה לא קילמו קשקש מקליפת היהודי הנעוץ היטב בארמה האהל. לקראת הפגשה הוא מנהל את בית "אבנר", רב-קומות של משרדים בנוסח החדש ביותר סמוך לבדורס היהלומים. חילופי העיתים לא היט את זקופות הקומה הארץ-ישראלית שלו. לזמן שיצר בזה, מעין לפני השושים תנוסות נעורים. כשהוא בן 61, משחקק לפרש לפעילות יזרית של ציי נודד לחוף הכנרת, בית-און מוכן לחזור ולספר נעילות בית הקרן הקיימת בבית-דגן, אתר גבורה אחד שבו שוה באותה שנה רומנטית מופלאה. בבית הקרן הקיימת טבל לראשונה באש, נתן מקורות, הוצגו מתחל למסחי הכרזים, עודד את האנשים כמה שנת נטע בארץ והלחמה בדרשים, סביב מצבה.

היום זהו שם כביש שאנני. הרבה משאיות ענקיות, אוטובוסים בדרך מתליאביב לרמלה. לחץ שנה מסתמנת בצד הדרך, מימין, שתי שורות הברשים הכהות המכנה הכריז בצל, ומיד אחריה דול. חדרות בית הקרן הקיימת, בין התחנה המטרולוגית לצומת יתדגן, לא מורדב בארץ לחימה אפוף מיתוס כמו שנות נביישע או האגורטה ללית החרשים שבהם תחיש אנשי הפלמ"ח "גבעתי" במצב, לא שילחו למורשת הקרן החינוכית סיפורי גבורה ענקיים, אך כל יש שגורתי של אחיות במקום הלידי את גיבוריה. מי לא היה בקשרה האת, מורחית ליאור, בורש מרץ 48, לא ידע להפנות מבט אל תל החרבות. תחת העלעל הסקטייה הסמוכה הם נקודות ציון בורות יצירת. יותר, לאתרים צריכה להיות משמעות. ששפשו של בית הקרן הקיימת היתה קצרה, חשובה מת וזמן, כמו כל מישלס. אחריכך ניסמע בגוף, טעל מלחמי מירש אחסנה ענק של אמישגו. התמלח של המסע, קירבתו לתליאביב, חולון, תשן-לציון, מחסירים ממנו אקוסטיקה לך תעלה לזל לב תנועה טואנה.

"ב'48, היינו חדרו' אמונה שהחלחלה צודקת, שאנחנו מקימים את הארץ שחלמנו עליה. היום זו כבר לא הארץ שחלמנו עליה, אבל זה סיפור אחר."

דוד בית-און, אר ערין ביטה, היה סמל המולדת ששחלם המסע החל מאמצע סביראן '48. הוא סיפק על המסע הלחם מותר אותה החלחלה חזרת מסקת שוב אחרי אחריכך דוד של צנחנים. "היינו חורגי אנחנו שהחלחלה שלנו צודקת, שאנחנו מקימים לנו את הארץ. שחלמנו עליה. היום זו כבר לא הארץ שחלמנו עליה, אבל זה סיפור אחר."

אילו הלאהשו הקרבת על הגנת בית הקרן הקיימת המורכבת, אולי היה בית-און מאלה שזוכים לעשר גבורה כלשהו. באותם זמנים קיבלו אנשי החרות סמל משמעותי אצור, מספר הסימנה "אין לנו אותה" הצטיינות, אין אנו מפרסמים ערין חלומות ושיפורים, אבל יבוא היום בו תבדל הכנסתו מנמנות מלוח "דוד, כבודי מלוגה ב' יבוא יום ועד הקרן על ערף זה בגאונה - ובצדק. בהשקפה של

בית הקרן
בבית-דגן לפני
שנות '48.
שלוש קומות נחצו
גדולה ומרמזת
שצמחה על
התנועה העוינת
בכביש.

עיראקסוארין, הרשתי שהחילם של ממש מחפזים עלי. מקיפים אחי, שלא אסע, בבית הקרן הקיימת לא איבדתי אף אחי. בנבעה 113 נהרגו הרבה. שם היה הרגע שנכנסתי בשקט לאורו חשיה וכבתי."

ליחידת ההגנה בבית הקרן היו שני מקלעי ברן, מרגמה 2 אינצט, 18 סטנים, 5 רובים אנגלים, 6 רובים איטלקיים, אקדח רקטות, שני רימונים לאיש, תחמושת במסורה. הצויר הנ"ל נחשב לרב ולחריש ביותר באותה עת, ואמר היה לשאת אותו בגלוי. אנשי "גבעתי" עשו הכל כדי שהחילם הבריטיים ששכנו בסמיכות, במסגרת בית-דגן, לא יראו קנה של רובה.

"ימיתי לירות לעבר הערבים בסמוך, הוא נחקק. דחכתי את הכדור עם האצבע. זדקתי ריאו, הוא לא התכווצ. לפני שזדקתי עוד ריאו, נשקתי אותו והחללתי: חתכוני, חתכוני."

בוקר אחר הופיע משורין בריטי מל שער הבניין קצין בריטי עמר עליו חבש ממפקד המקום שייצא. בית-און יצא ועמר על המרפסת. "אני נותן לכם חמש רקות לפנות את הבניין, אחר הבריט, והורה לצודר את התותח לעבר הבניין. אחת יכול להכות", אמר דוד, ולא זה מילימטר. מאחר שמע את התחלה רובים את הנשק. הוא הביט בתותח כלי לעפע. "בפנים שיקשקש", הקצין הבריטי נואש, קיפל את התותח ונמנה לשוב לבניין המשטרה, כמה מאות מטרים מרחית משם.

ה"היה לנו תחושה ברורה שהאנגלים מסייעים לערבים, אמר בית-און. "סתרנו שיקה לנו מה שקרה לערבי ומלני בית הוצג, ביאור, הבריטים באו לשם, ולעניי העון מרעים ערבים. שתמנו. מחוץ לגדר, פיקו את מניי המקום מנישק, נטעו מיד אחריכך פוצו הערבים לחצר ורצחו את בולט."

(המשך בעמוד הבא)
הכנסת 19

הכנסת 19

הנהגת הרכב

(המשך מהעמוד הקודם)
בפעולה מהירה הגיעה לבית הקברות שירת הביצורים. היה שם גם פרקטור. הרדן עברה עליהם בשלום. אך היה ברור שהערכים יתעשרו במהרה ויחנקו את הבניין לפני שחושלם העבודה. אחרי יומם של חפירות, ירד על האנשים ליל שבת שקט במיוחד. היתה דריסת באוויר. הצלמים העריכים חבורים שהיו מגננים במשך הלילות, השתתפו. בחצות גורו שלוש רקטות ירוקות מעל גג המשטרה הבריטית. מיד אחריהן גורו לעבר בניין קק"ל מספר מקלע ורובים ופצצות מרגמה. הורי נועד לחסות התנגבות חוליות לוחמים ערבים מכיוון הבית ולכן שוער בסמוך למשטרה ההסעיה הצליחה, שכן כוח ההלם הערבי התגלה רק כשנסמך ונקט אנשי סעל על מקשים בפרס הרוס-מורח. אנשי "גבעתי" הסכו בחומשות ולא ירו אלא כשהתקפים קרבו לגור. באותה שעה נשמעה פקודת הסתערות בגומחה. המ"כ יעקב ארנון ז"ל, שנהרג אחריהם בגיבוש הירוק, היה יקיר. הוא תירגם לאנשי את הפקודות של הרגשו שהוביל את התקפת הערבים. למרות בובקר מצא האנשים בשטח הותקלע "שמשים", ותוצרת של המפקד הגרמני.

בוע אחריו, ב-19 למרץ, ארעה התקפה שמוטתה את הבניין כלי. בתוך הבניין התחבטו לוחם את השלמה הקמת המוצב למורת התערור והקציר את התפוצים לבונקר שטאחו, ולפוצו את הבניין, והבחינה הכינו אוחה הגיעה ומירלה האלוטאית התקשה להקים את העברת מכשירי האלוט. בספר "חטיבת 'גבעתי' במלחמת העצמאות", כתוב: "דוד, שחזה מראש מצב בו היה צורך לנטוש את הבית ולעבור למצב שלידו, ריכזו את טיקודיו אל המוצב החפז, הסביר להם את תוכנית התנועה וקבע לכל אדם את מקומו בתוכה. הוא לא הסתפק בכך, ולאחר שגמר להחזיר את התורה לאנשיהם דרך האוון, כיסף להכניסה לתוכה 'דרך' והגליש - והידגלס בריחה מהבית לטנקים".

ברגע לשלש למנות ערב קרבו שתי מכוניות אל הבניין. רגע ומשאית ודג קטנה. נהג הורדג' כיוון את מכוניתו לעבר הבית, קפץ על הג'יפ וניגלה עם נהגו בפסע הראשונה כוונה לעבר הבניין מסביב נפץ. 500 ק"ג חומר נפץ נקשר באוויר בבלבול מכתה. אחרי שחלף המהומה, צעק הצופה במרפסת "ביתנו הבית" בהלח הציגה את הבניין לכוון הבונקר השאיר מאוחר כמה כלי הנשק. קול התפוצצות הורד, ואחרי קול הכוונת חלקי הבניין שחוסרו מסביב לאחר שחטפו באוויר היו אירידי כל כך, עד כי בקושי הצליח המגנינים לשמור את מקדוניה של דוד, שניתנה מיד לאחר שהיית נהרג לענן אבק סמיך (מחור ספר חטיבת 'גבעתי').

נכנסנו לשחר איזה כפר. הכל כבר היה הרס ופוש וטעלה ששן.
מסמחה אחת חובית וכן טיור
שחלד זוגת בקידוח וצעק: ככר,
ככר, איך חתריבו אותך חורחי
לנצור אש. באותה מידה יכול היה לבנות את חקום הולדתו."

סדרנו שהערכים יבואו בעקבות מכונית הנפץ, מספר ירד, ולכן מיד לאחר הפיצוץ נתתי פקודה לחסות את הבניין. אנשי הטיקסס בער כולו ואכן, על קצת האש ראינו רמויות מניחות את הנשק ותופעה משמעות. כתימים ראיתי ערכים מתקשים לבחון שער הבקר מתוך כוונה לפוצץ את הבאר. נסיתי לירות לעברם מספר. והוא ניחש. רחמתי את חבורו עם האנצ'ל. אחריהם ריגשו. הוא לא התנוצץ. לפני שרשתי ער ריגשו, ניסיתי אותו והתמלחתי: תחמנצו, תחמנצו, הוא התמנצו.

ביתאון במה שנשאר מבית הקברות. עמוד מוקד עברי בודד.

התרוצץ בין הדריסות ומתחת למעוף הכדורים ואסף תחמושת. 'מעשהו של דוד עורר את המגנים ואף שימש מוטל'. כונכ בספר. האלוטאית ראובן הדריס יצא גם הוא לאסוף תחמושת וגילה חלקים של ברז, כולל תחמושת. הוא תרכיב את הבין וניקה את חלקיה. מיד פגע השליך ריגשו לעבר מקדוניה הירד. כשהיית קרא לזה: 'מצאני בך'! 'למה לא אצטר קודם?' צעק ביתאון. כל אחת עת התקעקע לשמור אחריו באחד מאנשי הבית, יחד עם שלושה מחיליו.

כשהתחמשת כלחה נסוגו לעבר הבונקר. 'אתם רוצים לחיות?' אמר ביתאון לאנשיהם. 'או תחזיקו מעמד ותחזקו ריגוניהם רק ברגע האחרון'. ההסתערות השנייה של הכוח הערבי ארעה בערב כלילה. שוב נשמעו פקודותיו של הגרמני. בשלב מסוים קרא לאנשי 'גבעתי' להכניע. 'אתם מקשימים צעק. ארנו החזיר לו קללות בגרמנית, אבל מצב הרוח היה שפוף. ללוחמים היתה תחושה שגלי המתקפות הערביה לא יסתיימו, בעוד התחמשת שלהם אוחלת. אחרי חצות הגיעה התגברות מחולק ואנשי היחידה כעבור שתי יממות של לחימה, הבריטים הציעו פשרה. הם יחזיקו בהריסות הבניין ויפרידו בין אנשי 'גבעתי' שישבו בבונקר לבין הכוחות הערבים. ביתאון וזכר שאחריהם השתלטה עליהם אוירה של שיגרת מצור. אנשי המחלקה אפילו ניהלו משחקי כדור-עף עם החילים הבריטים. אחריהם תועברו לקרבות למרחק, ומשם לדרום. במאי אותה שנה אחרי כיבוש ביתאון, נישט המקום. מן הבניין נותר מבנה היסוד של אגף הכאן וחלק מתעלת המים המובילה ממנו אל הבריכה.

ני לא מתגעגע ל'48', אמר ביתאון, 'כמה ישובים היו אז? כי ישוב הרוע משמח אותי. הייתי בעילי על הקרקע של דרכי ישובים. כשהייתי צעק, אם הייתי שומע קשר שהתגלחתי באר ארשתית בגלל צופר, מיד הייתי מנסה את ההליקופטר לשם. הייתי גורע למקום ברגע שהמים פוצו. כסירותים כשרבה הייתי תוצה את הנכסל, לוקח לירייה אדמה מוצד השני, ואמר לעצמי: למה אף פעם לא אצטרף.

נכנסו שנות חומשים היה ביתאון מושבע בכשרו. אחרי שנהרגה אשתו והאשונה בתשיבע, בתארת יי, לקח את בתו ענת וחר אל העיר, אל אימו ואל הצבא. עם אשתו השנייה, לבנה, ושלושת ילדיו, חקטנה שבה ככר בתוסף, הוא מרבה לטייל בגליליים. מסביבות הוא רואה את צמחיית הארץ, את הציפורים, יש בו ריבה שמוח על תירקת והמשייטת אותה. 'לא הייתי מעלה על דעתי שאני מסוגל לנשום אוויר במקום אחר, בארץ אחרת'.

בשיל האביבי השנה לאחר הלחימה בבית הקברות, ביתאון לא ניתק פאטתו. הוא מילך על תעלת המים, קוטף ורדית, מציד בכביש. 'חזרא אית תנועה', הוא אמר. המכוניות מכסו על קולו. אחריהם היה נישט למבנות מעביר אצבע על המכתב של השמחה. 'כולם היו אנשים שלי'. במכונית, נתן אל שרשר שער, נתנה, מנת ספר תנ"ך, שילי רשמי משרדסטים משרות. 'לפעמים אני עוצר את המכונית ומצאני את אהב מתאמץ ומידי יש פאק מנאנים במוח האחרון אני אהב על נשעיה. אני זוכר מלחמה השחרור, ובמכונית לטור איזה כפר בדרום. לכל כפר היה רחוק ונסוס ומעלה עשן מאת הסימטאות השוע מולו וק עיור שקלך'.

תלמה אדמון

יהונתן גפן

שמיאלן בודד בשטח

(הרהורי כפירה בשוך אחת ההפגנות)

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

ואני מצטער, אבל דק אחרו, ואחם החוצה מפה, זה לא מספיק טוב בשבילי... אתם לא טובים יותר מתאגרישטים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כבושים... ואם אתם רוצים להשתחרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמנוקעה הזאת של מחאה ללא הרג. מההרגשה הנוארה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמנהג האחרונה.

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

ואני מצטער, אבל דק אחרו, ואחם החוצה מפה, זה לא מספיק טוב בשבילי... אתם לא טובים יותר מתאגרישטים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כבושים... ואם אתם רוצים להשתחרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמנוקעה הזאת של מחאה ללא הרג. מההרגשה הנוארה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמנהג האחרונה.

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

ואני מצטער, אבל דק אחרו, ואחם החוצה מפה, זה לא מספיק טוב בשבילי... אתם לא טובים יותר מתאגרישטים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כבושים... ואם אתם רוצים להשתחרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמנוקעה הזאת של מחאה ללא הרג. מההרגשה הנוארה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמנהג האחרונה.

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

ואני מצטער, אבל דק אחרו, ואחם החוצה מפה, זה לא מספיק טוב בשבילי... אתם לא טובים יותר מתאגרישטים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כבושים... ואם אתם רוצים להשתחרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמנוקעה הזאת של מחאה ללא הרג. מההרגשה הנוארה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמנהג האחרונה.

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

ואני מצטער, אבל דק אחרו, ואחם החוצה מפה, זה לא מספיק טוב בשבילי... אתם לא טובים יותר מתאגרישטים שלנו, רק אכלתם אותה קצת יותר בשנים האחרונות... כי הייתם כבושים... ואם אתם רוצים להשתחרר, אתם חייבים לשחרר אותנו מהמנוקעה הזאת של מחאה ללא הרג. מההרגשה הנוארה הזאת של שמאלנים בנדרים בשטח, בשוך ההמנהג האחרונה.

לחיות לצידו, לצידו, לצידו, משה...
... עד מתי תכתוב שירי תאגריש, יאמחמך דאריש...
... כי אם זה או אחר או אחר, צו לי להגיד לבם, פלשתיאנים יקרים, אבל אחרו כוורים באנחנו. אם בקצה כל המנגנון והמחאות שלנו, הצגת התיאטרון המרובקטיות, מרס הקולנוע המתאמים שלנו, הקאברטים הנוצמים, ערבי החזיר של הוועיקים, הספרים, השירים והציורים הפלאקטיים שלנו - עוכרי-ישראל המכונים שמאל - אם בקצה כל הפעילות המהישה הזאת שלנו אין לכם שום מחוהשולם שלכם, שום שיר-מחאה נגד המאשיסטים שלכם. אפילו לא המשיך אחר קטן... או לאן גניעו הכמה זמן, עוד נרקב בכיכר העגומה הזאת עד שתחליט לענות לנו. הללו, שיש איזה מנאון על הקו?

מלכוכו 21

אין לכם ברירה אחרת, אתם חייבים את זה לעצמכם ולנו. לכו ותחמשו מתחת לארמה הכבושה ותמצאו לי קול אחר אחר, מנהיג, פוליטיקאי, נביא, משרד, או אפילו רופא כפיר, שיכריזו הכרזות לא פחות טובות משלנו. 'שיצחק' או שנתח בחר או לפיכך אני חסר מעריך להצטרף לאחד מהבית, ואם אפשר מהמקלט, רק לא להצטופף מתחת לאווירונים האלה שעושים לולואת על הרגש של וכוונתים 'ארבעים' בשמים שיכולים ליפול עליך בכל רגע.

למחרת כל זאת, מאוד היה מעניין אותי לראות כיצד מדיין צה"ל שלטו את המספר 'שאיפה לשלום'. האם מדובר ביונים מתות 'שירים' אותן מנחם קלי-תוחותם ארכי-מות או אולי בגלגול שחיתות באליים שיעברו בסוף המור הרבלי רבנים על המורים לבגלים ובאותו זמן, משום אי 16. ימי על הקול על יחול.

צבא, כל צבא שבעולם, שאף למלחמה רק בגלל מוטריק יין את הצבא שלו לשלום, מי שמפניו את השאיפה שלו לשלום מסור מורי מנאנים עממי מצאות, שלא וחקל, שהשלום בודד לו כל המון. תחמק את יחיון שלך, דורג' אורול, אני רואה אותך

קחו את הפרסים ב**כסף**

מי תהיה המשפחה שתזכה בכל הפרסים האלה?

לא בכל יום יכולה משפחה מאושרת אחת ליהנות מכל כך הרבה מתנות, כי לא בכל יום יש מבצע כזה: פרס לאבא, אמא ושני ילדים המורכב מעשרות פרסים נהדרים! גם כרטיס טיסה משפחתי לפרו ו גם מלחמה בשווייץ 1,000 ש"ח לכל אחד מבני המשפחה (אבא, אמא ושני ילדים) וגם מחשב אישי וגם אודון אלקה וגם אונייט וגם מיטת נער "ספרדי" וגם חיק בית ספר של מודן וגם כרטיס כניסה משפחתי לכל מתקני חלונה פארק וגם ספר של ספריית מעריב וגם חולצות של מכבי ת"א... רק משפחת אחת תזכה בכל.

כל הפרסים האלה יהיו של משפחת אחת!

- * כרטיס טיסה לפרו לאבא, אמא ושני ילדים.
- * מחשב אישי.
- * 4 אונייט פגז לאבא, אמא ושני ילדים.
- * 2 מיטות "ספרדי" לילדים.
- * 2 סטים מצעי "כיתון קיד".
- * מלחמה של גולף בשווייץ 4,000 ש"ח לאבא, אמא ושני ילדים.
- * אודון.
- * גיטרה.
- * 4 תקליטים.
- * 2 חיקי מודן לבית.
- * 4 ספרים.

מלחמה של **GOLF** לאבא, אמא ושני ילדים בשווייץ 4,000 ש"ח.

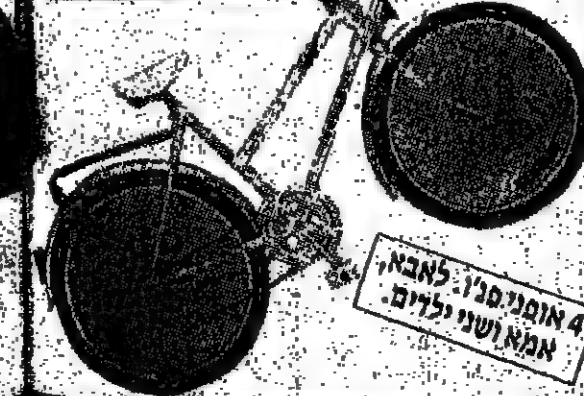
כרטיס טיסה לפרו לשני ילדים ולהורים.

2 סמות נוער ספרדי.

2 סטים מצעי Kira.

4 אונייט פגז לאבא, אמא ושני ילדים.

מי תהיה המשפחה שתזכה בכל

איך תזכו? פשוט מאוד!

איכלו בכיף אצבעות כף-של עליה ושימרו על העטיפות, כאשר חאספו 5 עטיפות, רישמו את הפרטים: שם, שם משפחה וכתובת, השלימו את הסיסמה: "קח הכל..." הכניסו למעטפה עם העטיפות, ציינו את שם העיתון בו קראתם את המודעה ושילחו למי הכתובת: "מבצע קחו את הפרסים בכיף-כף" ת.ד. 23136 תל-אביב 61230 ומיד תזכו להגרלה הגדולה.

במבצע זה - גם מי שלא זכה יכול לזכות!

- בין השולחים תעוד הגרלה נוספת, בת יחולקו הפרסים הבאים:
- * 96 ספרים
 - * 96 תקליטים
 - * 96 חיקי מודן לבית
 - * 8 סטים של מצעי "כיתון קיד"
 - * ועוד 500 פרסים נוספים

(חולצות עלות, חיקי יד, חיקי בג, מכשירי חקמ) ושעוני-יד.

זכרו!

כל מעטפה משתתפת בהגרלה, לכן ככל שתשלחו יותר מעטפות, תגדילו את סיכויכם לזכות.

ההגרלה תערך ביום ד' 15.6.88

מחשב אישי

אודון

גיטרה

ספרים

עלות

חיקי מודן לבית

קח הכל ב-

תקליטים

החללית הראשונה

דגנע גורלי

(המשך מעמוד 10)
ורשינו כל הלילה. אולם בלב כל אחד קיננה גם דאגה גדולה למה שעתיד לתרחש מאחורי חילוקי האמונה הגדולה שלנו בעצמנו נטמנה גם על בן גוריון.

"הורי היו אנשי העליה השלישית וחברים במפא"י. רמותו של בן גוריון ליוותה אותנו לאורך כל החקפה והזיקה אותנו. עבורי הוא היה רמות של ענק בדורו, עימה הדהוהו הן בילדותו והן מאוחר יותר, בבגרותו. את קולו הכירו היטב משיריו המפורסמים של ההגנה, וכאשר שמענו את קולו מכריז על הקמת מדינת ישראל, היכו בנו המילים בעוצמה וריסתו וסחטו את כולנו ליד התרגשות גדולה."

כיום: "עם בן גוריון ולוי אשכול"

"באותם ימים גורליים כבר עברתי עם בן גוריון ולוי אשכול. ביום שישי עמדתי בפתח מוזיאון תל אביב ממתיין בקוצר רוח להכרזה. שמעתי את בן גוריון מכריז על הקמת המדינה וסיר חורתי למטה ההגנה ברמת גן. השעה הייתה גדולה, אולם לא היה זמן להתעכב ליד רגעי היסטוריה זו אלא לבססו בעשייה. עסקתי אז בכוח אדם, רכש, תעשייה. שמעתי את ההכרזה וחורתי לעבודה. התעשייה שעברה בי לא הייתה של שמחה אלא של גאווה גדולה. ידעתי את המצב לאשורו והבעיות הגדולות שעומדות בפנינו. ידעתי שכן גוריון דאג מאדו: 'היום ורשינו מתר יורשים', הוא אמר."

שרון - על גשר באבאואה הקליקלי

"היינו עומדים באותו יום בהכנות אחרונות לקראת פשיטה לילית לפיצוץ גשר שמוכר את קליקלי עם ראש העין ושהיוות ציד שחיברי את השומרון לכיוון יפו."

"אחד הצהריים הספיקי לקפוץ למימד בבית הדי האצל הכרתו, ושם שמעתי את ההכרזה של דוד בן גוריון. למען האמת, לא הרגשתי את אותה התרגשות שחשתי ב-29 בנובמבר, עם הכרזה האו"ם. כנראה בגלל העובדה שהיננו כבר המישה חצי חודשים בתוך מלחמה קשה מאוד על עצמאות. כמה שעות אחרי הכרזה של בן גוריון הוכלתו את המחלקה, שהייתה עמוסה בחומרי נפץ לפשיטה על גשר מבואות קליקלי. הייתה חשיבות רבה להצלחת המבצע, שכן הגשר היה הציר העיקרי ששימש את כל ההצלה הערבי של קוקקלי."

שחל: "ביקום נכש דוחה שבח"

"היינו באותם ימים בבגד, עיראק, אבל ליכנו היה בישראל עם העם הנלחם לתקומתו. היינו משפחה ציונית מאוד. אני עצמי הייתי בן 12 וירעתי שאבי ודודים שלי חברים במחתרת ציונית 'הגנוחה'. הם הכינו תצוריים, ותאמנו בנשק בסיוע שליחים מישראל כדי להקים כוח מלו."

"לא היה רכב חשוד במשפחתנו מדינת ישראל הנגשמת ודורשים הציונים. היינו משפחה אמירה מאוד ועשינו כל שביכולתנו כדי לסייע. באותו יום שישי ותאסמנו כל המשפחה, כלי עין ודעי איהו משפחה גדולה, ובחדרת קודש נכנסנו לחדר בו היה ממוקם ודדיו. המבוגרים והחדר אותנו, וילדים, לכל נציא הנח בשקט השירור. אבא וחשש מאוד שהודעת ההכרזה על הקמת מדינת ישראל תתאדיר ותכנס לתוך השבת. הוא היה שומר מצוות אבל וחללים, כי גם אם יכנס השירור לתחת השבת, הוא ישאיר את ודדיו פחות, מעין משיח נמש ודחה שבת."

"הציקי היה לשמוע מישראל על הקמת מדינה. ואמנם השירור החל. היו מלח ותרגשות בחדר, איש לא פצה את פיו. לאחר שכן גוריון סיים להכריז בקולו המיוחד על הקמת מדינה לעם היהודי, היא מדינת ישראל, לא יכול היה יותר אני לתחריש. הוא הלוי את שני בניו וקרא בקול גדול שמע ישראל... זה היה המות לכולנו לתח ודדו לרגשותינו. פורצו נשיח איריה של 'התקווה'."

נחמקין - דגל מאובסת תבציעה

"הייתי בן 22, נשוי ואב לבן. בשום אופן אני לא מלחיל לומר מה בדיוק עשיתי באותו יום. מה שאני כן זוכר זה שהתגבתי עם גבס כדגל מסצעה בשידוח עם קאוקי בשמיים. הקמק מה שעניין אותי באותם ימים היה אחד לעוד להכריז שנלחמו. וזה לבו בנהלל דיוק שהיה מוצב באולם ותרבות, אבל אני פשוט לא זוכר אם שמעתי את הדודע או לא. כך או כך, קשה להדדיר."

קורבן: "יחדר האוכל של בית החסות"

"באותו יום הייתי במחנה המעצר בקקין, במאוס 1944 נעצתי."

בבית בשכונת בני דרשה בירושלים, באשמת חברות באגלי. העכרתי מכלא לכלא בארץ עד שותעכרתי לקניה המרוחקת. היה לנו מבשיר דדיו בכלא ומנובמבר 1947, לאחר שהארם החליט על הקמת המדינה, הצבנו האזנה קבועה לדדיו לשמוע מה אומרים בישראל ובעולם ודדו על מדינת היהודים."

"באותו יום ישבנו כולם בחדר האוכל. כל האסירים צבאו על מבשיר הדדיו, דחקו ראשים, ביקשו להקשיב לכל מילה שיוצאת מהמבשיר. המתח היה רב וקולו של בן גוריון בקע מהמבשיר. כלם קפצו משמחה, היבוקים ונשיקות. שרנו את 'התקווה'. בצד תחושת שמחה זו הייתה גם תחושה של חרדה מן העתיד הצפוי. ידענו שאיננו מכינים לפלישה של שש מדינות אירובות. רצינו, כמנהגו לצאת מהכלא כמה שיותר מוד ולשוב לארץ לתת כחה ולסייע. באותו יום התחלנו במרי אורחי במחנה המעצר בקניה ותבענו שיתורר אותנו לארצנו. כן, עכשיו זה ארצנו. ב-22 ביולי 1948 חודגנו סוף סוף לארץ. כמעט חשש שנים מיום שנעצרתי. הגענו עם ספינה לחופי תל אביב. שריקת מטוסים מצרים שהפצצו את תל אביב קיבלה את פנינו."

יצמן: "בצנייה, עם מליבוכיץ ודגלים אדומים"

"כ"פ במאי קיבלתי הוראה להתייצב במפקדת השרות האווירי בתל אביב. מורי אלו רל קיבל אותי וחדרע בלי הקדמות שאני יצא לרכסולובקיה לחבאי ממשמירס 109. תשיטם נגמרתי לי מטוס של ממש."

"כפראג התנוססו דגלים אדומים ותמונות ענק של סטאלין. התחלנו ללמוד את המסוסים החדשים ובינו במאי, בבסיס חיל האוויר הצבי בלסטק בודוביצה, בישר ודדיו שמדינת ישראל הכרזה. הצבים מומינים אותנו לשתות איתם 'מליבוכיץ'. מסביב דגלים אדומים, תמונת סטאלין ואנחנו רוצים הביתה, למדינת ישראל. ב-21 במאי וחרתי לארץ וב"פ, ביום שבת, ודפסנו טור משריינ מצרי שורה בודו לאשדוד..."

פרץ: "דגל תניז והערבים חידים אבנים על הבית"

"הייתי יליד בן עשר במרוקו. התאריך ודדו אצלי בוכרו בוכח אבי, מחלוק, עליו השלום. הוא סיפר לי שהכריזים עומדים לעזוב את הארץ ועומדים להכריז על הקמת המדינה. הוא בוחכמתו רצח להמחיש לילד בן עשר על מה הוא מוכר. במקרה חלף אווירון מעל ביתנו ואבא אמר לי אתה רואה את האווירון הזה, אולי זה אחד ממטוסים שלוקטות את-הבייטים מארץ ישראל חורה למדינתם. מבח המחושה, רדע האווירון ומראשו נורט אצלי היום הזה עמוק בוכרו, לעתים אני שש ושומע את רעש האווירון..."

"אבא ודח דגל מנייר בחיות הידיה ליד החלון ומרכיזי בטלון. אני אסתר עליה השלום, התגברה לכך והחזירה את אבי שהעריכים ירגנו. אבא לא ויתר. אחרי שעה קלה החלו ערבים לרדנס את חבית באבנים ונאלצנו להניח את החרטים. אבל הרגל בותר מתנוסס בחוץ. 'זהה צפיה לגאולה ועליה לארץ. כחודש לאחר ההכרזה אבי יצא ממרוקו ועלה בעליה בלתי לגלית לישראל לסלול את הדרך. בפי המשפחה שנתורה במרוקו. שלושה חודשים אחרי עליתי גם אני לא לגלית במסגרת עליית הנוער עם עוד 19 ילדים. אחיינו, עלתה המשפחה כולה."

לוי: "בן עשר חצי, באדוק. מי חלם"

"הייתי יליד בן עשר חצי, במרוקו. מי חלם אז... מה עשיתי באותו יום בדיוק באמת אינני זוכר."

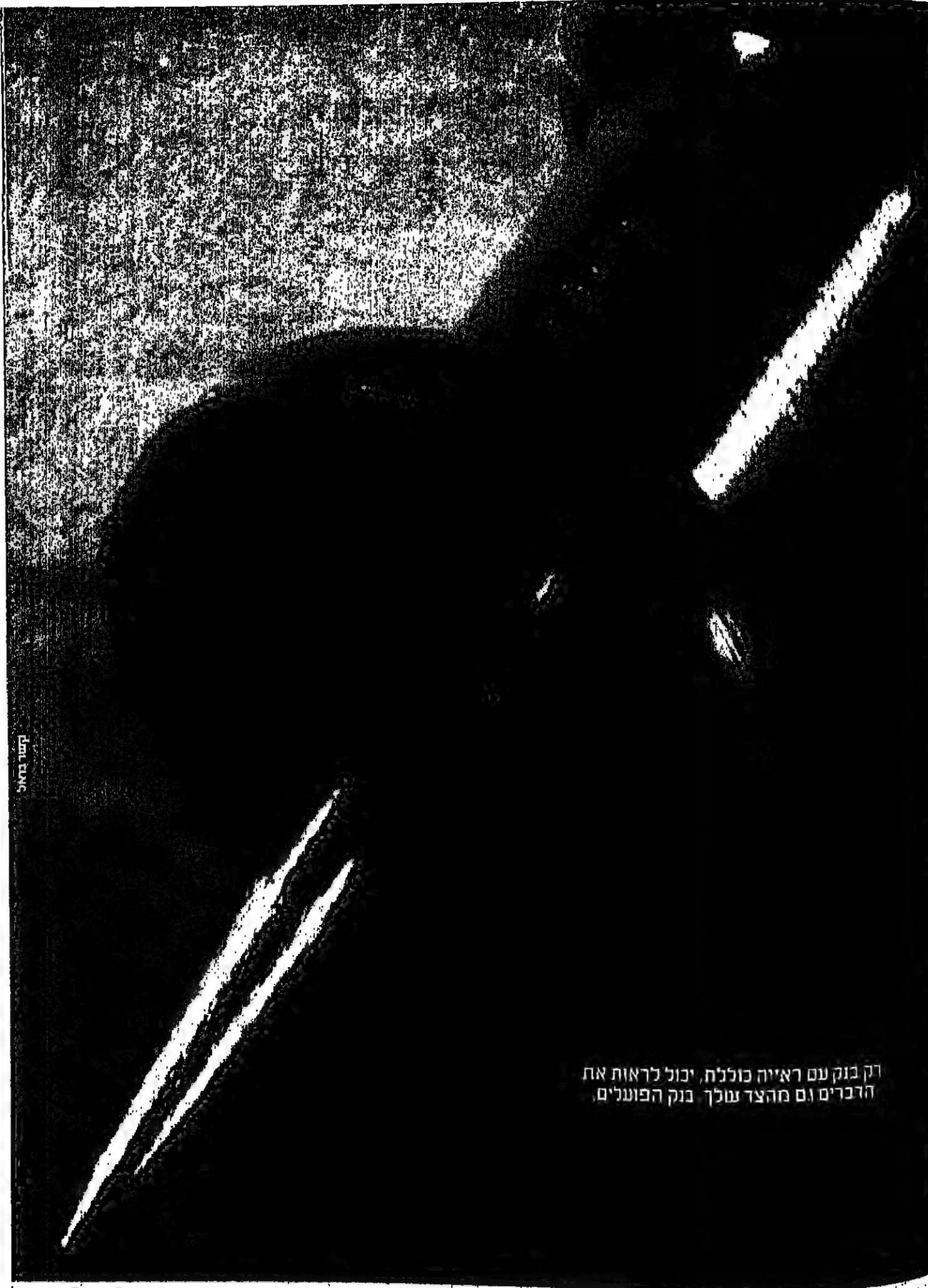
אדכרי אלחוזין: "עם החלחלים בשדה חתם"

"עליתי לארץ מעיראק תשיח חודשים קודם להכרזה המדינה והתיישבתי עם 'הגרעין הכולל', בשדה חתם. תמונות במשק באותו יום ויתור רבה. המשק דרע מה מתרחש."

"הייתי מודה לאנגלית כשליפתו נפוצה השמועה שהמדינה והכרזה התלמידים וגם אני היקנו מהכרתו ודדו לחדר האוכל. מרכז העצבים של המשק, רבים שהחברים כבר חזרבוו שם. רדע קרב בנפיש באותו רגע ודמעות גיל זלגו מעיני מאליהן. אחרי שהגבנו עם חברי המשק חורנו, חברי הגרעין הכולל, לאחלהים בהם ותתגוררנו, ושם המשכנו בחניגה עד אור חבוקי. 'יהי עם זה' השמחה לא חזתה מלאה. אני השאירי בעדק את ודדו חמשת אור ודדיו שהעריכים לא שילמי עם הקמת המדינה והתייחסו עכשיו אל היהודים המדינותיהם כאל בני שרבה. לצערי וחששות לא נחבדו רדע שעלו אמי, אחי ואחיותי, ודדו אל לעולמו והמשפחה עברה עליונים ומכל רח."

אילון בכר

ההבדל נעוץ בזווית הראייה.

רק בנק עם ראייה כוללת, יכול לראות את הדברים גם מהצד שולך. בנק הפועלים.

בנק הפועלים

אפשרויות חדשות נפתחות בפניך.

בנק הפועלים

מאבקים
טור

מאת נילי מרדלורד
בשיתוף רשות
שמורות הטבע

מחקר מדעי: חשיב לאורן
היה המיוחד בארץ
(צילום: דודן ריי)

64. בין אילת למטולה

אורי שראו את חופי של
שמורת נחל דישון בטלחיה
חוקשורו אלינו קוראים
ששאלו אותנו בדיוק ואין
מגיעים לקטעים היפים של החומה עד
סוף האביב, הפריחה וקינון העופות
הדרומיים.

• אל נחל דישון:
קל לטיל בשמורת נחל דישון והפנים
מדובר בקטע שאורכו שישה וחצי ק"מ
מחבבים בין המושבים דישון ועלמה,
עד לכביש בין שדה אלעזר לאילת
השחר. אפשר לעשות את הטיול בהלי
כת (בכמהלכות) על חמית. ההליכה
ונו אורכת שתיים וחצי. ואפשר לני
בר כו בלום או ברכ מוני 444. לאורן
הנחל הוותן באביב יש דרך נפרד לבנה.
אשר לדרך אל הנחל גם בטויל משך
חוד רגל, עי ילדים ומבוגרים. לא חיי
בים לעשות את כל הדרך כדי להגיע
לקטעים יפים. אם באים בשתי מבניות
אפשר להקטין מכונת אחת אל סוף
המסלול. ותנו כל האפשרויות.

• לחנוי לחתולה:
נקודת התחלה להליכה בתוך הנחל
ממצא בכביש המחבר את צומת עין זי
חם (מכיוון צמח) עם צומת ישע.
• נסיעה מצומת שאשא (חיפה):
נסעים מהירח לכיוון מעלות רצומת
חירם. פניה בצומת תמן לצומת סאסא

דרך חדשה, נסיעה לנן לאומי ביעם
המשך ימנה, מורה ולא לכיוון דובב
ולא לנוש חלב. נוסעים עד שישע ק"מ
ופונים ימנה לכיוון הכפר הצדקסי רוח
גיה. הכביש עובר מעל מצוקי נחל די
שון והמסיע לאורן יפה במיוחד.

• מרחייה מונים שמאלה לכיוון מושב
עלמה, עוברים ליד נוסעים עד חמי
שה וחצי ק"מ עד שמטיים לכביש חמי
נה ימנה, צומת לחנות שאיבה של
מקורות. כאן חוצים וירדים אל הנחל.
הכניסה לנחל מוצאת בשני ק"מ למי
הפניה למשב דישון.

• מצומת עין זיתים:
נוסעים ליד המושבים דלתון, כרם בן
זימרה ועלמה. הכניסה לנחל אחר מ
שב עומק המצב מושב דישון, כמי שחר
אל עיל.

• מצומת דישון:
מכביש בין אילת השחר למטולה עי
ליב בצומת כ"ח (צומת משמורת חר
לח לצומת ישע ונעים שמאלה, דרומה.
עוברים את מושב רמות וממלי ואת חר
ניה למשב דישון. נוסעים, ואחרי שני
ק"מ הפניה שמאלה, לחנות שאיבה
לכניסה לנחל.

• בדרך זו צריך לנסוע, אבל בכיוון חוק
כדי להקטין מכונת אחת לסוף מסלול
ההליכה. שני ק"מ דרומה מושב שדה
אלעזר וק"מ אחד לפני אילת השחר.

מפל החצאית

כל מבירים את מפל החצור, אלו מניעים בכביש מקיף שמנה למטולה,
החצור בדרך את החמוקים של קייסמן ואת חצית השואב נחל חי.
החצור הוא חשבה מפל אדיר, ואינו חנו אלא "תנוה" - חשב חורכי לחצאית
התנוה שיו בדיוק חצורת של.
למי שירחק חם והחצאית בדרום לבנון יטו את מי חל עין לחקיקת את שדותי
חם, כדאי לרדת לשמורה נחל עין ולראות את כל ארבעת המגלים ממסולת עין
החצור.

• נסעים למטולה, והחצאית נוסעים לאור הנדר עד למגרש החצור ליד המשטרה.
מל ליד חצור חם, בחרשה אקליפטוסים. מקום למנוח צידונו. חום ועוברים ליד
חצאית בשער, שם משלמים. יורדים לשבילים המחודשים והמחוקקים אעשה
ושם לול, חקיקת וחחיק של חשמונות.

• ללכת רק בשבילים, לאורך המפל. אם חם, אפשר להשתמש במים ולהמשיך
בהליכה קצרה וחחיק עד שירידים במדרגות, ליד בית הקברות ונחל של מוחל.
משכן כח השלש ושחיים לרדת לאט. פריחה והחלבוב הצומח על המאוקים.
ולע האיר והחור.

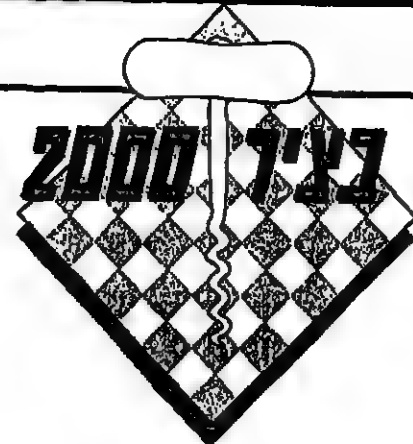
• אם באים בשתי מבניות, רכב אחד לכניסה הדרומית לשמורה, ליד מפל
החצור, שם חוצים עם בחירת את לא - לעשות ציורים עם מטיילים אחרים. ואם
לא - עם ציור ליד מפל החצור וזה יתור לכם למשב טרם למעלה, חשמונות
משמורת למטיילים בכל חם, 1400-0400.

לפעמים אתה צריך נשימה ארוכה.

רק בנק שרואה אותך בראייה כוללת, יכול להחליט לך את סוג האשראי שאחזק צריך. בנק הפועלים.

בוא וחדראה איך פועלים טוב יותר בנק הפועלים

הארומה, ליבו החמקמק של היין

עשרות הבחנים לפני הטעימה (צילום: יוסי אלון)

ציתוב ויחיתו בו ריח שאני מבחנן "גומי שרוף" ואילו עורד מזה בשם "צלי אש". לטעמי, הריח הזה - הטעימו לחורבן ריחות שרדונה קלימורנים - הוא שלילי, אבל לדעת עורד אין זה כך. היה זה יין בעל תמצה נמוכה, אחוז אלכוהול גבוה ותחילת תהליך הימצה. צבעו, כאמור, צבע קש. הריח שייחד אותו מראה לא היה בוקה אלא ארומה, נעדר ליון על ידי תעבוב עצמו. יתכן שסיבת הריח הזה בבציר מאוחר מדי של הענבים. אילו היו מקדימים בבציר, הוא לא היה קיים. כיום, סיבות: על שרדונה הקלימורני הוא אינו ממליץ.

בעקבות בקבוק זה פתחנו שניים נוספים, הפעם ייצוא מדרום-אפריקה. הראשון של J.W.V. שרדונותיו היו של ריולינג גרמני, ועלה עליו ריולינג של דונלס גרין, שלדבריו עורד מזה מזהר ומשלה של ריחות בוקה בקבוק האופיינים לריולינג במיטב.

ועתה לכמה טענות שהגיעו אלינו לאחר פרסום המדור הראשון - והעובדות הצורות: טענה: אי אפשר להשוות יין מבציר 1986 ליון מבציר 1987. תשובתנו: אמת, יין לכן הוא במיטב בשנת הראשונה, בעד שיין פגום הוא פגום, גם אם לא נשווה לטוב ממנו. טענה: מי החליט מה יהיה קנה-המידה לבחינת ומדידת איכות היין. תשובתנו: חברי הצוות מנסים לבנות קנה-מידה להערכת מדרג המצוי בארץ ומתוך האפשרויות הגלומות בענבים, ביקבים ובענאי האקלים והקרקע של מקומנו. התחנה הבקבוקית שלנו היא כי לייצוא כל ארץ יש אופינות מיוחדת להם, ואנו נעריך את המצוי בארץ על סמך ההיכוס של בארץ בעמשי.

טענה של אורזאד זלצברג, יין יקב הבדון. במדור הקודם נכתב כי אמרלד ריולינג מאסטרד של יקב זה אינו יבש אלא חצי יבש. מר זלצברג מוסיף לנו כי בידו אנליזה מעבדתית המוכיחה שהיין הוא אכן יבש. אני מקבל את טענתו וחוזר מקביעתי הר"ל. טענתו היא למעשה עדות חיובית ליון, שהוא רק וחלק ועסיסי - תכונות המצוינות בדך-כלל בין חצי יבש, ועצם קיומן ביבש הוא שבה ליון.

ישראל עשהאל

עורד שמוצא, בנו של כרם חנומתי, דור שלישי, סיים לא מכבר לכתוב עבודת דוקטורט בהדרכת הפרופסורים בן עמי ברבדו, רפאל איקו ואילן רות בנושא קשרו ללב-לב החמקמק של היין - הריחות, ובעיקר ריחות הארומה. הדמנו לשפתהיין שהתקיימה, כמובן, על כמת בקבוקים, ונקודת המוצא שלה - שני יינות ישראליים חדשים: שרדונה של כרמל, והריולינג הלבן או הריולינג של רמז העלין.

מחזורי גמולת יין שרדונה יבש כרמל 1987. בזמן את הצבע ואות צלילות היין. עורד טען שצבע טוב, אבל אינו יוצא-דופן. הצבע אינו זוהר דיו, אמר, והוא היה מצפה לעוון יוקרתי מעט יותר. ריח הארומה היה טוב וזה שרדונה חד משמעי.

בענבי שרדונה ניתן לזהות את מקור היין באמצעות חוש הריח בלבד. יודעי דבר אי מהמים בריח השרדונה את ריחות התפוח והבננה. עורד אמר כי ריח השרדונה של כרמל הוא יותר כמת מתממת. כמה -

היין היה יבש, חלק וקצת קצר. מירושו שתרששוש היין במה נחלטינו מזה מדי. בצורת אמרם: "כרם צעיר נמר מזה במה". אכן זה נכון: כרמי השרדונה חדשים בארץ, לסיכום - יין טוב, ללא מום.

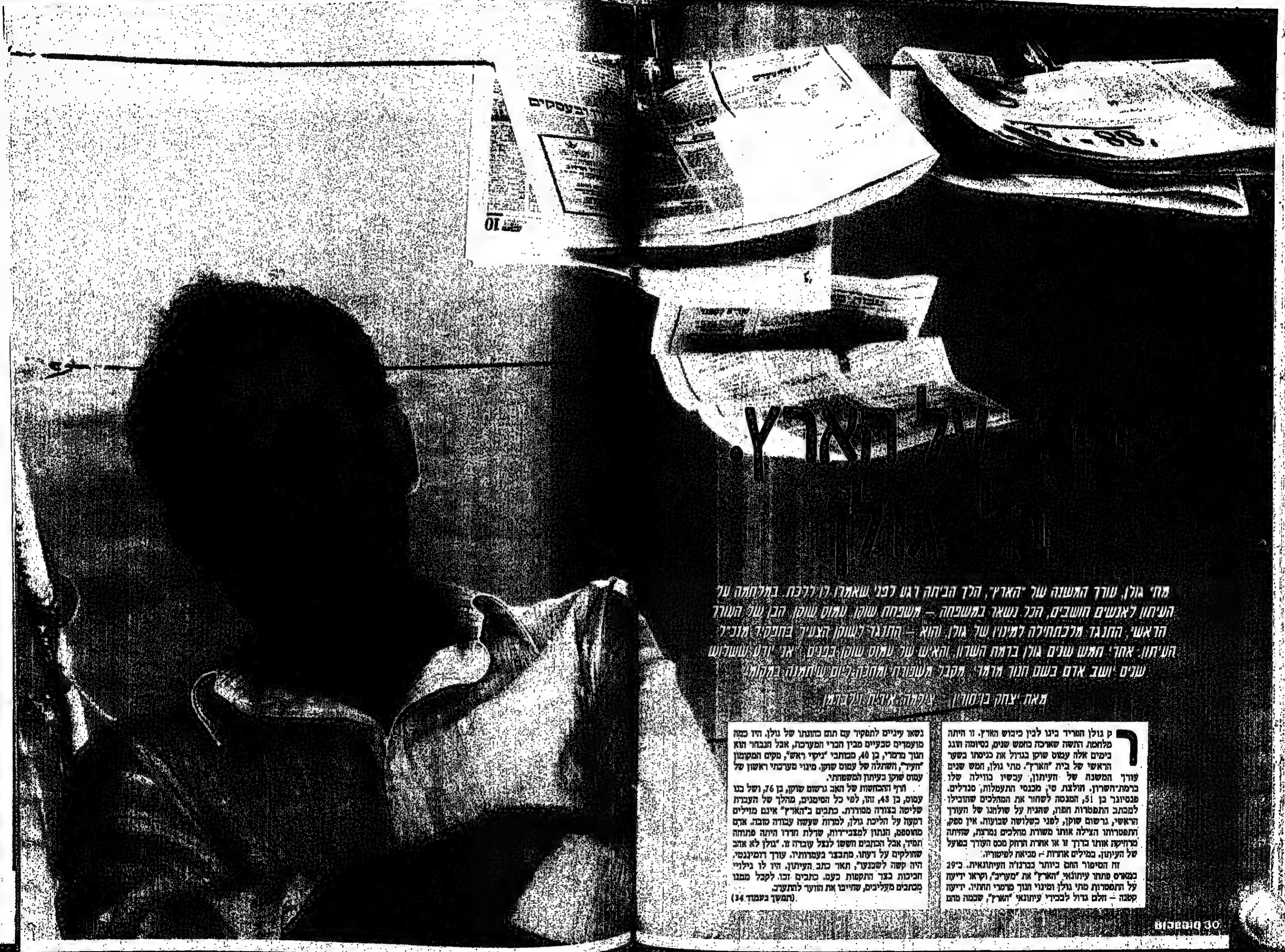
אחרי-כן עברנו לריולינג לבן של ירדן. בקבוק זה מבציר 1987 הוא יין מתוק, וחבל שהדבר לא צוין על גב התווית. לדעת עורד, חלה התקדמות ניכרת באיכות היין מאז בציר 1986, ועדת ניתן לזהות את ריחותיו מריחות של ריולינג לבן של הריין. אולם עדיין כבדת דרך למנוי בטרם יגיע לרמה אופטימלית.

• מניית הארץ ליינות חו"ל: נתונו בקבוק שרדונה 1983 של יקב גיומרה בקליפורניה. צבע היה מעולה, מבחינת נוחות, אולם נוטה

- רוזה ומוסקט על הכוונת**
- 1. גרש רוזה כרמל 1987
 - 2. גרש רוזה מונפורט 1986
 - 3. גרש רוזה אשקלון 1986
 - 4. רוזה קברנה ירדן 1987
 - 5. רוזה קרוינאן ברוך 1987
 - 6. גרש רוזה אליעז 1986
 - 7. גרש רוזה הכרם (לא שנת בציר)
 - 8. מוסקט כרמל יבש 1987
 - 9. מוסקט ברוך חצי יבש 1987
 - 10. מוסקט ברוך מאסטרד יבש 1987

• הערות ליינות: לעיון מוסקט כרמל: בין אין מום, אולם קשה לזהות בו את הארומה "המוסקטית" האופיינית. לעיון רוזה גרש אליעז: צבע אדום עמום, ולא רוזה גלול, כנדרש. כמו כן נרף מן היין ריח לא נעים, שלילי מאד, שגורם לו לרחות אדום, במיוחד לאחר שחשם בו גם במונ, וביתר אנטנסיוויות.

מלך סין ואלו

על הארץ.

מח' גולן, עורך האשונה של "הארץ", הלך הביתה רגע לפני שאמרו לו ללכת. במלחמה על העיתון לאנשים חושבים, הכל נשאר במשפחה - משפחת שוקן. עמוס שוקן, הבן של העורך הראשי, החוגג מלכתחילה למינויו של גולן, והוא - החוגג לשוקן הצעיר, פוזפיקר מוכיר העיתון. אחרי האש שנים גולן בדחת השרון, והאיש של עמוס שוקן, בנימין, איך ידע ששדוש שנים יושב אדם בשם חנוך ארמון, מקבל תעודות ומחזיקים שיתחנה במחנה.

מאת 'צחק בן סורן' יפהחה איננה ילד פתח

נשאר עיניים לחמקור עם תום כחוננו של גולן, היו כמה מועמדים סבירים מבין חברי המערכת, אבל הנבחר הוא חנוך ארמון, בן 40 מבחבני "ישיב ראש", מקום המושבון "העיר", והחלה של עמוס שוקן. מיני מערכות ראשון של עמוס שוקן בעיתון המשפחה.

חנוך והכחשות של האב גרשום שוקן, בן 76, ושל בנו עמוס, בן 48, וזה, לפי כל הסימנים, מולך של העצרת שליטה בצורה מסודרת. כתבים ב"הארץ" אינם מוילים רקעו על הליכת גולן, למרות שעשה עבודה טובה. אדם מוססס, נתון למצבירות, שילת חדרו חיתה פתחה חמיר, אבל הכתבים חששו לבצל שברה. גולן לא אהב שחלקים על דעתו. מתבצר בעמדותיו, עורך דומיננטי, היה קשה לשכנעו, תאר כתב העיתון, היו לו גילויי חביבות בצד התקפות כעם. כתבים זכו לקבל ממנו מכתבים מקליבים, שהיבו את חושי לתוער.

(תמשיך בעמוד 34)

ק גולן הפריד בינו לבין כיבוש הארץ. זו חיתה מלחמת הנשה שארכה כחמש שנים, בסיומה חוגג בימים אלה עמוס שוקן בגודל את כניסתו בשער הראשי של בית "הארץ". מתי גולן, חמש שנים עורך המשנה של העיתון, עכשיו בוילת של ברמת-השרון, וחלצת שן מכנסי התעמלות, סנדלים, פנסינגר בן 51, המנסה לשחזר את המהלכים שהובילו למכתב התפטרות חמות, שהגיע על שולחנו של העורך הראשי, גרשום שוקן, לפני כשלושה שבועות. אין ספק, התפטרותו הצילה אותו משרות מולכים נמרצת, שהיתה מרחיקת אותו בדרך זו או אחרת רחוק מכס העורך במשל של העיתון, במילים אחרות - מביאה לשמורו.

זה הסיפור החם ביותר בברנזה העיתונאית. כיצד במאים פתחו עיתונאי "הארץ" את "מערכת" וקראו ידעה על תפטרות מתי גולן ומינוי חנוך ארמון. ידעה קטנה - חלם גדול לבכיר עיתונאי "הארץ", שכמה מומ

החלום שלי הוא שהעם היהודי

هكذا من الله على

שטח פרטי

מחפז

דוקטור ראובן הכהן

ליד בלגיה (1909) גדל בשווייץ, למד באוניברסיטאות במברג, היידלברג וברלין, ככלה, מדעי החיים, תאוריה ומדעי החיות. פעלה ב-1936, היה פעיל באצ"ל. השתתפה את ממונות דגון, ממונות אשדוד, חברות דגון, "ז"ר מועצה המנהלים של "מטון", חבר מועצה המנהלים של "אוצר התיישבות היהודים". היה יועץ אישי לברג. ממונות הוצאת "שקמונה" ואחרים. חבר פעיל באצ"ל, חברות, ממונות ומזויאונים. אחת פרס ספרו "החיים והשקמונה", ושני, ג' בחיפה.

מחזוריה שיצאה כ־100 עותקים, אבל המחיר חי
בסמוך אליה, ליוגורפיה זו רק העוסק, היא שח
עשה שקל או שניים, לכן התפתח בצילום
רתי אותו, תליתי אותו ואני בנח ממנו.

גיל לא מסריר אותי כמיהו. איני אהב
מבנות, את העיבור, שהיכרתי עת רוחו של
מות ושמימי, לא תאלסרניסית. כמו שאמר
לורד' גיור' ברוך, וזהו ידוע, היום אני
קושה רם מה שברחתי בנאפיון. ארדוקרית
ושאר מלי מוקרש לברים שאני אהב כמו
אבראלומה, דהאט מלי ועובדו פלרית אהבה
בדיבורו. לא אני ציירתי תצור כנתן אותך מוקרש,
היחננו, וזה נפלס, לעצמי, לאך בנתן מאן המסרם,
ואני לא אפני לתלתי מרדו.

לא אהיו מלי בעיני. שרביע כלב לא
מסמסית. לא הכורו לי חותני. שבתחילתי לאפני
אמנתי. לא אספתי שמת אלא צינתי שמאזן
בעיני. רביעב הכרתי מותו וזה אוריגילם.
למס, לפני שנים קיניא, מאסרס, ברוך, תבעה
מקדס, צור של מפתח סמרתו צור של חסד
שנים הודיתי את המסמסר והתברר שזה צור של
סוף שיראלי, ציר שאני מאור אהבי שיר של
הגם רדוקרית. אני מקרש רדוקרית סוכה על
אדוקרית גרדו.

כלכלי של דרכו כלוך העומדת שנים נכסות
סביב האמות. מתנאים שיש לנו בכנסת אורינואל
של שאנאל. זה לא אורינואל. אורינואל הוא
שלא ששאנאל עשה לא אורינואל. זה לא אורינואל
היהיל למשל. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
ההנה. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
שאנאל. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
מספרות. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
אורנואל. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
למספרים של אורנואל. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל
אורנואל. אורנואל. זה לא אורנואל. זה לא אורנואל

[illegible]

כְּתוּשָׁב חִיפָה, אֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ
שֶׁהִתְאַסְרוֹן שִׁלְנִי מֵיֵצֵא אֶת נַפְשִׁי
יְהוּדִי לְגֶרְמָנִיָּה וְאֶת 'גִּטָּו' לְוֹרֶשֶׁה.
יֵשׁ הַמִּתְנַאֲפִים בְּהַצִּלָּתָם הִתְאַסְרוֹן
בְּגֶרְמָנִיָּה. אִמְרַתִּי לְמֶר גּוֹרְאֵל: אִם
נִצְּצִי שֶׁם אֶת הַמַּחְזוֹת הָאֲנִטִּי־שִׁיִּים
שֶׁל גִּבְלָס, נִצְלִיחַ עוֹד יוֹתֵר."

[illegible][illegible]

העיקר התחלתו ללמוד למחזן פנים. בגלל
חיבתו התחלתי עם דקדוק, אבל תעויה למחזן
את פי מלני שירתי בריבוי אם אומרים עשירים
משליש או עשירים ושולשת את הניב והקבה של
העשירים ידעתי יתור טוב מהרבה בזכרים, ידעתי
בריו מן שמים דגש, אבל לא יכולתי לדבר.
העומצמתי והתחלתי מחרס, עם מל מלים. אני
משלים האשמות היו - תקרה ורעמה, אבל אני מעם
לא נקנטי לקח, לאקישם לא התנה כללית לעברית
של. אמרו לך כלואנו דברי אני נרמית באסור
אני מערף לשפוט דור עברית אמיתית בשפה
נרמית ממשורר דור גלתיים בעברית לא טובה
חל "הכשר" ורוביסקס ידבר אחי נרמית. בנן
למרות שאני ידע נרמית מצוין, אבל אחי אנגלית,
גם כשהייתי יצעו ואחזנו אנצור, מרמית, והקשקש
ואזכר אני אנגלית.

במקום האחרונה אני מתרכז בהוצאת מחורשת
לת בני הרצל, עם עומר קרן, חומר דוקומנטרי,
ואסיר עם כל דבר, כלל שאלת המערכת והמספר
אזר ושאט שאלת ועם אני צריך לעסוק בהם אני
העב שאלת סיבות למשורר ההיחזנות לעזרתה
העב נהפך לשם רחוב, ונורדו - רחוב עם
ישור לא ידע. והעברית עשירים אחרי כרובאכ,
העב חל בעליה והאשמות לא נפגלית התחורר.
העב וההוצאה וההקפה האקדמית אקדמית שלי היא
שאלת חל התחל מניתי מרמית.

לאנשים לא היתה סבלנות
עברית שלי. אפילו יוסף קלאוזנר
דבר איתי גרמנית באומרו – אני
עדיף לשמוע רוח עברית אמיתית
שפה הגרמנית, מאשר רוח
לוחית בעברית הכל טובה”.

[illegible]

המשיך עמנו (31)

גולן: "אני לא חושב שאני אדם קשה. הרשע נוצר כיוון שאני נזהר לומר את מה שיש לי לומר. אני לא מוכר בשפה רשמית. אני שם דברים על השולחן גם בכתיבה שלי. אני בושה. אתה יודע בדיוק איפה אני עומד".

קשה לקבוע מה הפחד יותר את עיתונאי העיתון: עורך המשנה מני גולן, או כניסת יריבו, עמוס שוקן, למרכז הירידה. העיתונאים עוקבים במתח אחר צעדי שוקן הצעיר, אם ימנהל מרמרי כחשבים עבודה אישית, אם ימנהל שרידים, או יחיה לרעתם "מלך של תאבנות" מצד עמוס שוקן (שצבר הרבה שעות קר מל הוועד המליטני של העיתונאים).

כבר ב-1972 מונה עמוס שוקן למנהל "הארץ", אבל כנלל מאבקי עיתונות - גם עם אביו, העורך הראשי - גולן, לא חלף את האנרגיה והתחבולות והמאמצים שלו להקמת רשת מקצועית מצליחה, ואת העקרון "הרשעה" שאותו הקים כהרבה פחות הצלחה. עמוס שוקן, שעבר בכבודא 1984 מול עיתונאי "הארץ" הספגנים וגולן להפיק את "הרשעה" בעזרת מסוק - שכ עכשיו הכיתה "הארץ" כבעל הבית.

מני גולן אמר שזה לא יכול היה להיות אחרת. הביולוגיה פעלה לטובת עמוס שוקן, דור שלישי לעסקי מרילין. את הבעלות על "הארץ" רכש שוקן בשנת 1936. בנו, גרשום שוקן, שממש ארבעה עשורים בערך כעורכו, העורך הוותיק בעיתונות העברית, אף שהוא צלול ועדיין, הרי שהתעניינותו בנושאים השוטפים איננה כתמלול-שלשום והמהלך האחרון שלו הוא מהלך של חילופי דורות. עכשיו מתייצב עמוס שוקן כמרכז העניינים.

ביצור "הרשעה" מני גולן שעליו למדו ולהפגור גולן: "לפני כמה חודשים הצעתי למנות את גרשום לזמן קצר, אבל הוא לא רצה. לכתב בושינגטון, כשריצתי את המינימום הקורמים לא היה בעיה. המידע זה גרשום חזק הכנה ומה. את השליטה הנוכחית בושינגטון, צבי בראל, הצעתי - ותרד כמה ימים גרשום את העניין. מינימום מהר ורד עורך זו הצעה שלי. גרשום שוקן התנגד, אבל לא התערב."

"הכרע לי מאוד חוסר היכולת של עמוס שוקן להבחין בין אחד עיתונאי לבין שחיחות עיתונאית"

העם כשהצעת את גולן ליריביו, הוא ביקש וזמן כדי לחשוב. עברו כחודש וחודש. בינתיים בראל הגיע ארצה לברר את עתידו וגרשום שוקן ביקש ממנו להשתתף בשבת. הוא יצא מהמנייה מאוד מופתע, גם אני והמפתח. כנראה מיד לשוקן ואמרתי לו שאני רוצה להשתתף מהתפקיד. ביקשתי ממנו להודיע לי תוך שבוע על התאריך הקרוב ביותר שאני יכול לעזוב את התפקיד. עבר שבוע ולא שמעתי ממנו כלום, אז הבשתי את מכתב ההתפטרות. והתפטרותו נענתה.

המציאות הייתה קשה יותר מתארו של מני גולן, ביום חמישי התכנס הצוות המוביל של "הארץ" לשיבה. גרשום שוקן לא התייחס כלל לנושא חילופי עורך המשנה, לא טרח אפילו להודיע לגולן על המשנה עובדת. גולן את השיבה כאילו כלום לא קרה. כשהתחילה השיבה, בקש שוקן תוספת ממוכרתו לומר להודיע את גולן את מנהל, גרשום לוי ומהר ורד. אולי עכשיו ירד על המרשע של מני גולן שוקן העיר לשלשום ביבשותו "יש כיתות הרבה שניאות רוסו. אני מבקש שזה לא יחזור". סמיטת לוי למחי גולן, הוא חתן למרשע באחד במאי. עכשיו החליט למרשע מדי.

גרשום שוקן סרב להתראיין. הוא הגיב "זה לא נושא שיש לי צניין לדבר לעיתון אחר. זה עניין מנימו". מני גולן מספר גרסה מעודנת "ידידנו על פרישה באחד במאי, אבל נכנסתי ללשק להקדים את זה. לא ראיתי יותר טעם בשיבה שלי לעשות עבודה סבירה. לא קבלתי 'החלטות' וקידום 'חולות' תוך כדי."

רומן כושל עם הבולישיקה

בן התבטאות אחר עם עמוס שוקן לשניה, ניסה מני גולן למדוק את היסבוליו בבחינת רומן, שנה מחוץ ומה ניסת להשתלט על מלכות. "עמנוני נשקן להתחיל את לי. לא היה על מה להשתלט. זה לא סתם שהתפתי ממלכה נשנית ונשנית לעשות משתן. אני חיה מהמייסדים של לי, מהמייסדי הוועד הציוני. משה קול היה בן בית אצלו. נשעתי בשליחות חסוכות מטעם לי, בלימודי באוניברסיטה הייתה מוכר לייע ביושלים. יש לי רשות עמוקת ממלכה ומאד הצעתי להאזן אתה בהתנהלותה וחיתה לי אמוניתי ומונטי נאיבית להמשיך את הדבר".

מני גולן קבוצה של 10-8 אנשים מוכשרים, בשנות הארבעים והחמישים. לא באחי לעשות מלחמות. באחי לתיעוד הצלחתי לשקם מלכות. הסתבר שיש אנשים שהתחבשו לא אהבה לעזוב את מקומותיהם, גם כשלקמקס אין ערך. ולהלכה לא היה לי כוח ורצון. מהר מאוד ראיתי שאני לא בנוי לעסקי מלכות. אני לא מתאים לניסיון בפוליטיקה. אם חיי מצויים לי חקיקה בבית, הייתי יכול למלא אותו. אני לא בנוי לקליטות נאומים, ושיבות איוסומיות.

מני גולן אינו מתחבש לספר גם על כשלון מפתח שהיה לו. "כתבתי רומן מתח שהדעק של חשבוני הישראלי-לשונות. הוא יצא לאור רק בארץ והיה כל כך גרוע, שער חסם את לא מבין מדוע לא חתם לבסוף. שהוא הרי לא חתם בדוע נרדוד ובוטע וכל השאר. בראש שוקן גם מול מברד למו חקירה לא קיבלת שום אחד. ענייני חשבון שוקן מסתובב גרוע כעניין להצליח".

בתחום הוא מעדן, לבקשת חוצות פורסם אמריות, את הביאוריה של פרס ופשיטת בתיבה מוחו שיעלה ב"אמרי" בחודש דצמבר. הוא זה קיזת בנוו להחזיר שגב"ל "אקספרי" הוא אותו עורך מלמן שגולן סידר לו את תרוב "הארץ".

מלאת ולא לאדם הרואה כזה דבר משני או דבר מיתר?

עמוס שוקן לא רואה את עיתון "הארץ" כדבר הבריטי.

"אני אומר שהוא לא ראה את 'הארץ' כדבר המרכזי. אני לא יודע איך הוא ראה את זה היום. אני לא רוצה להתייב על היום בשבת שהיה לי איזה כשהתחבתי לתפקיד, הוא אמר לי 'הארץ' היא עיתון שעבר ומנו ומשום כי יש להקף אותו בעיתונים ממדריים ודורשים שישטרו עליה'."

אז מה מני גולן? "אני טענתי את 'הארץ' לא התחיל אפילו למצוא את השטחצאל שלו מבחינת הפופר והמצאת התיבה שהעיתון 'הרשעה' מספר על היום הזה הרבה מאוד כספים וההוצאות שלו כוס דרוקא על ירי עיתון 'הארץ'."

בית ידעושה מנקה ביארי?

"לפי דעתי כן. כדי להגדיל תוצאה לא מספיק לעשות עיתון טוב. צריך גם להביא אותו לתודעת הציבור. אני מוכר על שירות כשנכנסתי לתפקיד. שוקן היה רב כלתי קים לבני עיתון 'הארץ'. שוקן זה כסף, הפצה, מבצע פרסומת מבצעים מיוחדים וגם שיפור מערכת המנייה כל ותרבים האלה צורכים כסף. כיוון שהמסאבים אינם כלתי מונגלים, או השאלה לאן הולך הכסף."

אבל עמוס שוקן הצליח להקים עיתון חדש? "לבי עיתון שאמור להיות עיתון ערב מכלואי. לדעתי כל גיליון פחות מ-100 אלף זה לא סיפור הצלחה. 40 אלף עיתונים בינו זה לא הצלחה בתחום המקצועי. הוא הבעיץ חותם היסטורי על העיתונות הישראלית. המקצוענים שלו עשו מהמכיר בתחום התיקשורת. הרבה של כמה מכם מאד בנאות. על מה דווחת המהלך ביוסמב?"

"הפרע לי מאד חוסר היכולת של עמוס להבחין בין מתד עיתונאי לבין שחיחות עיתונאית."

"עמוס שוקן אדם לי שיהארי הוא עיתון שטער וזמן ואשום כי יש להקדיף אותו בעיתונים מסחריים רחוקים שישמרו עליו"

למה אתה מתבונן?

שקט עמוס ישב ב'אולימפיא' ובשאל מדוע איש מתן תיכר לא נתן את הדין על התבונה של מכרם פרימל מעתה שתואר איך חילל צלל יורים בתנוק מתקן של גולן התברר כי הכתב לא ראה את הדעה האם משהו בעיתון 'הארץ' נתן את הדין על דעה שקיימתי עם עמוס גיסיתי להסביר לו את תכלית בן המצב ידעה לבין פרטים רבים שלא היה נשם שום ואשן לא הצלחתי להביא אותו לידי הבנה תכלית בן עיר 'הרשעה'."

למי רצו של עמוס 'הארץ' צריך להיות עיתון גרמני. אני חושב של 'הארץ' היה רימי של עיתון ישראלי. עמוס מנסה להשתלט על הדין לעשות אותו קצת יותר משהיה. עמוס באומי המידע וברמה לא המשיך מדורים יותר קלים והשאלה מי צריך שיהיה ממונה כשהתחבתי לתפקיד, תפוצת 'הארץ' תהיה 36 אלף. עיתונים כיום חל, וכשאני יוצא מהתפקיד תפוצתה 52 אלף זה עונה פחות או יותר על מה שצריך."

היה זה עמוס אלה מני גולן, 'הארץ' לא פריש ממפרי' המוצה ובושה הוא אינו שונה מהעיתונים האחרים בישראל, המסדרים להיחשף לביטוח המוצה וקשה להבין ששוקן היה מאשה קבלת דבר כל כך מירשנו של מנוקאטשי לגידול ממונה."

ההחלטות היחידות בין עורך המשנה גולן למנהל עמוס שוקן הייתה בלתי נמלטת. "זהו ביטוי חילוקי דעות חריפים מאוד, שגולן לעיתים למסרם אישים והחלטות שאין להן מלך. והחלטות בנושא אחד היתה שוקן מוכרם בלתי נמלטת."

מה הכנת מוח? "שוקן לא הגיב לא לכאן ולא לכאן. מערכת היחסים בין האב והבן היא סבוכה ואני מתיימר להבניה. אני עשיתי את שלי. כתבתי מכתב בו אמרתי על חבר מערכת 'הארץ' לעשות הלטורות בכלל וגם בעיתונאי שוקן. ללא אישורי. גיליתי מצב שעתונאים רבים עשו הלטורות בעיתוני הרשת באופן שמאד הפריע לעבודתם ב'הארץ'. וגם זה היה עם התקדים לאבא, שלא הגיב."

המש שנים של מריבות בין העורך במנהל לבין המנהל?

א היה שיתוף פעולה בשלב מסוים. הכאתי לעיתון את עורך מלמן, שהוא היום מנהל 'הארץ'. הוא שימש במשך שנתיים מנהל עיתון 'הארץ'."

בהסמכת עמוס שוקן? "למרות עמוס האב מנה אתה. כעבור שנתיים התפטר. כיוון שהגיי למסגרה שנה ורא לא וזכה לשיתוף פעולה מצד הדרגים המינהליים הבכירים. הסתגלתי שלו בתפקיד היו הטובות ביותר של 'הארץ' מזה תקופה ארוכה."

אתה חתבנית בעמסו שוקן ללא חרף, אפילו המבנה נבדד?

"השתתפתי בהפגנה של עיתונאים נגד שיטת הדורש הארשים עמוס רצה להגיד ב'רשעה' בנגיד לעמדת אגודת העיתונאים."

הוא אמר לך משהו?

"הוא נתן לי את כל להבין שהוא לא אהב את זה. הוא אמר לי את זה כמה פעמים."

עכשיו הוא יכול לנסות בך?

"כשהתחבתי לעמסו לארגן את סידורי הפרסום, הוא היה מאוד חזק. אני האמנתי כמה שאני עושה למרות שידעתי שזה יגרום לי נזק כספי של רב. הכל היה כוח מאד ספורטיבית. על זה אני מפרץ את האבא והבן, כי בכל זאת, הם בעלי הבית."

"אחד הדברים העצובים בעיתונות זה כשאחיה קורא על עצמך, אתה מגלה את השמיחה שכוחתים"

עכשיו הוא בבית שלו. גרשום, חי בבית פרטי ברמת-גשר עם גילי ביקן. גרשום של ידועה לחיך אכלת אותה. סיפור אהבה בבית. שלושה ילדים מגישתיה הראשונים של גילי ושני ילדיה של גולן. הוא נוצר כשאני שאל על התחם הפרטי-המשפחתי משיל ומו. בעורך, לא היה מוכן לקבל פרשלי, כל הדב האנשי. מעניין איך עורך עיתון, איש חקשורת מנומק, חוסר את ערו מרצע שנהפך למרואיין. כמה מנוחה העורר להפסל הלימודים. מבקש רשות לקיין בכחבה לפני מידומה. לכתבים שלו הוא לא היה מאפשר לעשות זאת."

על השולחן בחדר העבודה שלו מונח במשך או שלא במקרה, ספרו הביאורטי: על שמעון פרס. שלא יהיו אף הכנות."

קשרי קשר מיוחד עם שמעון פרס? "כתבתי מדיני נקשרו קשרים עם הרבה פוליטיקאים. וגם עם פרס. האמנתי. או שבלגריה האנטישית העומדת להקמתו הוא המעמד המוכר ביותר לחיות ראש הממשלה."

אתה מני לעצמך את התפקיד? "לא בשום מני ואשן. לא. שלוש שנים אני לא רוצה לעזוב את 'הארץ'. בן-שנה בגולן, מבטלי זה לא בא בחשבון. בכלל אין לי רצון לזאת מלאכה. פרסם שאתה מתקשר לבין באגריי. המפתח אחי. הרורים והקונס. בעיתונות זה השתנה קרא על עצמך אתה מגלה את השמיחה שכוחתים. אני לא שמעתי את השם מפי שום אחד. הוועד המליטני מלכות."

היה זה רצון שיתחבשתי דויד? "אני מני אתה רואה את זה באשר מתכננים עליך תפקיד לא עולה על דעתך הקיש לא ידבר אתי על מסיק."

עמוס שוקן: לא נשרתי, לא נטר

עיתון עם עמוס שוקן: האם אבד מעבר לך את השליטה וניהול "הארץ"?

"מבחינתי אין שינוי. חמישי של חזק מרמרי הוא של אבא שלי. הוא החליט. לא אני מניתי את חזק מרמרי."

אתה מעטעטע? "האחד שלי הוא תכנון. פעם הוכרזו במני את מרמרי כמו שוראה לי מוטנציאליות לתפקיד ב'הארץ'. זה היה לפני זמן רב. הוא שמע ואחריו פרק זמן בעצם יום את הקשר עם חזק והגיע למסקנות שהוא הגיב."

מני גולן אומר ששלוש שנים יושב אדם שהוא לא מכיר שמקבל משרות שאמור להחלימו. "הראתה אם זה כך או הוא ידע יותר מני. זה נכון שאני ראיתי בחזק מעמד לתפקיד הזה. אני יודע שהייתה מן היתאוריה כזו שהתוצאה שחזק יגיע פעם ל'הארץ' לתפקיד עריכת. זו לא המתעורר. מני גולן היה המחוסס שהציון אבין ביון לבין התפקיד."

"זו בכלל לא נכון. קשה לי להבין על שוקן מה מני חושב את זה. אין מחסום ביני לבין 'הארץ', אבל הפוקציה שלי גם 'הארץ' וגם בעיתונים האחרים היא עסקית. אני המויל של עיתוני הרשת. אני הוא המויל של 'הארץ'."

גולן התנדד למינוי שלך למנהל "הארץ" באסיפה למי הבחור?

"כן. הוא היה ביקורתי על אופן הניהול. הביקורת שלו הייתה חשומת הכל של מתחלקת. היא לא מפתיה 'הארץ' ולכן העיתון סובל. מהרגע הראשון לא רצתי את גולן. 'מהער נעלן להביע דעתי על מה שהוא לא עשה. מנהל הייתה לו פקודת ולא נשתי לו. גם היום אני לא נוטר לו'."

לא אהבת את העבודה שהשתתף בהפגנה נגד 'הרשעה'?

"הוא לא היה חתידי. מה איכפת לי. הוא לא העריץ אותי. וזמן מייסד מייסד מאמר ב'הארץ' נני וואב. שתיקות של להחסיק עיתונאים בחוץ אישים פשוטו שלשום בעיתונאי. להכניס לו מה לכחב כשהוא מנן חזק חשש של מיטור. אותה עקנה הפצה בחזק של אגודת העיתונאים. חושתי נביעות דבית נדד האודות. פחות משנה. שלחו לי מכתב הצגתה ובקשת פליחה."

דעתך לחזק לו את השתתפותו בהפגנה?

"השתתף לא את זה. זה לא העסיק אותי יותר מדי. אודות לא היום."

אין עורך ומנהל עיתון יכולים לחלל עיתון בהתבוננות?

"התבוננות לא חן במשאית אמריותיים של העבודה. היו יותר נושאים מילוקים של העיתונות. היענות והשונות בשום גודל לא השמישו על-ההתייחסות שלי."

הוא שוקן שהקמה "הרשעה" מנהל ב'הארץ'?

"אני לא חושב שהיה משהו שמתד דעת לעשות ב'הארץ'. שמוע. במנו כולל שקט 'הרשעה' הייתה התבוננות. של העיתונאים. ציונות. הממונות לתקשורת והשמה."

אתה רואה ב'הארץ' עיתון אלוסיקטיו? "זה היה עיתונות חלילה. חלילה. בנאות. אני רואה את 'הארץ' עיתון אלוסיקטיו. בנאות של דבר. עיתונות. זה היה בנאות. אם אני קרא נכון את העיתון, לא היה שום דבר."

הכרטיס הזה

מאת מיכל קפרא
צילומים: אריה וילברון

לפי כשלושה שבועות התפרסמה בעיתון החרדי "ערב שבת" מודעת פירסומת של מפעל ליה"י נ"י ליריס, במודעה המקורית, עליה וראי טרח הגרפיקאי וטן לא מבוסס, והופיעה תמונה בלוגריתמית בת שנה ששתיים יושבת על כסא, והלוחצת - קורה לפעמים לתנועות - אינה רכוסה לחלוטין. ראה עורך העיתון את פלג הגוף הניקוי המשוף ועשה את המעשה הבא שירטט כיפה על ראשה של התינוקת ואתח'שתיים הפך אותה לתנוק. שמא תלילה אולי יתעורר היצר למראה פיסת הבטן הנקבית שבקושי תאחה שנתים ימים.

על "קיים" התינוקת וה"ל" אייה פרנקל - ועצו רובורו של חבריהכנסת אברהם שפירא - לא היה מתחלק, יש לו, בדרך השם, נטיון, בשתי בריכות הוא חוזר בסגנון חופשי ואלגנטי, בבריכת הרבנות ויחסייהצבור הפוליטיים הוא שוחה כבר המשפיעה שנה, ובבריכה של העיר החרדית הוא גול ועדיין חי. את ועצת ה"תעשה, תעשה" שהקיים החוגים החרדיים כאשר התפרסמה מודעת פירסומת של שטיחי כרמל כבעלתו של חבר הכנסת אברהם שפירא הוא זוכר, אם כי בתוספת קול של עורה.

מדובר במודעת שרתה אמורה לפרסם שטיח מחכם, בהצגת ישר למרי, צילמו שם כמות רגילים יפחות המהלכות על אותו פלא חמים בלא תיווך של נעליים. לאחר עיון מעמיק בכפות הרגליים החבר כי הן אינן יכולות בשום פנים ואופן להתחבר לגבר. פרנקל, רובורו של ח"כ שפירא, בעל המפעל המייצר את השטיח, עמר בגאון מול הפרץ החרדי הנועם שטען בין היתר בכרוזים שנישם ש"פירסומים אלה מלבד הפגיעה בערך הצניעות, הוא חילול השם מאין כמוהו, שחברות חילוניות יכולות לטעון אם לחבר כנסת חרדי מותר, לט על אחת כמה וכמה.

אריה פרנקל (58), שכבר בגיל 22 החל לייצק עצות בתחום יחסי הציבור ולר"ד יצחק רמאל, או שר הדתות, החליט לפני כחודשים לפתוח - לראשונה בהיסטוריה - חברה לפירסום ויחסי ציבור שנועדה לשרת גם את הציבור החרדי, וזו תופעה מעניינת, יתגברו מביני העולם במטאטאותיה המהלכות של העיר החרדית. פרנקל עצמו אומר שהמטע ששום שריקת מאח עדיין לא הגיעה למשרדו השכור, בדידת סקע ירושלמית.

המטע או לא, ממש בימים אלה נמצא פרנקל כעיצובו של תהליך יחסי ציבור לפארק מים חרדי העומד לקום, ואם ננסה לחזות כיצד ייראו מודעות פירסומת לפרויקט נבמדה שיתיו כאלה, אין ספק שיכבדו בהן גברים בלבד, וגם אלה ישמכשכו במים בביגוד מלא וצנוע.

כרטיס הביקור ונייר המכתבים של החברה החדשה מעוצבים בקווים מינימליסטיים. גרפיקה מודרנית. במסגרת העבודה במשרד, אומר פרנקל, "אני נותן שירות" גרפיקה שהם הצעקה האחרונה בתחום. אם המודעות היו יורעים עם אילו גרפיקאים וגרפיקאיות ודוקים במצאלי אני עובד - היו מיר ודקלים את המצא. חיוך. למרות חזותו יש לו לפרנקל הרבה מלים של חול, אפילו סלנג, אולי לא כזה שמתחזה בסלנג של נאן'טאון תל'אביב אבל הוא כזה של דאנ'טאון ירושלים. יש לו איתריות שירדית להוציא אותו מתכלים, וטעות מסובכות בקספיד מאחורי האוזן.

הקשר בין עולם השירותים העכשווי שרדורו כמו שור משתולל על גל חשני ומתירני ובין העיר החרדית, נראה אבסורדי באותה מידה כמו הקשר והמאה בין קטטה לסיפור פירסומת של סקסופיליה האברכים שיצא בחסות החשיכה והאל לחשמל המבוצע תועבה אצל שריפת חמנות האוטובוסים, לא ייעלמו מהן מתיכרות, אבל אייה פרנקל, בצינוחת סלאת קטט ומשפט ריבור מלוש, מדבר על פתיחתו הוא שפועל כנוחה בין כל העולמות - החרדי מבין

הכי טוב למכור במיקווה

בחוגים החרדיים שיגשג עד היום המיסחר בלי עזרה יחסי ציבורי. העסקים הכי טובים, אומרים, נעשים במיקווה. שם שומעים מה חדש אצל מי, קונים, מוכרים ומיגוד צרכני שהאכזרים שורצים למכור לו הופכים בז שנתיים חשופי חזה במודעה לרהי"י ירושלים חובש כיפה, יש מקום לאשרר יחסי ציבור כשר למחודין. אריה פרנקל, שוורו הצמוד של ח"כ אברהם, חולץ לעמוד בכדי. עכשיו הוא בונה קמפיין לכאקד מים חרדי. חתיתקיי במה לא יהיו שם.

כרטיס ביקור

אריה פרנקל נולד ברומניה, ובן תשע עלה לארצה ב'1960. אביו היה עשרים שנה אסיר ציון. ב'4' עבר משיבת חסדי וילוניץ לשיבות מרכז הרב, שם סגן את תורתו של הרב קוק. עם מרוץ מלחמת ששת הימים, בגיל 16, ברח מהישיבה והגיע לבית ספר דתי שניהל דודו, וביקש לחזור במקום המרשים שוויוס למילואים. לאחר המלחמה חזר לשיבות, יום וחוקים מכון להטבת דתית מנעיר לטער שעיקר חילוניו מכתבים בין עור דתי וחילוני. בגיל 17 הוציא חוברת על הרב קוק, וב'1970 ערך חוברת על המשיח ולמן שור. באותה שנה - למרות הפצרות שלא לעשות כן מצד ראש הישיבה - החליט להתגייס לצה"ל. הוא שרת ברבנות הצבאית ואחריהן העבר לבטאון הרבנות "מחניים" אותו ערך או הרב מנחם הכהן, במקביל התכתב עם דוד ב'רטרין, אותו הוא מעריך מאוד וכיום הוא עוסק במקור על יתשו של דוד בן גוריון לדת ומדינה. בבחינות של שנת 1974, כשהיה פרנקל בן 22, הוזמן על-ידי ד"ר יצחק רמאל, או שר הדתות, לשמש כיועץ האישי, עם מרשית המפ"ל מתקאלצות ושאר כעוזרו של חיים חרוק, שר המשפטים והדתות. עם נכסות אחרון אבר'צצירא למשרד הדתות במקום רמאל, אחרי "תפוש" שעשה לרמאל, הגיש פרנקל את המסמכותו. תקופת מחויבות עבר במוסד "אריאל", ולעבודת עם ח"כ שפירא הגיע דרך בנו אלימלך וממלוצים אחרים. כיום, במקביל לעבודתו ברבנות ועוזרו של שפירא, הקים משרד משלו ליחסי ציבור.

כמובן, סליחה ומחילה אם אפשר, הרעיון היה לארגן תוצרת אופנה מודרנית, ממש המלה האחרונה בעולם האופנה, כמובן לשמלות שלובשות נשים חרדיות. דווקא אותה אשה קיבלה את הרעיון בשמחה. פתיחות פתוחות, אבל גם לפתיחות יש גבול. אבל אריה פרנקל, שנולד לרב חסיד, אסיר ציון ברומניה, התמך בישיבת חסיד וילוניץ בחיפה, ובגיל 18 "קידה" ל"ר כמי שהוא מבנה בחיפה" "האננת לרבים הסמורית" והוא ניגמה על המחזור הראשון של הישיבה התיכונית של מרכז הרב בירושלים. איש ערצות בלתי מתפשר. כבר כשר, בישיבה תורת'ל לאומית, בין 400 תלמידים, היה היחיד שליבש קטטה חסידית בשבת, ובאותה רבנות התעסק להתגייס לצה"ל, למרות ההפצרות שימשיך ללמוד.

בעולם חרדי הממזר להפליא מעופף פרנקל טייסור וי מורת אין חלק על דבקתו הדתית, אך מנהגו המפ"ל לניק החלככי יש בו כדי להשקות ורי טייסור כאשר ניסה להשתרר נזקל בקשים. בציבור ה"גילי" איי החלככי לרוב רעיון לאחור שניקשות

וכרטיס פרנקל, עשה רושם, מסמל את מושג הפתיחות. בבדיבות רבה הוא מומין אותו לכדי "בתופעה יוצאת דופן במיגור הדתי-חרדי" - ססקיה חרדית. שני אברכים ארוכי פאות מבקשים סטייק בסיתה ליר הדלסק יש גם מערב ירושלמי כשר למחרת, חמטס וחמטס ו"פילס" פרנקל מחייך בנאה גלית: מסקיה ששתתחה עד אחרון חצות ואינה מחורמת על-ידי בר' צ' שברגיל אינר. מתיר פתיחת מסעדות. לאחר תשעה שבוע בעיר - כמה כמחפץ עצום.

יור קטן, "אור ממנהל המסדות שנגמים על לקוחות", מספר פרנקל, "ביקש ממני שאתלוח אילו לפגישת עם אשה מאוד חרדית שהביעה במונת לארגן ערב נשים למכור אותו מוסר. כשהגיעו לביתם מצאנו אשה חלבושה בנוסח וישן, ללא פשרות. כשהתחלנו לרבר על חתוכיות הציע מנחם המוסר כרסם, כקוש לרבות, על המסלול ה"גילי" איי החלככי לרוב רעיון לאחור שניקשות

עלה והתנסא בבי גל לישוב עמנאל. אנשים לא ידעים להעריך מה זאת אומרת, לחזיו ציבור חרדי שיד וקשולנט בבני-ברק ובירושלים ולחזעביו לחתונת חולץ למקרים אלה ועור מעבר לקו הירוק. חן נעשה.

אין להשקת "התממש בשלש חצות, למשל במשפט 'ענקל, קטנאל חרדי, השתמש בעיתונות, בכל המדיה. גם חבורה חרדית חשוף מאוד למדיה ולו בגלל המגע החשוף עם מה ששורה בחוץ - בהיסרכל, בשווקים, בנספות ציבוריים גוססיל".

לחלפת השלנוע ובכשיר החלוציות המוחמרים על-ידי שתי חרדיות. יש תחליפים המיקוח, למשל, וזו שטם לאסי להעבית מירע. כיום שיש נמשים של כל הנכסין ומלועניים מה קרה בבית מדרשו של המשרד, חול, בחצור של שנהי ומה אומרים על חתוכיות, אומץ פרנקל, "המיקוח הוא מקס נדר ליתום מוציגים, אחי מספר שקנה שילוח כולל במסגרת חן, אחי קנה תליש טובה ברובו זהו חות,

החרדיות, ולהקים עיתון נשים חרדי. יצא העיתון לאור, אך בשום עמוד מעמודיו אין שום צילום/איור/וישום - רמז כלשהו - לרמות האשה לחשוב קיימת פתיחת. חורץ קיים, צריך פשוט להשקות אותו. הציבור הדתי-חרדי קולט רעיונות בצורה יוצאת מן הכלל בהנאי שהם מוהגנים ולא חורגים מהמסגרת".

ומה שמענותה של חריגה מהמסגרת? לא מומן תחלישו שני יומים חרדים שנחששו להצלחת עיתוני הנשים החילוניים שיש להפסיק לקסח את הנשים

ה"ציבור הדתי עובד כיום מבנה חד ביחשו להקשורות. אם בעבר הוא ראה בעיתונות סרפ, גורם שלילי שמודרבן אח היצד, הרי כשנים האחרונות מחגבשח שם גישה שאומרת 'זה חסרית, זה רע, אבל בוא נעשה כזה שימוש לצרכים שלנו'.

סוכסכונו 41

השופט מנחם אלון, י"ש חופה חמודה
ומדאגה של מריבות פינימיות בלתי
חוסמות. מאוד דאג נוח שלא סיימו את
החוק הפוליטי, שעוד אין לנו שקט ואין לנו
שלום. אבל מה? בכל זאת זה 40 שנות
של עצמאות לעומת 2000 שנות גלות.
צריך סבלנות

שופט ללא השקפת עולם הוא סתם מרובע

לכני חמש שנים היה מועמד לחפיק נשיא המדינה. כשבוע הבא יאונה נאישנה לנשיא כח"המשפט העליון. השופט מנחם אלון, יהודי תאגין שנכתבו בוועל המשפט העברי נחשבים ל"אורים וחומים", רואה בהלכה את המדריך היסודי של היהדות, תעריך שראילו היו שואלים יחור על שורשים יהודיים היה טוב יותר ומחייבים לשוכחים כאל "בשר ודם רוח, אנשים שצריכות להיות להם דעות על כל המחלוקת במדינה".

מאת גבריאל שורסמן צילומים: בני גלון

במסרה מלאה עד שנחמנח לשופט בית המשפט העליון לפני את-עשרה שנים. אך עד היום לא ספס מלהרביץ את שפע הירע שרכס לו בתחום המשפט העברי בתלמידי אוניברסיטאות. הוא העובדה שאדם בא מתאקדמיה אינה מבריקת להיות שופט. לא הייתי רוצה שרוב השופטים, במיוחד לעליון, יבואו בלי נטיון שיפוט קודם - הוא מסביר את השקפתו - "כי בכל זאת שופט צריך הרבה נטיון. יש גם מנטליות של שופט. כשנחמקשתי לבוא ישר מהאוניברסיטה, קצת חשתי. אתה צריך לחוש את תחושת החיים כדי להיות שופט טוב. אתה צריך לראות מה רואים לאנשים. נדמה, במבט לאחור, שנבסחתי לחלם".

איש שיחיו של מנחם אלון יתקשה להאמין שהוא בן 64. אמנם שער שבינה, אך אורה ויבורו "צעיר" וישראל, רק שמך קל שנקלים של "קיות" נשאר בו. את זוכ ויחי חי בארץ-ישראל. הוא נולד בגרמניה, וכשהיה בן אחת-עשרה - שנה לאחר עלות היטלר לשלטון - נמלטה המשפחה להולנד. מקץ שנה נוספת עלתה לארץ-ישראל. מי שייכת בימים הקרובים למשנה לנשיא בית המשפט העליון למד בתחילת דרכו בארץ כישיבת "חברון", ולימים עתיד היה לרכוש השכלה גבוהה במרעי תרומ ובמשפטים באוניברסיטה העברית. הוא היה ראש המכון לחקר המשפט העברי, ועורך המחלקה למשפט עברי

בנושא החינוך למשפט בכלל ולמשפט עברי בפרט מלא מנחם אלון מחשבות בריטיות

נחנח חיים במציאות קשה מבחינה חברתית וחינוכית. גם מבחינה עניינית, גם מבחינת החיים בין בני אנוש. תוסר הוויתור, הותבחות המתמדת, העקשנות בכל תחום שהוא. אם היה קצת יותר רגש על חינוך, על סבלנות, זה היה מלל הרבה על המערכת המשפטית. אולי גם המציאות הפוליטית מקשה עלינו. אנחנו חיים במתח. אנחנו המשפטים משלמים מחיר כבד בכלל ואחר וינך של שני רדודות במקורות היהדות. אני לא דאג למשפט העברי. אמנם חשוב שיהיה קשור לחיי המעשה כדי שיהיה רענן לצרכי השעה. אבל לומדים אותו, וימשיכו ללמוד אותו, אלפים רבים, צעירים ומבוגרים, בארץ ובתפוצות. אני דואג ליצירה המשפטית שתתפתח כאן מבחינת היותה חלק של ההיסטוריה התרבותית העברית".

קח את השפה העברית היא באמה השתנתה בהרבה. אני לא יודע באם ישעיהו הנביא היה מבין אותי ואותך. אבל היא ממשיכה את לשון המקרא, המשנה, התוספתא, את התפוסות, את המישים והשיטה העברית בימי הביניים, היא משתלבת במשה (המשך בעמוד הבא)

שטס אורח בכיתו הצנוע ורכיטסרים של הפרוסטור מנחם אלון כשכונת רחביה בירושל, למ, והשיחח קלות על ענייני רומא, קשה לראות בבריהשו משנה לנשיא בית המשפט העליון. צריך לקרות משה בלתי צפוי לחלוטין שימנע ממנו ביום רביעי הבא את התפקיד השני במעלה בשרכאט השיפוט העליונה בישראל. לא שלבעל התפקיד הזה צריכה להיות "ימות" מיוחדת במינה. אך האיש המשוחח כחולצת פתוחות-צווארון ומניש לאורחו כוס תה אינו נראה כמי שהכירות מתארות לעצמן כשופט רס"מ-עלה, לא כל שכן מי שהיה מועמד לכהונת נשיא המדינה.

עוד ווכיטס אינורוח חולפת מלפני חמש שנים בדיוק. היה זה הליכוד שהעלה את מועמדותו של הרומסמור אלון, שהאמין כי סיכויי טובים למרי. יום בחרתו של חיים הרצוג לנשיא ב'1983 היה לו יום של שיעור מולטי-מדרגה ראשונה.

כעת הראיון עדיין לא היה השופט אלון כמות מהו היקף התקדיו כלמשנה לנשיא. הוא ישל כמה שמשפטים מבנים בנוריקיון בר"ע, כלומר: בקשות לרשות ערעור. לפי חוק וכיון לא אים לערער אחר על פסקדין שניתן בגר. רצונו לערער שנית. עליו לבקש רשות הבקשה הלויה למעשה ברצונו ובשיקל רעתו של המשנה-לנשיא.

בחיך שוכב כלשה אומר המשנה המועמד "מה שנקרא בר"ע, מילת אימה שכו, שמעתי מאחותנו מרים (בכירות) שזה עסק רציני. או זה מוסל על המשנה. זו צריכה להיות משימה די קשה, ורי יש ורכה רכרים שאדם צריך לבקש רשות ערעור. ונהג אם מקבלים את הבקשה, משמעותה העברת החיק להרכב לדיון. לעתים ראוי וצריך שכן ייתן נתמורד עם זה. בתמקור נתן לראות מבחינה מוסית אחיות נוספת, אולי מסירת".

התאר מעורר אצלו אסטיאציות "יש לנו הרבה מאור 'משנה'. יש לנו 'משנה למלך', יש לנו 'לחם משנה'. תמיד מחפשים שמות ורצוים לקשר את זה עם העיקר. קשה, רגני. וזה גם קשה כמובן למסכת. אני רשכ שהנשיא הוא כליכך יעיל ומעיל, ואולי זה טוב, ואולי זה חשק, לסייע בדיי. נעבור את הגשר ונראה בדיוק מה עושים עם זה. על מנים היום המערכת קומרת מבני כליכך ורכה משימות ובעיות, שטוב שיש עד מישור שיקל להסות שכן".

מנחם אלון היה מאז ומתמיד איש משפט, אם גם בדרך-כלל איש ותיאוריה ולא המעשה. מבין שופטי בית המשפט העליון הוא אחד מהנשיים המוחים בנורא מופסור מן המניין. לבר מאהרון ברק, הוא המוחיק בעבר ובהווה אקרים רבים וימי שהקשים למשפט העברי את רוב "חיוי המשפטיים". ספרו על המשפט העברי, בעל שלושה חרכים, יצא כבר במתודות רבות והוא "אורים וחומים" בנושא זה.

תחילת דרכו כמורה - במקורלס למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים בשנות תמישים. עד מוריה קיבל את חוג הלימודים ליירי והתמיה בו

החוק הפוליטי

A high-contrast, black and white photograph of a woman with long dark hair, looking down and holding a tube of Sensodyne toothpaste. The tube is prominently displayed in the foreground, showing the brand name 'SENSODYNE' and 'TOOTHPASTE'. The background is dark and textured.

סנסודין - (ל.י. מ.א.ק.ל.)

מה שגרש משומט טוב הוא שיה בעל משמעת עצמית וישר אינטלקטואלי לרן באובייקטיביות מיריבה בנושא שלפניה. אהרן אובייקטיביות מ"ר ית, כי לא קיים שופט שרואה במהות אחר. שופט הוא כשר דת וכל מי שאומר אחרת, או שהוא חמים, או – גרוע מזה – מעמיד פניו על האני

אף כי מנחם אלון נחשב לליברלי בתחום
שחרור עצירים עוינים והילוכים, האם יש לעתו
מקום לתכונה בין שוטטים שמרנים וחדות שמרנים
או אף ליברליזם?

ת"ד רב"ד נוא" - הוא ממכר באונדדדדד - "את

האשה שנתגיירה גיור פשוטי ושל הפנים רצו להסכים
בסוגיים "נתגיירה" אחרי "יהודה" - ג'ש, אני ויחיה
ליצור. אני הסכמתי וסופסופו וזוגות את התחיל
וכתובת שזה חזר חזר את התלכדתי היו כאלה שבעס
עלי זה אינו משפיע עלי. אני כתב את האמת, כפי

ואני נלחם בה ובדרך השם יש לך גם פירות אני מרגיש מאוד טוב אני רואה כוח מלחמה של ליבול גדול ואני חושב שהצלחתי בה.
מי שצומח להיות המשנה לגשיא בית המשפט העליון נמנה עם תומכי התפרמה במערכת השיטות הישנות.

דיסטו חזק עם 'סודת נבוכים', דיומן, אס אהא מורגס
משל אנגליא דרבה פסקי יורד שלט, אס אס דיע
האס נכתבה מי ישראלי, אלא אס אהא חכמה אל
חזק על הכנסת. אהי חוכס סאנהאן וספסיס,
אהארים על המערכת המשפטית, צריכס לתת אס
זרע על קמיוס על חזקתה בויטסורדי. כעניא
לענין לראות אהא נושא כעניא
רבותי-אחיהא: אהא אנהא רוצס שיעורדי שלט
אשאר על ישרוסי ישראלי. יוספ אהי ברנר תהייס
מורשת, תהמודד על חזקתה על רהבניס.
יוס - ככלל מי ממורדי עז זהא אל מכיריא אה
אורוסי על מי עקביא, אהא דרדס על רהבניס.
אהא אורס עוס אסור כ' וכך אהא דת' אהא אורס אהא
תהמודד עסס. זהא מ' פסלורדי אהי כעני - חוסר
חזקתה על רהבניס תהמודד.

ההלכה עצמה כוללת רכיבי צידה אלה:

**"חכמינו הורונו: 'חביב אדם שצויר בצלם'
(אבות, ג' יד [א]). ערך יסוד זה שבעולמה של
הדת הוא תוא חתומה. לב לבו של עקרון הדת**

ה"חן רשיתו כן" ומבטא יוחסיה ואישיה, כפי שיעלו בחורו המצוי כמנונו, יש בהם משום מיוחד למשפחה לעולמת של יחידות, לחלבוניות והנטיה לעברה. של האומה העברית ולייחולו על תורתו ונודניה הם מיוחד מחולל של ספרותו יסוד של מסר

אודים ומדד עם, למנוולת העצמאות של מדינת ישראל ולתשחיתות של חרמוקדסיות חנאורות בימינו, ובאים הם להעתיק למדינה העברית רעיונות ומעשים שהחזיקו בחג המקולקלים שבאומות הולמ" (ע"כ 2/84 ו-3/84) נימן ואד"נ יי"ר ולדוד הבחירות לכנסת ה"11).

י"ב. חסידיו ויבחרו גורילים על חוק סידורת המשפט כל היום כרע כלנין, והם באים לבטות הכרע הכמה מספר ידן. אלא ברעג אל דעה דלה כל הבניה המוסתת, אלא מדבר על הבניה העליונית והדבורית, אהנו יצרים מה בארץ אציה צעומה כל שיש שטחים כל הדברים האלה משתלבים הסטוריה העברית, זה המשך של תהיותם, וברעג אהנו תהיותיהן, זה הסדר, זאת ועוד. בתחום המשפט של מנכ בהבניה יכול להיות צידה המוסתת על ידי צדד ובעה לארצות השטח, כל ארץ שטחם סימטרי, משפט ערבי פספסדין, כל ארץ הבשל של מישור מה לנחום, נכמון, אחר צידד הלאה וליהוה על ידי פספסות אקסטרמליות, המשפט העברי, כמו כל פספסות אפסיות אלה, איננו שם שחקן, אלא שחקן בעיני עמיתו ירשם, אבל יש בו שם תחומן צדדי, שלוש אהנו אלה תשובות פספסדין, זו גדולתו וזוהל של המשפט העברי.

ובכן על מה הבעת דיווח?

מסקי והרין של יהושע הכהן בכו לא יענינו איש ויבוא מסקדין חרשים במקומם.

“אכל אילי אם ירלו בכרמי מסקדיהן לא רק את לורד אסקין והושטם והוא, אלא את ר' עקיבא ור' ישמעאל, את הרמב"ם והרשב"א, את הגורע ביהודה והגאון מוילנא, זה יבנס ל'עסק' של ההיסטוריה

בבואו למרש בחוקית של מדינת ישראל
מושגי יסוד כגון תום לב, שאמרים הוא
אויברסלי וחמ נחלתה של חשיבה ירכית
ומשמטית של כל מערכת משפט תרבותית, שומת
עליו לעיין בראש ובראשונה במשמעותם של
מושגים אלה לאור עקרונותיו של המשפט העברי

חלום. ואם במערכות המשפטיות של אומות העולם
כן הוא, בנדנדי ובוודאי שכן הוא בחוקית של
מדינת ישראל, שתחשבותה לעקרונות היסוד שבה
מצויה אף למצוא בראש ובראשונה במורשתה
הקדומה, שלא כתתה עינה ולא נט ליתח" (ע"א
148/77 דט ואח"כ יסודות בניה בע"מ).

י"אן מערכת משפטית יכולה להתמודד עמו
של ז'וזי נבדד. מן של מערכת המשפט וקט חזק
לנשמה. ויש שאין לשמח יחדיו; נשמה וחינוך
למערכת המשפט בדמותו ובצלמו של מורמו
נבדדו נשמה. שיסודו בסקור הכלל של עשיית
הישר והשוב. ויפירו חזק הוא אחד וחשובים

מדינת ישראל

מג האור השתגע, אמרים האר רופס, והכל בגלל צירובי. החורף לא ירד שלג ובעלי המלונות שעל מסגות החרים בגרמניה ובשווייץ כבר החליטו להוסיף תוחמי שלג לעונה הבאה, לא סומכים על השמיים. אם רק יצליחו להתגבר על גל המחאות של שומרי איכות הסביבה שמתנגדים להתעצבות בסדר הטבע, ורווקא בתחילת אפריל, כשכולם כבר חשבו שאפשר לכווץ את בגדי האביב, תחילת להיות קר כהוגן ופתיית שלג נערמו על המדינה.

בשכיל עיסקי האופנה, שיבושי מוגיאור כאלה הם אסון. מי בכלל מסוגלת לחשוב על רכישת שמלה כותנה או חליפת פשתן כשבחור כבוד ואין כל כוונה שהשמש תגיע לאיזור אפילו בקיץ. לפי מצב העניינים העכשווי, מנאבים עוד עונה גרווע, אפילו מדברים על מכירת מסימות של סוף העונה שתחילו עוד לפני באו המשי של הקיץ.

החורף שחור היה רווקא רקע מתאים ל"מינג מודה ווכה" - שבוע האופנה שהא ירד בינלאומי ממגזינים בעולם שנערך במינג בתחילת החורף. בגדי חורף '88 שהוצגו שם נראו טוב על רקע השמים האפורים שבחורף. השבוע התחיל ביום שישי, בצהריים באו כל הסיים והימות הקשורים לאופנה לארמון ה"דירורנס", ויש שם יפות אמיתיות, מסופחות כמו שרק נשים אירופיות יכולות להיראות, ולבושות בכל הצעקות האחרונות של האביב אפילו שבחורף השתולל חורף. גם פה רואים את כל הקיבוצים של האופנה, פרחי מעצבים כלבוש דוק, פריקים שלובשים מדים עם

● בתצוגת האופנה של המעצבים הגרמנים יושבת ליד נברת וקנה ורה. כבגר שכבר ראה כמה אביבים פנים לא מאופרות ושיער משוך לאחור בקוקו. היא מחזיקה בידה כמה עותקים של "M", משיבה אותו "לא", היא מחזיקת, כמי שרגילה לשאלת "אני בעלת הירחון והעורכת הראשית שלו. השקטתי בו מאו שהקמתי אותו לפני שתיים שלושה מליון מארק. עריין אני משקיעה אבל

השמיים כבר לא הגבול

אנח יהודית חנוך

אני לא רואנת, יודעת שההשקעה משתלמת". מגיין לגברת שלא גראת בדיוק במליונרית כל כך הרבה כסף גם מבלי שאשאל, היא מסבירה שלפני שנים הקימה ירחון לבגדי גברים, והייתה אותו עד שהיה להצלחה. עכשיו מכרה אותו, ובמליונים שקיבלה ותחילה מורש. "מה שעזר לי להחזיק בינתיים מעמד הוא הרבעון שאני מוציאה על אופנת משקפיים", היא מסבירה. "משקפיים היום הם קטע מאוד חשוב באופנה, המשתנה בכל כמה חודשים, בדיוק כמו הבגדים". גם הגברת הזו היא חלק ממערכת קידום המכירות של האופנה המקומית.

● "אסקדה" היא הכוכב הנוצץ של האופנה הגרמנית, יצרנית בגדים שבתוך כמה שנים הצליחה לצמוח ולהיפך לחברה המגלגלת מאות מליוני מארקים בשנה ומכרת בכל העולם. מותגם הבהיר של הבגדים מתוצרתה לא מרחיק נשים שאוהבות לקנות מערכת משלמת בלי לשבור את הראש מה הלך עם מה. עכשיו הם כבר מייצרים גם אבירים - נעליים, ארנקים, משקפים. במצבאי שבת נערכה באולם שבבנייני התערוכה תצוגת אופנת מחמאת של "אסקדה". על רקע אותיות בגובה שני מטרים הציגו עשרות רוגמניות את בגדי החורף הבא של החברה. צבעים עליזים בשילובים גועים, סריגים, משבצות, הדפסים - הכל הולך ביד בשלמות שכל אשה המתה רוצה לראות בארון שלה. כסוף התצוגה עלתה מרגשת ליי, בעלת "אסקדה" ומעצבת הבגדים, שורית שנישאה לגרמני, לקבל את פרס השנה

בבלומים, כמה רוגמאות לבגדי חורף עם לטי מה שרואה ב"מינג מודה ווכה". צבעים עליזים - אדום וירוק וכולל צי וכחוס וסגול - כל אחד לנוד ושנייטשלושה יתר. בקטע של המכמלת - משה משולשתי שליש מיני, שליש קימולית ושלש מכנסים. יש בגדים צמודים, אבל גם הרבה חזאיות רחבות ועמידות כד. בערב ושישים את ובחמיים ושספים את הגוף בשמלות רומנטיות מטאמח ותורח.

שניים סינים

שניפודים

משהו:

לא דע, חוסיין אומר: שלום תמורת שלום, ושלא תענו להוכיח לי החזות שטחים.

חופסים צוענים

היהודים היינו מיעוט גרף כמחמם. לא הולך קשה להיות רומנטיק וליברל כשרואים איך מגדלים ילדות כאלה ישת להיות נגבות. אולי תוך ניצול הליברלים.

בניל ארבע-עשרה וחמש-עשרה הן מפסיקות לגנוב. חלק מהן מוצאות את דמי הכיס שלהן בדרך שון יורעות. האחרות יולדות, זאו הן משוטטות ברחוב, תינוק צמוד לשר חשוף יד מושטת לחלונות המכוניות העצרות כרמזור.

כרוניקה רומאית לא ממון רצח יורק אש כן ארבעים וחמש בערנות צועניה בת שלוש-עשרה וחצי. הם נפגשו והכירו במיאצה נבונה. התפתח ביניהם רומאן. הרומאן לא היה תמים. לטענתו היא דרשה ממנו כסף תמורת אותם פינוקים מסוימים, ובכל פעם העלתה את הסכום, למי הוראות הוריה. בבית המשפט הוא טען שרצח אותה בגלל שכל-כך אהב אותה, שלא רצה שתחיה את הדיים המוערים לה.

צוענים אמיתיים. השמלות באמת צבעוניות, כמו אלה שהכנות אצלנו לבשו כשהתחפשו לצועניות בטורים.

האפרוחות נבנסות זו על זו לחצי המושב האחרון של אלפא רומיאו. בחצי המושב השני יושב שוטר. שתי התיירות נבנסות, נבוכות לחלוטין מהמאבק למכונית שנייה. הן אומרות לי, מתם כי אני עומר שם - "אן, נו" - ועכשיו הן כבר מרגישות אשמות לגמרי שהילדות הקטנות שרדו אותן.

נוסעים למסערה, לא לפני - וחבל שלא ראייתם בעיניכם כי איראנשר לתאר בכתב ראיון כזה - לא לפני שמכונית המשטרה עם הילדות הצועניות, נוסעת לכיוון אחר, והטע, מרביצה סיבוב הריקה על המקום באמצע הכביש, ונוסעת לכיוון הנכון.

שום ארץ באירופה לא מרשה חירות צוענית. כמו איטליה. איטליה היא ארץ שבה מי שמוכר חוק וסדר נחשד באי-שפיות זמנית.

אין לבתכן רומנטי מעשה נאה יותר מאשר לכתוב בערנה על חיי הצוענים. ואין לליברל קשיש מעשה נאצל יותר מאשר להגן על צועני אחד ביום. למה אני לא יטל לנצל קטע זה כדי להתנגד לליברליות ובהרחיקים כגוף אנו

מחונכ ברומא ראייתי אותן. ארבע ילדות, ננו עשר בערך, מלוכלכות ויפות מאוד, יושבות בשורה, שוענות על קיר בגיין רמאנס. מרן שוטרים מכוניות משטרה וגם שתי נשים, הייתה על פי מראן. תיכף ידעתי: חפסו צועניות.

הילדות הצועניות שודדות. רומא, בירת האימפריה טוביה-לב, קולטי כולם, מלאה מלחמים והתחבנות צוענים, ואין אחד שלא נגנב מעט אחד שחבנות ילדות כזו חלפה על פניו.

במקרה אחד מתוך מאה תופסים אותן. או הן מנבנות בשקט, אדישות, לאשר ייעשה בהן. ובאמת, מה ייעשה בהן? מה אפשר לעשות לילדה כזו עשר, מעוקה למרות שכבנות הלכלך, שוממה לימוד אחתה לעשות כדי לחיות.

כבר אני רואה את התיירות שנשרדו מחיבת לילדות. הילדות לא מתוירות חיד. השוטרים מתריבים, אנשים עוצרים. כולם, חוץ מהילדות הצועניות, נבוכים.

אחרי כמה זמן מחליטים לעשות משהו. נוסעים לתחנת המשטרה. ארבע הילדות

מודעה קטנה

למכירה דחוף
מלאי
אלבומי
ירושלים
עם צילומים
יפים של חיים
משותפים

לימודים

בזרר לחלוטין, ובזרר הקשה למדנו זאת, שאיראנשר לנו לשלוט על מיליון חצי ערבים. אם כן, הוויסטהית תראה שלא נשלט, כנראה, על מיליון חצי ערבים.

ולא אנטח החלטנו על תכנון הזה, ולא עלינו. חוצצית.

מאיר ציוני

פינת השלולית

מבצית לראשן, הסיכוי גורל מ-0.6. סיכוי די טוב יחסית לסכנות השלולית.

מראשן לצפודע, הסיכוי גורל מ-0.2. סיכוי קטן יותר קלוש, ואכן - לא כל ראשן זוכה אם כי מה זה כבר משנה - ראשן או צפודע?

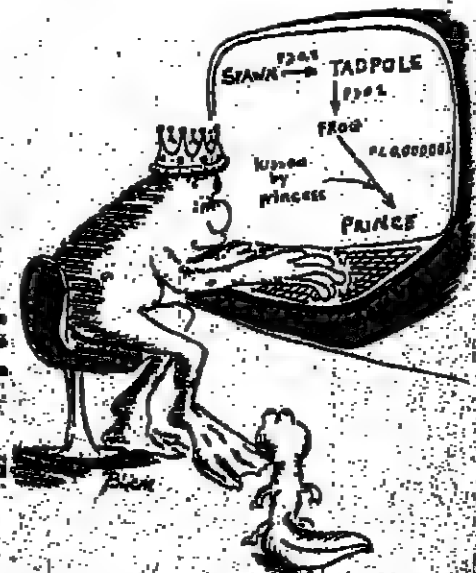
ועכשיו לעניין עצמו - הסיכוי שהצפודע יחפון לבסוף, תוך כרי תתערבות חיצונית נפלאה של נשיקת נסיכה הוא קטן מ-0.000,001.

זה מה שאומר המחשב. ברור וחד: סיכוי עלוב שבעלזבים, אבל אין צפודע לא מפסיק לבקש נשיקות, ומה שראלי פחות - אין נסיכה לא מפסיקה לנשק.

הי סכנו שהגיענו מיד בקרן כדורור "על תחמרת צפודעים לנסיכים מעסיק נראה רגש טובים רגל דף פירסום לתוכנת TADPOLE (ראשון), עם הדגמת תהליך חמרת תוך חקאית הסתברויות לכל מעבר חמרת, לעוקר ולשימוש בשולי השלולית."

נשמע מסובך קצת, מכתבו של הירד לא ראל. למכתב מצודף דף הסבר, ובראשו מה העניין אותו מסביר מה העניין תצויר המובא

זהו תוכנה לחישוב הסתברויות. הבח נסביר ה הסתברויות המועצות נצויר בשפת של

TADPOLE
by
TH Caradoc-Davies

זה טוב-זה
אסם

כטר

חדש

שניים סינים והטעם נפלא... שני הרטבים המעולים בסגנון סיני מסירות שימו אסם.

רוטב חמוץ מתוק בסגנון סיני - רוטב חדש, הכרחי במטבח הסיני. מצויץ לטיבול וקישוט חטיפים מסוגים ומאכלים סיניים כגון אנדולט ונתחוני עוף משוויים.

רוטב סויה בסגנון סיני - חבלין פיקנט המשפר ומבליט את טעמם הטיב של סלטים, נשר, מרק, אורז והפא' שניים סינים - צמד הרטבים בסגנון סיני שמקרב את האוכל הסיני אליך.

מאיר ציוני

הגב' מרת מרים
הגב' מרת מרים

הגב' מרת מרים

בזכותכם ישראל לובשת נקיון

לרגל ארועי שנת ה'40 למדינה
נערך במבצע נקיון ארצי בן 40 יום
המסתיים בימים אלו.
במסגרת המבצע מעלו אלפי מתנדבים
בכל רחבי הארץ,
אשר השקיעו מזמנם וממריצם
למען ישראל נקיה.
לכם המתנדבים העושים במלאכה,
שבזכותכם ישראל לובשת נקיון
תודה על פעילותכם הברורה.
אנו קוראים לכל מי שאיכפת לו
לתת יד, גם בעתיד,
לשמירה על נקיון ארצנו.

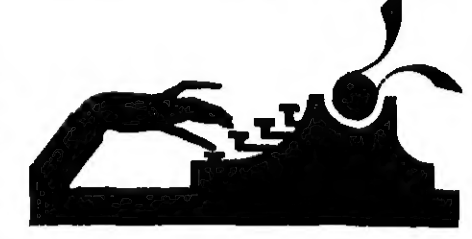

בחסות רעית נשיא המדינה הגב' אורה הרצוג.

תודה!

ממה המבצע.

חיים ואוהבים

גנובה

לפי שלושה חודשים נגנבה מכונית. לא חריגות, משום מה, ובאמת - לאתר חמ"ר שה ימים היא נמצאה ומאז ועד אתמול נהנית, בעצם, ב"מכונית גנובה".
המבצע מועד חידוש רישון הרכב ולא קבלתי בעתה את הרישום הדרוש, פניתי למשרד הרישוי, וקם - לאור דחור הבלייבמנע של שעה - קבלתי תשלום מחדר הפקידה הציצה בצג המסוף וקבעתי גיוון, המכונית שלך עדיין גנובה, ולכן לא נשלח לן הרישון לחידוש. המכונית שמצאתי אותה, שאני זו אי הישום בתעודת הזהות וברישון הרכב וכו'. לא ער דבר, צריך להביא אישור משטרה שהמכונית שלי מסור גוסין חוות לתחנת המשטרה. השעה 14.30, מנעשים, מי שמטפל ברכב גנוב עובד רק עד 14.30. למח גבירתי, חשאלתי את המפקח הכללי. הוציא מחר.

למחר מטרור גוסין מגיעה בצהרי היום - נמנעו מחפשי שלמדיהפסת. כאילו לפני "מחרתם". ריזים מסידיים ושרים בערבית ממרומי הסולמות. מניס סר על בגדי. מי שמטפל ברכב גנוב מצוי, מנוח, לוחך חדר ואומר לעצמו איזה בלגן. נרץ אני ריזיו מחר לן עכשיו. תבואי מחר. כך איאפשר לקטר.

אני מבינה עם כל הלב: אתם משרשים אותי וזה ה"חל"י. אני לא אבוא מחר. הוא מצויץ בי ומבין שני מחסות לכל מלה טוב. או תחבי לי עד שאסדר את החדר. לבסוף אני תשלול עליו ועודות לו איכשהו יסדר את החדר. האלמלא הוכרתי לעצמי שאני בתחנת השטרה - עוד הייתי מחזילה לגנב את האבק מן המלונות.

תפטר. עומדת תיקים נכנסת לחדר המבולגן ודואה אחי וישובת על מקומה. אילו מכט יכול היה לחדר. אני קמה ומישיממפל-ברכבינגוב שולף מן הארץ את חפשי שלי ומעניק לי תעודת ישרון נכון. את האמת באת לבאן בחמישי ליגאור וריחות על תפטר. רכב שלך, אבל השוטרת - זו שחיתה צייכה לעלות על כך מברק שיוציא אותך מן המקור - לא תפטר וזה.

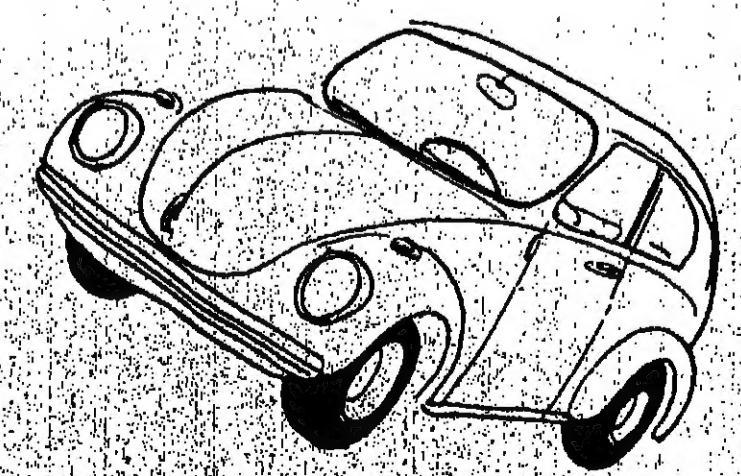
עכשיו אני נוכרת באותה שוטרת, לבושה אזרחית. היא באמת לא אשמה על ששכחה לטפל כהלכה במקרה שלי. ודרי כשהנעתי אליה בגשם שוטף ישבה בחדרה וקנה לבושה בחדר פולני עם לחיים לוחטות, ובכחה בכי תמרורים. השוטרת ישבה וניחמה אותה. "איזה אנשים, איזו מדינה, אמרה לי השוטרת, "לא תאמיני, אבל הוקנה המסכנה הזו גרה עם הבת שלה, ודוקה רעה כזו, שגנבה ממנה את כל ההסכנות שלה, איזה אלף שקל שהיא שמה בארנק, וחוצי מזה היא גם הרביצה לה. כן, הבת הרביצה לאמא הוקנה שלה".

אבל לבי תספירי ואת למישיממפל-ברכבינגוב. עכשיו "אם במקרה יעצור אותך - או תורא להם את התעודה שדרכך שלך לא גנוב", הוא אומר לי בקול לא של שוטר, "וזינתיים אשלה מברק שיוציא אותך מהמסוף של הגנבות. חוזרה שעות ל".
וזה עדיין לא הסוף. עכשיו אני צריכה לעבור טרטר גוסין: ללכת עוד פעם למשרד הרישוי. שעה בחור. קבלת טפסים, להעביר את המכונית טסט. אבל זה מה שרציתי. לא להיות אשמה שריזניה, משוחררת, עושה הכל בעצמה או תאכלי את זה.

באותו עניין: הרישון שאפשר לנהוג בשקט שלושה חודשים במכונית גנובה מרגם גריר למדי (תופשיית ארומה 1981) במקום הכי מאוכלס בישראל בשוטרי תנועה - הוא רעיון שאינו גותן לי מנות זו בודאי בשורה טובה לגנבי הרכב הפוקקים בקביעות את מגרש החנייה של הבניין שלנו.

להם אין חברות

כמה מן המכוניות שלי נשואות לחברי קומנדו 181 - אלה שעובדים בח"ל כעצמאים, ובשל חוקי מסיבהנסה "רצוי" כי ישנו בח"ל וזמן קצוב כדי לשלם כאן פחות מס. מירדשו המעשי של הסדר זה שנשותיהן, אפילו הן מצטרפות אליהם פעמיפעמיים בשנה, צריכות ביתר הימים ללמוד לתמרן את חיותן כמעט לבדן. כמה מהן נשואות לאנשים הנמצאים בשירות המולדת בחו"ל, והמכונה המשותף לכל החברות הללו הוא שהן עצמאיות למעלה ממה שמקובל לראות כמסיכה, ובמרבית המקרים גם נחשבות בעיני המסיכה הורה לנשים "נורדות ומסכנות".
"כמה זה מופשט", מגיבה אחת מנשות קומנדו 181, "מרדע אף אחד אינו מרדע על הצעל שלי, הבודד והמסכן, שצריך להסתדר בלי המשפחה".
על שאלה רטריות זו אין צורך להשיב. שהרי שפר חלקן של גבר ויחידני מגורל אשה ויחידנית, אף שאין לי עתה רצון להיכנס לזיוכא איראולוגי מעמיק מרדע זה כך, ולא אחרת. זה כך מפני שעריון לא השתחררו מרפואי חיים קורמים ומפוסכמות, וגם מפני שעריון אין אנו חוששות לעשות את שעולה על רוחנו מבלי להיות נתונות לביקורת החברה.
אבל "מען יא מרדע", וזו הברידות של קבוצת נשות קומנדו 181 ודומותיהן, שהיא קבוצה מנוססת ומוגנת ובעלת ערך כלכלי שאין לו לולל בו - נולדה מין תחושת מלידיות והושטתיה.

בארה"ב מורגלות הנשים לכנות ואת "נטיוורק" network, רשת טווייה של עזרה הדדית המתבטאת לפעמים במסירת מידע ומסייע לקבלת משרה חדשה, או במסירת המשרה עצמה למי שחברה ב"נטיוורק" הנ"ל.
כשחיותי קשה לפני וזמן מה עם קבוצת חברות המשתייכות לקומנדו 181 וזן ציחקוקי על עצמן גוסת, זה, אנו הנשים המסכנות והבודדות, והגברים שלנו אינם מסכנים ובודדים... - אמרה מישהי: אבל לנו יש משהו שאין להם. להם אין חברות.
זהו אומר הכל.

בוכים ומפריעים

קטט שעשוי להיות מעשי לגבי כמה נשים המתלבטות כיצד להשיב בגדיהן ורישומיהן על השאלה: האם אני יכולה להביא אליך את הילד/התינוק הוא לא מפריע. ילד טוב כזה.
נתחיל מכך שאין תינוק: ילד ש"אינו מפריע" למבוגרים המתכנסים יחד לקפה / קבלתפנים לכבוד חברה שהגיעה לביקור מחו"ל / סעודה ערב קטנה / אגלי, מכל מקום, הם תמיד רזו בוכים. וכאשר הם לא בוכים, הם משתעממים ומצייקים - ובצדק. אבל אני מניחה שאף אחת אינה רוצה להיראות כמכשפה שונאת ילדים, ולכן אני מציעה את כללי האתיקה הבאים: כשמתלפנים להחנין את בניההוג אומרים להם - רוציני מלפונות. "האם תוכלו להשיג ביביסיטר לשישי בערב ולבוא לאכול איתנו ארוחת ערב? אם לא - או בפעם אחרת". וכך נותנים למי שמעביר לק להבין שהתינוק אינו מזחלק.

שאלה אחרת בהחלטות התנהגות: "כאשר בעלי ואני מביאים את הילדים שלו אל בית האמא שלהם, היא תמיד מומינה אותנו לעלות אליה כדי לומר שלום לקרוב משפחה שלה או לירידים משותפים הנמצאים שם. האם אני צורקת כשאני מתנגדת להיארך לכך במכונית?"
בטח שאת צורקת, מסכנה שלי, אשה מססר שתיים. אין זה צורק להשאיר אותך כך במכונית. אם אשחזלשעבר של בעלך תעשה זאת שנית, עליך להבהיר לו כי עליו להחליט על אחת מן השתיים: לסיב לעלות, או לקחת אותך איתו.

ועוד שאלה בולטת בגיריותה: "הבחי' התגרשה לאור 25 שנות נישואים, וזמן קצר לאחר הגירוש - בעלרלשעבר נפטר. והאם מן הראוי שהיא תכבה עצמה אלמנה?"
לא. למרות שבחברה שלנו עדיין הרבה יותר נוח וקל להיות אלמנה מאשר גרושה. חברהך אינה אלמנה אלא גרושה. אילו חיכתה קצת... אבל אשה היא אלמנה רק כאשר רחוקה נשואה לבעלה ביום בו נפטר.

וזו השאלה האחרונה להיום. יותר איני מוכנה להיות בתפקיד נוחתה העצות: "הילד של חשכנים משתמש במלים גסות כאשר הוא בא אלינו לשחק עם בחי בת העשר. מאחר שאני לא האמא שלו, ואיני נחלתו להעיר לאחרים על התנהגותם - מה עלי לעשות?"
יש לך מלאה הזכות להעיר לו, וגם להסביר לכתך מרדע איננו רוצה שתחזק אותו. אם את עשורה כתינוך, אילו וקעה במיוחד לאמו של הילד הזה - עשי זאת בעדינות יותר. למח להסביר ששנה טובה.

השבוע של השור

בני השבוע הנזכר זה גם הרומנטים מבני השור, אהבה יחד רבים ועריגים ויודעים לנמק את הקושי שלהם הוא עצם ההתקשות. לוקח להם זמן עד שהם מתרגלים לנושא אהבתם. הם עצלים במידה או שלא ישיעו מאמץ מרובה בהתקשה. אך ישנה תשוקה – הם צריכים נאנמים, ככל בני השור. כשישנו הוא המייחז שטרות וקוועוים בהיחם יאשיים. כל מה שפועל נקשט ובשלחות החיים ור שדנא עליהם. הם אינם הרפתקנים ושונאים ילדים.

תחומי העיסוק והדלמים אותם – אלה הקשורים יופי אמצות ואסתטיקה. כמה דוגמאות: תכנון פנים, נינו, מסחר בריהוט (גם עתיק) וסחר ביהלומים מכשיטים.

A black and white line drawing of a bull standing on a grassy field. The bull is facing right, looking down at the ground. It has a thick, muscular body, a long neck, and a small horn. The ground is depicted with a dense, stippled texture. The background is plain white.

כני השבוע הנוכחי ככלו מנתח ודורש על סוג
מלוט ועברו מהמכשיר דרטיסטיים ברובם השנים
האחרות, ומפניו שיש דרכים בהרבה בכל ובאב
כל השנה על ששתותיהם משפעת אלה ידעלים סוף
כל הנהיג את עצמם, כל אבילות ויכעבים
בתחת הכסא צפר יפשו לעומת משהעב
אם כי הנהיגו ששטותיו סין אונסות לנחמם.
בחדשים אלה עליהם להיותה סכריות ומאיישים
סמרים שנים לחיו על סכריותו. הם כהניים אישיים
שמשטר על דיסקריותו. חורשי הקץ והמזוי
עליהם להיותה שנים על כל הקסור-לברואל, סוף
ממלך הדיקטטור בתחת.

[illegible]

דליה מזורי

תחזית לשבוע שבין 22 ל-28 באפריל

[illegible][illegible]

גדי 22 (במספר 19 ביוני)
 22) האמורא ארץ ארץ מלכות ויבנה חשית
 האשיות, ועליו מלך שמואל ד'
 שות, האשיות בלחם האשיות, האשיות
 הדמיונות בלחם האשיות, האשיות בל'
 בל לחם האשיות, האשיות בל'
עלה (במספר 19 באפריל)
 22) האמורא ארץ ארץ מלכות ויבנה חשית
 האשיות, ועליו מלך שמואל ד'
 שות, האשיות בלחם האשיות, האשיות
 הדמיונות בלחם האשיות, האשיות בל'
 בל לחם האשיות, האשיות בל'

הנער עם הכדור

ובכל "לכידור" שהביא אותו היתה גם משמעות פשוטה: הוריו היו בעלי מפעל יחי משוגש ובימים שבו שוכנתו היו סופרים ארזי שלהם המצטרפים בקושי לירות, היו מחלקים אות כבתים המשותפים, אם היו המדרגות בדו

הם יבנה אגורות לרמי הכים
החפוצים שלהם, החפוצים כיסו
שקט מרמי כיס שהוריו נתנו
החבון.

רמי הכים היו,
בניסח שיכול באמצעותו
לדירם. שלב מאוחר יותר
היה נדר ללכת ירידים. זה
היה כנראה כל אימת שהיו

למסעדת בררר הנצח
אז את המצוינות ממשיך
כדי להעלות מחזק את
זיכרו הרע לא הרשק
שילם עבור כולם זה הן
של שיהיה טוב מאלי
אז משל כאשר ארצים
כפי שאמר לגינה
אפילו לחות את הערצה
ית של הבוסתן דלכס
את הארצות ילדית שאתה
להעריך מחות שנינות
בהן משל ומצוצה חפון
תן מאלי ממח לוק

מורטנז למעשים, רכשו
 זו דירת גג ספרית. ספריה
 ומפזיר בכל שנה במעט בארות טבעי, והנה
 של הרשקו לחור הלימודים של החברה אין
 זהו חור מאין לשון אח. ספר חור ביה
 כשרשקו יוצא במסכת חוריה ומקלמא
 מביא יחבוב של מסיים על האס, עומת
 לחם זה יחבוב, מלי כל ספר רותח ומה
 לל אינו מסיים ומן הלימודים, אבל, מסיים
 א ספר ארז במסכת מפורדת ומכר חור
 ק מוכרזו מורטנז.

ימים את ירידת הסטורנטים בכבוש לעורר
 בלב בחד לאת רק עם דוגמיות והצד כאלה
 העזרה רשמית של זכיה בתואר מלכת יופי
 עד סגירת מלכת יופי אהב לזמנים כאשר
 התמסרות היקפה חלופות על זרועו יש לו

וזה הוא כל התבונן אפילו לחזיק עצמו, רק ביקש לשמור תשומת לב הכבוד שרט את שקטתו. עשוי אף פוטק בחיבורים עם התחבוסות הענקיות, משרד לשיטות כל משרד רשמי, גבוה, הכבוד שרט את ראשו וישיבה קלה הסרת שיחובות. אבל הרשקו וידע לשמור גמנות כל מצע הרבייה כל חלשים. התחבוסות מסתירות חמדי משהו, ולכן, כל אדם שמבנה נצטו מתקשש בה הרשקו אפילו אל חלם לחזר חלל.

כשהגיע לראשונה אל המגרש השכונתי, מנסה
לשחק חלק במשחקי הילדים, נשא איתו כדורגל מעור
ד. כדורגל משובח כזה לא ראו נערי השכונה מימיהם.
הוא, כבוד של ממש, כמורה רואים רק במשחקי
אליטה.

[illegible]

השקד רצה לדחות צבר. שבמנו, נמך. בעל פנים
מחמת. שיער שכבר בתחילת שנות ה-20 לחייו החל
לשקד נא, בחשד ההומור המפחית שלו אמר "הבעיה
אלה נא, כלומר שברח ממני, אלא איך אנשים יתייחסו
דעתו לראש שלא מנסה לאסוף לשמור על שיער
אחר, אצבעות קצרות מנומנות, מנומנות.

[illegible]

עשתה זאת ברשעות. הטיחה בפניו את הכסף שבו רכש לה תכשיטים. את העלבון שהיתה חייבת להתבוות כאשר סבלה את הופעותיה יצמו. הטיחה במניו ברשעות כשהיא מנפצת את הצלחת כאקורד

יום צורם למי ששגרה לנצח, טורקת את הדלת
חריה בועם.
אווט לילה, לאחר שפרש כל הדיירים, חיסם
בצבא שטח שהוא מחזיק בו ברישון, אקרה שהוא
האמין בו שמגנרת קליעה לנצרה כרי לשפר את
דמיט המצאן שלו. את שחיתותו תבדיל את יכול
לשחור איש. אבל הצלח האומן נחריה שטח
עניניו בגורל של ראש מחוז של ערש, מנסמסר.
איש את קצת מרחוק. את קצת מרחוק. את קצת מרחוק.
החשבת עניקה בתוכות שהוא חלמי, לכל מנרש

יפה אתה את הכרוב...

51. **አገልግሎት**

كتاب من الأصول

מנחם אלון

(המשך מעמוד 42)

את סמכויות הבג"ץ וערעורים ברשות בלבד. עם זאת, הוא עד לבקשת האישיות הקשות העלולות להתערר ממבצע "איוור" ערכאות סכנה: "משוט שכיום יש שוטפים שלום ויש שוטפים מהוירים, ובצדק, אדם שהקריש שנים עד שהוא נעשה שוטף מחויי ולפתע אומרים לו 'איוור' אתה מהיום שוטף ערכאות ראשונה - זה לא פשוט מבחינה אישית, ולרעתי בזה צריך להתחשב. יש צורך בהכנה ובחקיקה מעבר לקראת המעשה הנכספת."

השופט אלון רואה לנגד עיניו את הדגם האמריקני: אם חרפה שבה אנו מברכים בתחומים, הרי בכלל לא יהיה עוד צורך ב-12 שופטים בבית המשפט העליון, "די יהיה בשבועה, דרך משל, כי המערכת הגדולה של הערעורים תהיה מעלינו, ואז אפשר להרחיק לבית הדין שבו יתנהגו, ואני יכול לתאר לי מצב שיהיו שבעה שופטים בעליון וישבוב כולם כמו בארה"ב (כולומר בדרכים אחר של כל בית המשפט - ג.ש.). לרעתי זה המצב הנורא ביותר, כי היום יש הרבה שופטים של שלושה, ובעומס הזה שאצלו היום, אתה חושב שלי קל לקרוא את כל מה שמתפרסם אפילו אצלנו זה קשה, וזה לא טוב, אמנם, בדרך כלל יש קשר בינינו, אבל המצב האידאלי הוא כמו בארה"ב - כל השופטים בדרכים של כל נושא בכל זאת, יש רק תשעה שופטים במדינה של כמה מאות מיליונים בני אדם."

האם לדברי הדין יש חלק בעומס על בתי המשפט?
במידת מסוימת כן, סבור השופט אלון. "אני לא כל כך נלהב לפרוצדורות או הרי בלי פרוצדורה אי אפשר. זה דרש ליציבות המשפטית ולחוקיותה, אבל לפעמים כשאני מקבל חוק שמתגלגל שנים מלמטה עד למעלה... גרמה לי שאפשר היה פשוט להחיש תביעה ותשובה, במקום לקצר, לעצים מארכים ללא הבחלה. יש לי דושים שמשה לא כשורה, שצריך זה משנה מהפכה."

פעם כאלו לשעיר העזי והביאו את חזיתן, זה נגמר חוד מספר שעות. במרא נאמר כי "דיני נפשות פותחים באותו יום ומתחילים לטעון באותו יום" אם באים לטעון את התביעה, אם זה נקבע, אחר לגמרי באותו יום. הסיבה היא כדי שתחשבו, שלא תהיה, הרי אתה חלק לחייב את משה. לכן אומר לקיים דין ערבי שנת וכערב יום טוב, כי אם תהיה נטייה לדרוש אותו, ואז צריך לחיל את הדין ולמחרת זה שבת ואחרי לא יכול לשבת בשבת ולחכות עד יום ראשון, זה כבר עיגולי ויין, והיום יום זה לא יום, שנה זה לא שנה, מענים ומחכים שנים על גבי שנים, אתה מיואש, פשוט מיואש."

האם יש להשקפתו זו קשר לאשטורית והקפדה של חוק?
בגרסה זו אינו מאמין בנוסיו "אם להיות מעשי אינני חושב שאנחנו נוכל להתארגן לקבלת חוקה בעתיד הקרוב, והציגו אצלנו כל כך גדול ולצדדי חלק ובכלל, בזמן התאווה בכל המנהגות, ואני לא רואה אין יתאווה נכלל על חוקה אינני חושב שזאת הבעיה הבערית, שעומדת עכשיו על סדר היום, לעת עתה הבג"ץ פועל מצויין בתחום זכויות האדם."

כלא חוקה, כיצד תרחיב את התחום בין הפוליטיקה לבין בית המשפט ותבנה לבדוק בתחום זה מרחב אלוך שהוא ברע מיעוט כשמתן - כפי שהיה בית המשפט העליון עד לפני מספר שנים של שנים - שאינו שש לערב את הבג"ץ בניגודים שבידו ותרשות הממשלה, ועם שהוא מוכיח כי היה בעד, וסגרתו של וליאם נקט לצרפת - גם לפי המשפט העליון - הרי לא הסכים לכן שלחתי בבית המשפט העליון ויהיו מעמד בבית המשפט בגושא הזה חסר, עתה לא עתה, יכולים חייבים להביא את אמן כמכנה, אבל מה דאג והתגברו על נקשה "נדע שבו אתה מוחל, במקום, על שאלה המעמד בבית המשפט, אתה מוחל את זריאת האות לא ורע איווא חסר, בתחום זה אין הוא לכויל כלל, כפי שהוא מרחב בעצמה אפילו לכויל את הפרדת השירות, ולחיותה

חברים

(המשך מעמוד 15)

מאפשרות הסתככות בחילוקי דעות פוליטיים. אין ספק שאחת היתריות המיוחדות במין שנותנה אלוך בשנים האחרונות הייתה הקמת הקמפניה למשפט עברי בפקולטה למשפטים של אוניברסיטת גיור, אתה הוקדשות בארצות הברית, הוא מספר על כך:

"הקמתי שם קתדרה וכן ספרייה ובה כבר למעלה מ-600 ספרים במשפט עברי. מי יזמן גורם, מלדלי התרומם לחינוך יהודי ולמדינת ישראל, תרם את הכסף, מר שנה אני גוסס לשם לתת רצאות פומביות אחת או שתיים. חברים וחוקרים מקומיים מקיימים קורסים סדירים במשפט עברי. בינתיים כבר הקימו בזכות זה, ובזכותו של מר גרס, קתדרה למשפט עברי גם בפנסילבניה, בהארווארד סיכמו בימים אלה הקמת קתדרה למשפט עברי, וגם במכללת קולומביה, זה נמצא בריון, בארה"ב יש היום והתפתחות עצומה בתחום הזה, ממש צאנו, על יכולתו לנסע כל חודש לאיזה שהוא מקום, להרצות ולשמע ולארגן... ואני כמובן מוגבל, אני אמרתי להם 'דבתי', אנחנו מציון תצא תורה, אבל אתם צריכים לגדל חוקרים משל עצמכם... באוניברסיטת גיור וקתדרה הוחלטו בהינכוח של חוקרים באלה."

ואין זו המדינה, כיצד הוא נראה לשופט אלון במלאת לה ארבעים?
"אני ציוני שרף ואופטימיסט מושבע, ואני רואה במדינה כלייך הרבה חיוב וכליך הרבה צידה בדיסטוריה העברית, שבכלל השאלה האת לא קיימת בשבילי, לא שאני מבטל אותה. צריך לעמוד על משמרה של נורמות ושל ערכים ושל שורשים יהודיים, כל כך מזה התרגלנו לעובדה שיש לנו עצמאות עצמית, ואולי זה טוב ככה, אני הייתי ילד בגרמניה, אני זוכר מה זה לרוץ ממקום למקום, העברתי שיש לי הבית שלי... כל שנה אני גוסס לחץ לארץ להרצות ואני חוזר הביתה, זו הרגשה נפלאה של בית, חום ומשפחה, ויש צידה גדולה בארץ בכל התחומים, מעלה לא למדור כל כך הרבה תורה בעולם ובארץ ישראל נמי שלומרים היום במדינת ישראל, ישיבות, תלמידים, חכמים, רבנים והרצאות, מרכז רוחני זה קיים רק בזכות העצמאות והמדינה."

ובחי והחינוך?
"עכשיו יש בעיות, אני מסכים, הציפיות שלי היו שיהיה שולח דורי, שוטף יהודי, שאחרי חופשי ולא אמרתי למחר ולא להסתכל פה ולא להסתכל שם ושתהיה צידה יהודית, כל זה יש, יש בעיות של תרבותית המתה יש בעיות של חוקי מוסר של המערב, כיחדי מאמין אני סבור, שאולי חיי יותר שמונים על שורשים יהודיים, היה יותר טוב, הייתי הרבה יותר שמו. יש תרבות מערבית שבה רצויה אבל יש יותר מדי השפעה של תרבות מערבית קולקט, זה ממדיד ייש גם תושפת המורה ומדאגה של מריבות פמיניות בלתי מוסגרות, מאוד לא נוח שלא סימנו את החלק הפוליטי, שער אין לנו ששק במדינה ואין לנו שלום, זה קשה, אבל מה בכל זאת זה 40 שנה של עצמאות לעומת 2000 שנות גלות. צריך סבלנות, לדעתי המדינה מילאה את הציפיות היסודיות שהיו לנו."

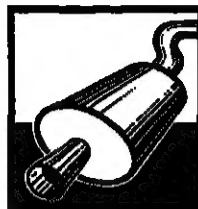
יש דברים שחיי ואינם ואני מאוד מאוהב מהפכה אליהם, למשל ערכים שהיו לפני קום המדינה, של תנועה וחלוציות, שהולכים עם תאקו ואין רדיפה אחרי למו ואחרי כמי אחרי מתחרה, כיום זה חסר. בתקופה הזאת גם הפתח התלמידותי היה פתוח, אני, כמורה וישיבה, הייתי מלא הערצה לקיבוצניקים, חילוניים, אנשי עמל, וצידה, גם היום אני רואה בחנוכה הקיבוצית עוד חברתי חשוב, אבל שוב אין שחקים את המדינה יחד עם אנשי תנועת המחתרות, היו לנו רגשי נחיתות מפני גדולתם הערכית של האנשים האלה, למרות שרעתי שום לא דרתיים היום המצב השתנה, כמובן, חלום אין לך הדר של אותם אנשי-עמל, התעללים, הטייתם, אבל כל זה איננו פוגע בציונות היסודית, אני מאוד אופטימיסט, ואני עדיין רואה את הכל בעיניים שלי צידה."

עמוס לבב
במלאת לה ארבעים, כיצד הוא נראה לשופט אלון במלאת לה ארבעים?
"אני ציוני שרף ואופטימיסט מושבע, ואני רואה במדינה כלייך הרבה חיוב וכליך הרבה צידה בדיסטוריה העברית, שבכלל השאלה האת לא קיימת בשבילי, לא שאני מבטל אותה. צריך לעמוד על משמרה של נורמות ושל ערכים ושל שורשים יהודיים, כל כך מזה התרגלנו לעובדה שיש לנו עצמאות עצמית, ואולי זה טוב ככה, אני הייתי ילד בגרמניה, אני זוכר מה זה לרוץ ממקום למקום, העברתי שיש לי הבית שלי... כל שנה אני גוסס לחץ לארץ להרצות ואני חוזר הביתה, זו הרגשה נפלאה של בית, חום ומשפחה, ויש צידה גדולה בארץ בכל התחומים, מעלה לא למדור כל כך הרבה תורה בעולם ובארץ ישראל נמי שלומרים היום במדינת ישראל, ישיבות, תלמידים, חכמים, רבנים והרצאות, מרכז רוחני זה קיים רק בזכות העצמאות והמדינה."

ובחי והחינוך?
"עכשיו יש בעיות, אני מסכים, הציפיות שלי היו שיהיה שולח דורי, שוטף יהודי, שאחרי חופשי ולא אמרתי למחר ולא להסתכל פה ולא להסתכל שם ושתהיה צידה יהודית, כל זה יש, יש בעיות של תרבותית המתה יש בעיות של חוקי מוסר של המערב, כיחדי מאמין אני סבור, שאולי חיי יותר שמונים על שורשים יהודיים, היה יותר טוב, הייתי הרבה יותר שמו. יש תרבות מערבית שבה רצויה אבל יש יותר מדי השפעה של תרבות מערבית קולקט, זה ממדיד ייש גם תושפת המורה ומדאגה של מריבות פמיניות בלתי מוסגרות, מאוד לא נוח שלא סימנו את החלק הפוליטי, שער אין לנו ששק במדינה ואין לנו שלום, זה קשה, אבל מה בכל זאת זה 40 שנה של עצמאות לעומת 2000 שנות גלות. צריך סבלנות, לדעתי המדינה מילאה את הציפיות היסודיות שהיו לנו."

יש דברים שחיי ואינם ואני מאוד מאוהב מהפכה אליהם, למשל ערכים שהיו לפני קום המדינה, של תנועה וחלוציות, שהולכים עם תאקו ואין רדיפה אחרי למו ואחרי כמי אחרי מתחרה, כיום זה חסר. בתקופה הזאת גם הפתח התלמידותי היה פתוח, אני, כמורה וישיבה, הייתי מלא הערצה לקיבוצניקים, חילוניים, אנשי עמל, וצידה, גם היום אני רואה בחנוכה הקיבוצית עוד חברתי חשוב, אבל שוב אין שחקים את המדינה יחד עם אנשי תנועת המחתרות, היו לנו רגשי נחיתות מפני גדולתם הערכית של האנשים האלה, למרות שרעתי שום לא דרתיים היום המצב השתנה, כמובן, חלום אין לך הדר של אותם אנשי-עמל, התעללים, הטייתם, אבל כל זה איננו פוגע בציונות היסודית, אני מאוד אופטימיסט, ואני עדיין רואה את הכל בעיניים שלי צידה."

סופר אגוז - לאביב נקי יותר.

סופר אגוז

סופר אגוז
40 שנות פעילות

מברכת את כל לקוחותיה
לרגל שנת ה-40 למדינה

- 15% הנחה במוסכי רשת סופר אגוז עד 15.6.88
- בדיקה חינם
- לקוחות הבטחון - תנאי תשלום מיוחדים

סופר אגוז רשת להרכבת אגוזים מיסוד של מפעל א.ב.פ., המפעל הוותיק ביותר בארץ לייצור אגוזים (משנת 1948). הרשת מספקת אגוזים לכל מוסכי הארץ, וכן עוסקת ביבוא אגוזים מארה"ב ואירופה. החברה מעסיקה כ-40 איש המייצרים עשרות דוגמאות של אגוזים.

א.ב.פ. עומד בתקן של מכו התקנים הישראלי. אגוזי האמאריך את שנות האגוז ואת חוסנו.

תל אביב - דרך השלום 10, טלפון: 03-332482
ראשון לציון - א. תעשית שן (לד מצות ראשון) טלפון: 03-948587, 03-9644588
רחובות - א. תעשית עי מוסר פיזו, טלפון: 08-461554
יהוד - צומת מלון איח (עצמאות 1), טלפון: 03-362782
פתח תקוה - דוד מרכוס 14, א. תעשית בעלה, טלפון: 03-917382

הטרוד

בעריכת בוימין וחניה

"מעולה, נחרץ בהבעת הבטחון שהמערב מסוגל לגבור על הטרוד"

בקשו בחנויות ובספריות "מעו"ב"
הנאיב, דרך ג' 72 א'
חיפה בן יהודה 29
באר שבע, קל"ט 90

ספרים מביית טוב

ספרים מעריב

40 שנה למדינה
הקרנות העצמאיות ופלישת צבאות ערב

רמת-גן - בנקרות צלופן

ביתאזה בית מעוקלד שוקים הינדים

דגלי הקט

מרים חרותי
מנצח חסר דני, רני, ואיל

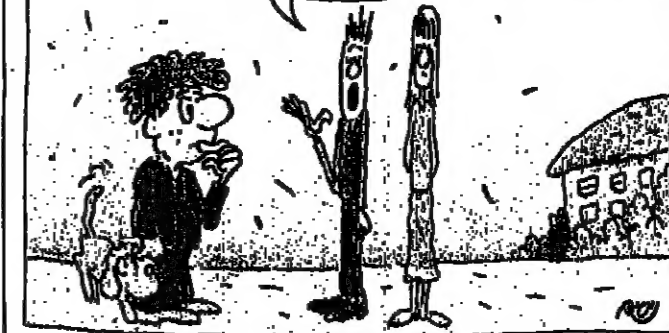
קוראים

ילדתי ואני כבדי חג
ידן: גרשון ברגסון
צאצא חגית - קרמא

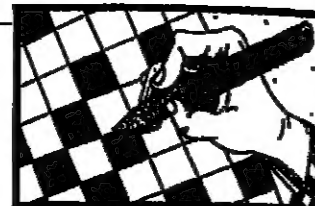
הם בחול ולכן משום כמו הדול שלון.
 פס בחול למעלה, פס בחול למטה
 באמצע לא מן דוד. באמצע תהיה חרבה
 טוברים וצוירים לילדים בני עד
 שיים.

[illegible]

חזרנו מפיקניק בכנרת ואל'תשאל
אי'זו צפיפות היתה שם

רמות שיף

לשתעשעים

[illegible]

חתום סקרינן 2. חשדן בזה חזק
 סקרינן 3. ירית של רובות 4. מקום
 חשדן 5. חשדן 6. חשדן
 חשדן 7. חשדן 8. חשדן
 חשדן 9. חשדן 10. חשדן
 חשדן 11. חשדן 12. חשדן
 חשדן 13. חשדן 14. חשדן
 חשדן 15. חשדן 16. חשדן
 חשדן 17. חשדן 18. חשדן
 חשדן 19. חשדן 20. חשדן
 חשדן 21. חשדן 22. חשדן
 חשדן 23. חשדן 24. חשדן
 חשדן 25. חשדן 26. חשדן
 חשדן 27. חשדן 28. חשדן
 חשדן 29. חשדן 30. חשדן
 חשדן 31. חשדן 32. חשדן
 חשדן 33. חשדן 34. חשדן
 חשדן 35. חשדן 36. חשדן
 חשדן 37. חשדן 38. חשדן
 חשדן 39. חשדן 40. חשדן
 חשדן 41. חשדן 42. חשדן
 חשדן 43. חשדן 44. חשדן
 חשדן 45. חשדן 46. חשדן
 חשדן 47. חשדן 48. חשדן
 חשדן 49. חשדן 50. חשדן
 חשדן 51. חשדן 52. חשדן
 חשדן 53. חשדן 54. חשדן
 חשדן 55. חשדן 56. חשדן
 חשדן 57. חשדן 58. חשדן
 חשדן 59. חשדן 60. חשדן
 חשדן 61. חשדן 62. חשדן
 חשדן 63. חשדן 64. חשדן
 חשדן 65. חשדן 66. חשדן
 חשדן 67. חשדן 68. חשדן
 חשדן 69. חשדן 70. חשדן
 חשדן 71. חשדן 72. חשדן
 חשדן 73. חשדן 74. חשדן
 חשדן 75. חשדן 76. חשדן
 חשדן 77. חשדן 78. חשדן
 חשדן 79. חשדן 80. חשדן
 חשדן 81. חשדן 82. חשדן
 חשדן 83. חשדן 84. חשדן
 חשדן 85. חשדן 86. חשדן
 חשדן 87. חשדן 88. חשדן
 חשדן 89. חשדן 90. חשדן
 חשדן 91. חשדן 92. חשדן
 חשדן 93. חשדן 94. חשדן
 חשדן 95. חשדן 96. חשדן
 חשדן 97. חשדן 98. חשדן
 חשדן 99. חשדן 100. חשדן

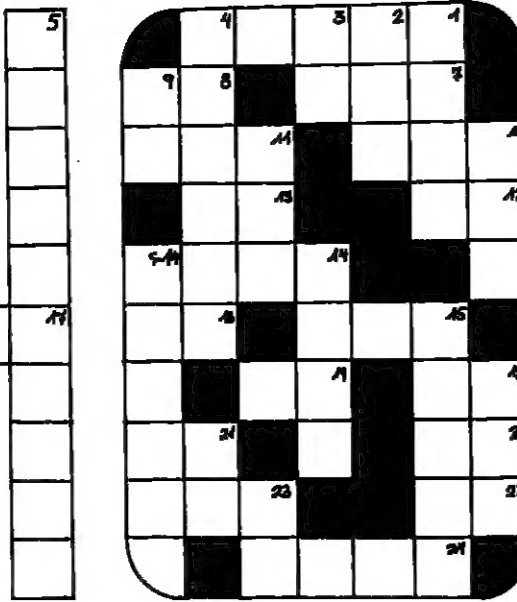

איזה צחוק

י ששקם צוחקים פתחו את פיהם
ידחות אם יש לכם ציון קדישה
יחמות, אל תתעצלו - בקבו על דף
יחולו חכמים למשפחה, בקבו את
יחולו שלכם "מערב לילדים" -
יחולו, אל תביע, לקדור אתה

איזה סוף שָׁמַח
 שובנויות מה סוף הספר שהמורה
 נהל לם בבית, מצב או שמו?
 נסח ששמו שמהו גל-ך
 הספר הששם הניע לסופו..."

יום קדשה
 ונברכה שני קנה היום
 "התעשרו"
 "קשה קשה מאוד"
 "קשה קיו בדיעות"
 "לא קנה לי נדרה קשה - לטובות
 של שנים למסור חלומות"

מחל - מן המלחמה למלחמת העולם

בין השמינים יום למועד כיס

5

הזכויות במסגרת בתגולת מערבי לילדים
11.3.00 מיליון
חשבון איתות: שחקן וסודר, קצין אגודת
 סניק (מסודר) 15100 : זכה בסמך כבאי.
חשבון מאכלים ומסעדות: אפרת לרנסיין,
 קצין קלור, * אסודר : זכה בספר בלון ועב
 לספר קר.
מכלול ריוח: רח. בירנרץ 15 : רמת אביב
 6107 : זכה בספר בלון ועב לספר קר.
הכלל חשבוש: איתמר הראז, 13 רוח
 ובחיים 53600 : זכה בספר בלון ועב לספר
 קר.

תְּשׁוּבָה לְיוֹם הָעֲצֵמָאוֹת מִיָּמֵינוּ

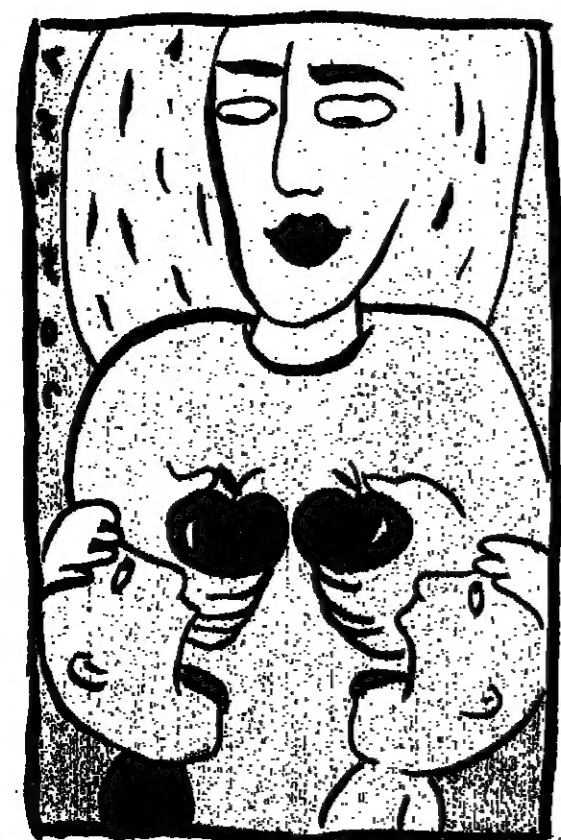
הָכִי בִּיָּה לַצֵּלָת לְקוּלֹתָ עִם אֲמָא.
הָאָה תַּחֲמִיד יוֹתֵר מִן כֻּלָּל כִּשְׁאוֹ
לְקוֹשִׁיּוֹת עוֹד מִיָּה, מִיָּה אֵל שֶׁל
קוּלֹת לֹא מִן יוֹתֵר מִדֵּי.
וְכָד צִדְדָה תִּרְדֵּה בְּאוֹתוֹ. הָאָה תַּחֲמִיל
לְדוֹ: "שִׁמְשֹׁם בֶּל כִּקֵּה בִּלְבָב בִּקְנוֹתָ
אֲתָם: לְדִים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים בְּדוֹל".
אֲתָם יוֹדְעִים מִלֵּב מִקְרָתָהּ עַל עֲלֻמָּה:
"מִדּוֹעַ אֵל אֲמָא שֶׁשֶׁפ כּוֹה, שֶׁתַּחֲמִיד
הִקְוֵה לִלְצִדְדוֹ."
אֲמָא תַּחֲמִיד. הָאָה לֹא יוֹדֵעַ כִּקֵּה אֲנִי
אוֹתְכֵימִם אוֹתוֹ מִקֵּי שֶׁחָא "שִׁשֶּׁפ
כּוֹה" ...
שֶׁתַּחֲמִיל

ספר יואב
רשם איטו אביהם

היומן המטריף שלי

"אמא, קני לי"...
הכי בירך זה ללכת עם אמא הענינה,
לקניות.
ורא עוד לפני שילצאים חיא מזמורה

[illegible]